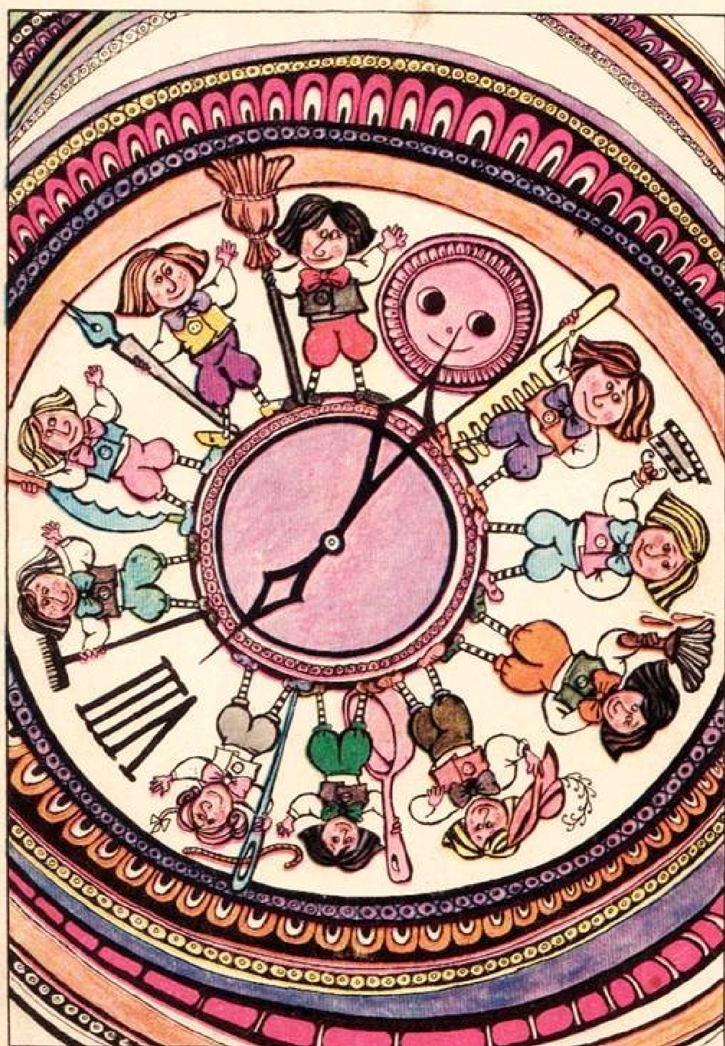
ALINA NOUR

EXTRATEREȘTRII DE BUZUNAR

EDITURA ION CREANGĂ

ALINA NOUR
EXTRATEREȘTRII
DE BUZUNAR
EDITURA ION CREANGĂ
București, 1987

Coperta şi ilustraţiile aparţin autoarei

CAPITOLUL 1. **Unde apar Lyl şi Evy**

— Nouă ne place pe Pămînt fiindcă aici există buzunare care circulă fără combustibil! zise Evy.

— Adică pe planeta asta trăiesc nişte oameni mari care trag după ei nişte buzunare mici! o completă Lyl.

— Dar la voi... cum e? pufni curioasă, în rîs, Ada.

— La noi e tocmai invers, preciză Lyl. Buzunarele sînt mai mari decît noi, au şi motor, un nasture drept volan şi ne putem deplasa oriunde vrem cu ajutorul lor. Chiar şi în spaţiul cosmic! Acesta, de pildă, în care ne aflăm noi acum, este chiar un buzunar cosmic.

Ada privi curioasă spre ciudata pereche, formată dintr-un băieţel şi o fetiţă, nu mai mari decît un deget, care pluteau prin faţa ferestrei sale, instalaţi ca într-un adevărat vehicul, într-un frumos buzunar din catifea albastră, pe care îl manevrau în zborul lor, folosind ca volan un nasture de plapomă.

— Hei, pămînteanco, nu vrei să facem cunoştinţă? strigară cei doi spre fetiţă.

— Cum să nu, răspunse ea, bucuroasă. Pe mine mă cheamă Ada. Dar lumea mă porecleşte şi Ada-Alintata.

— Iar eu sînt Lyl, strigă băieţaşul din buzunarul cosmic.

— Şi eu Evy, se prezentă la rîndul ei fetiţa de lîngă el.

— Însă avem şi noi o poreclă! preciză băieţaşul. Nouă ni se mai spune şi... „extratereştri de buzunar”! Asta, probabil, fiindcă sîntem atît de micuţi, încît încăpem numai bine în buzunarul unui pămîntean. Sau poate fiindcă circulăm prin spaţiul cosmic, folosind ca mijloc de transport buzunarul cu motor... Apropo, nu ai cumva la îndemînă nişte fiole cu benzină pentru

brichetă? Ne-ar fi de mare folos, că am cam rămas fără combustibil!

Ada răspunse că le poate îndeplini dorinţa. Dădu fuga la bucătărie, şi căută în sertarele dulapului. Ştia că tatăl ei lăsase cîteva fiole acolo, să le aibă, la nevoie, pentru brichetă. Cînd se întoarse în cameră cu „combustibilul” în mînă, văzu că micii extratereştri aterizaseră între timp pe pervazul ferestrei. Lyl sparse cele trei fiole primite de la Ada

şi le turnă, grijuliu, într-un dispozitiv special din motorul buzunarului său cosmic.

— Să ştiţi că a fost o surpriză foarte mare pentru mine, începu Ada, din nou, discuţia. Mama tocmai îmi făcuse patul, şi îmi spusese „noapte bună”. Dar mie nu mi-era somn... M-am aşezat atunci la geam şi admiram cerul înstelat, cînd, dintr-o dată, mi s-a părut că aud un zbîrnîit ciudat dinspre înălţimi. La început nu mi-am dat seama despre ce era vorba. Mă gîndeam că poate, în depărtare, trecea un avion. Apoi, am auzit zbîrnîitul acela apropiindu-se... şi am văzut buzunarul

vostru... comic... pardon! voiam să spun cosmic — plutind prin faţa ferestrei mele. Ha! ha! Ştiţi, mi s-a părut nu numai ciudat, dar şi caraghios!...

— La urma urmei, se ofensă Lyl, nici noi nu vă înţelegem prea bine pe voi, pămîntenii... La rîndul vostru, ne păreţi grozav de caraghioşi! Şi asta pentru că tîrîţi toată ziua-bună ziua buzunănaşele alea mici şi prăpădite, după voi. Asta, desigur, fiindcă sînt mult prea mici pentru voi, astfel că nu le puteţi utiliza nicidecum ca mijloc de transport, cum s-ar cuveni. Păi, de ce nu le faceţi mai mari? Vă e lene?

— Ha! Ha! Ha! rîse, la rîndul ei, Evy. Şi eu mă întreb de ce oare voi, pămîntenii, aveţi obiceiul nostim să vă căraţi numai mîinile în buzunare, în loc să intraţi în ele, cu totul... să le puneţi un motor, şi să călătoriţi confortabil! Că normal ar fi să vă ducă buzunarele pe voi, şi nu să le tîrîţi voi pe ele, de colo-colo...

— De fapt situaţia asta ne convine de minune, interveni Lyl. Noi, extratereştrii de buzunar, cînd venim pe Pămînt şi se întîmplă să, ni se termine combustibilul, ne ascundem adeseori prin buzunarele voastre. E foarte plăcut. Buzunarele voastre circulă fără combustibil. Le căraţi voi, oamenii, şi ne plimbaţi astfel, şi pe noi, odată cu ele!

— Desigur, grăi Evy, sînt şi unele aspecte care nu ne plac... De exemplu, obiceiul vostru de a înghesui tot felul de lucruri prin buzunare: radiere, peniţe, vreun pieptene, o oglinjoară, batiste, creioane, agrafe, caramele... ba nu! astea din urmă ne plac. Le ronţăim cu mare plăcere! Şi se mai întîlnesc acolo cîte şi mai cîte... chei, carneţele, bileţele...

— Şi ce nu se găseşte acolo, la o adică! Tot ce vrei şi ce nu vrei! Din cauza asta uneori stăm tare înghesuiţi. Nu e prea comod! conchise Lyl.

— De aceea, spuse Evy, unii dintre noi, mai răutăcioşi, aruncă unele lucruri din buzunar, spre a-şi face mai mult loc şi a călători mai confortabil.

— N-am ce spune, frumos obicei! Şi după aceea noi, pămîntenii, căutăm vreo cheie dispărută sau vreun bilet de tren sau mai ştiu eu ce obiect pe care eram convinşi că-l pusesem bine în buzunar! îşi dădu cu părerea Ada, cu un ton plin de ironie.

— Dar asta nu face nici o supărare, nici o supărare, se grăbi să precizeze Lyl, auzind-o. Poate că nu ştiţi că lucrurile pierdute, prăpădite, dispărute din buzunare pot fi regăsite pe planeta aceea specială...

— Care planetă? întrebă uluită Ada.

Lyl şi Evy se priviră unul pe altul, contrariaţi. Păreau că-şi spun din ochi: „Ia te uită! Ea nu ştie! Să fie adevărat că nu a auzit de planeta asta?”

— Eh, hai, nu-mi spuneţi? Despre care planetă vorbiţi? se interesă, plină de curiozitate, Ada.

— Vai, dar cum se poate una ca asta? Tu, pămînteanco, n-ai auzit de PLANETA OBIECTELOR PIERDUTE DIN BUZUNARE?

— Cum? Cum aţi spus?

— PLANETA OBIECTELOR PIERDUTE DIN BUZUNARE! repetară voioşi cei doi extratereştri şi prinseră a rîde de uimirea fetiţei.

— Interesant, foarte interesant... Dacă-i aşa, apoi aflaţi că şi eu, Ada-Alintata, aş vrea grozav să fac, cît de iute, o vizită pe această planetă. Dar nu cred că ar fi posibil. Ah! Dacă m-aş putea face mică, mică, v-aş ruga să-mi rezervaţi un locuşor lîngă voi, în caraghiosul ăla de buzunar cosmic, şi să mă duceţi în zbor pînă acolo.

— Dar de ce, dragă? Ai pierdut cumva dintr-un buzunar de-al tău ceva deosebit de preţios?

— Mda... am pierdut ceva... ştiţi... e vorba de un lucru la care ţin destul de mult... şi de care o să am în curînd nevoie!

— Dar despre ce e vorba? Nu ne poţi spune şi nouă? Sau e secret? se interesară cei doi extratereştii.

— Am să vă explic pe scurt. Peste două săptămîni va începe din nou şcoala... vacanţa de vară este pe sfîrşite... Or, clasa noastră a primit ca temă, de vacanţă, la literatură, efectuarea unei compuneri cu titlul: „CUM NE AJUTĂM PĂRINŢII ÎN VACANŢĂ”. Eu am fost în vara asta plecată, împreună, cu părinţii, la ţară, la bunici. Ei, şi acolo am compus o lucrare foarte frumoasă. Ştiţi, m-am inspirat chiar din realitate, aşa cum şi trebuia. Fiindcă, în tot timpul vacanţei, mi-am ajutat ba părinţii, ba bunicii la diferite treburi, prin gospodărie... (Nu ştiu de ce, dar Ada se cam înroşi,

spunînd toate acestea). Am scris deci compunerea aceea pe cîteva foi, cu pixul... urma să o transcriu pe caietul de compuneri, cînd reveneam acasă. Am pus filele acelea bine, la păstrare, în buzunaml de la pantaloni. Din nefericire, atunci cînd m-am întors cu trenul înapoi, în oraş, m-am îmbrăcat chiar cu pantalonii cu pricina... şi probabil că — nu ştiu cum — mi-a căzut compunerea din buzunar. Cînd am ajuns acasă, vă daţi seama ce mare supărare pe mine! N-am mai găsit nici măcar o foaie din ea!

— Ei! Şi pe urmă? făcură cam nedumeriţi cei doi extratereştri.

— Ce, mai trebuie un „şi pe urmă?” se enervă Ada. Dar asta nu e de ajuns? Eu găsesc că-i chiar groaznic, zău aşa! Să-mi pierd frumuseţe de compunere!

— Ei! Ce mare lucru să scrii alta, din nou? Poate îţi iese şi mai frumoasă! o sfătui Evy. Într-o oră, să zicem, e gata! Ce rost ar avea să te oboseşti cu o călătorie pe o planetă atît de îndepărtată...

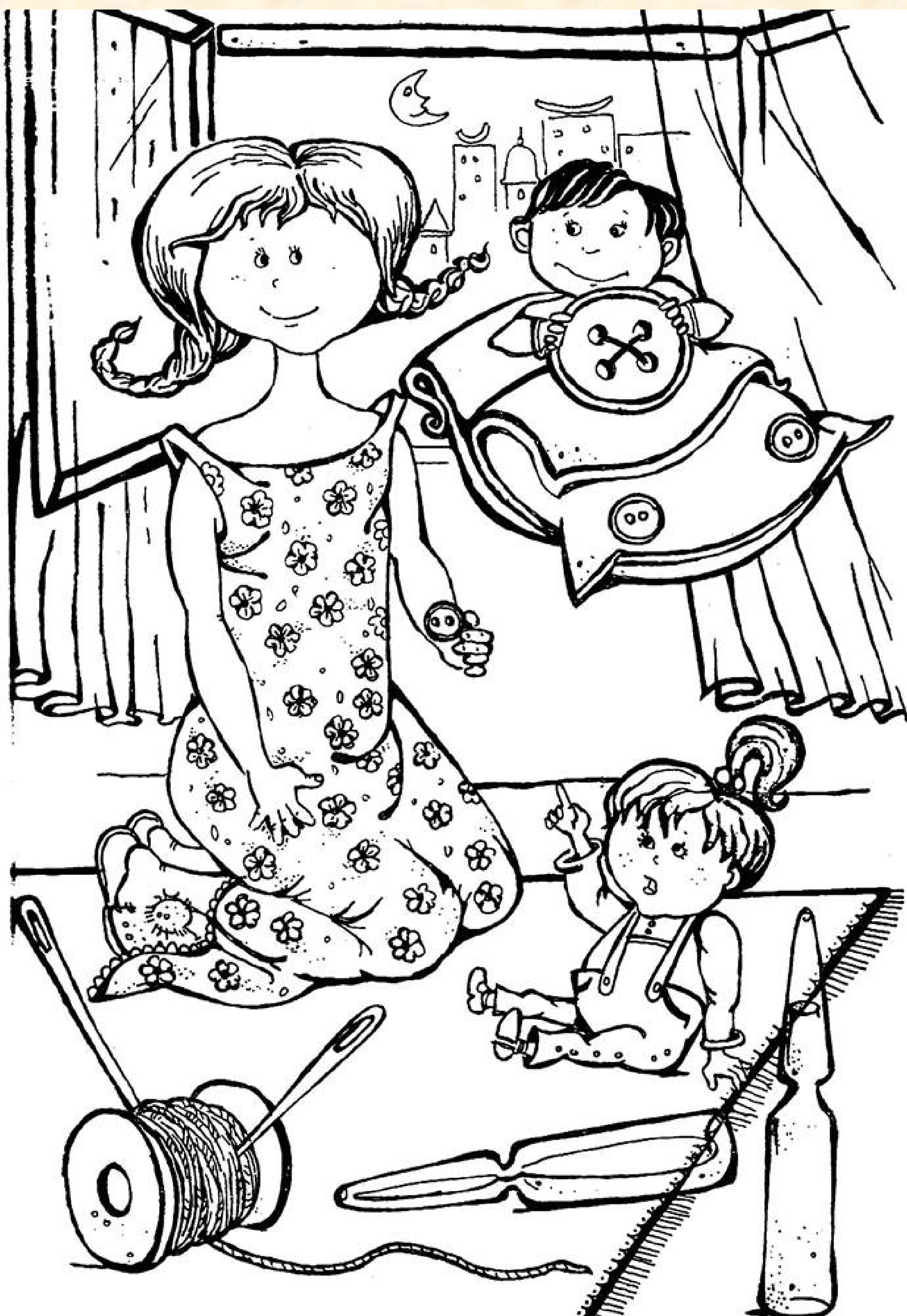
— Da, desigur, ai dreptate, fu de acord Ada. Dar, de fapt... cum să vă spun... în primul rînd, mie îmi plac grozav călătoriile. Şi apoi, mă gîndeam că dacă aş avea posibilitatea să ajung acolo, poate aş reuşi să regăsesc cîte şi mai cîte lucruşoare pierdute din buzunar...

— A, nu e vorba numai de obiectele dispărute din buzunar. Noi ţi-am spus denumirea prescurtată a planetei. În realitate ea se numeşte PLANETA OBIECTELOR PIERDUTE DIN BUZUNARE, SERTARE ŞI GHIOZDANE. Şi cred că înţelegi de ce...

— Aha! Deci acolo am să pot găsi orice mi-a dispărut din buzunare, din sertare ori din ghiozdanul meu! exclamă veselă Ada.

— Aproape orice. Mai precis, e vorba de acele lucruri care...

Dar Lyl o întrerupse pe prietena lui, aşa că Evy nu apucă să-şi termine vorba. Ada nu observă, pentru că băieţaşul prinse a sporovăi vesel, mai departe:

— Mă rog, mă rog. Noi ne-am dat seama cît de mult ţi-ar place o călătorie pe acea planetă. Atunci, uite ce e de făcut. Eu şi Evy, îţi vom face cadou un năsturaş fermecat. Asta aşa, drept răsplată pentru că ai fost atît de drăguţă şi ne-ai ajutat, dîndu-ne cele cîteva fiole cu benzină pentru brichetă, ca să ne putem alimenta motorul.

— Un năsturaş fermecat? se minună Ada.

— Exact! Fermecat, aşa cum ai auzit, întări Lyl, şi-i întinse fetiţei un năsturaş sidefiu la culoare.

Ada îl luă în palmă şi îl admiră, întorcîndu-l cînd pe o parte, cînd pe alta. Îşi aduse aminte că are o rochiţă roşie, împodobită la gît şi la mîneci cu nasturi. Chiar în după-amiaza zilei de ieri, ea descoperise că îi căzuse un nasture, pe care zadarnic îl căutase. Se duse deci la şifonier şi scoase rochiţa cu pricina. Constată cu cea mai mare uimire, că năsturaşul primit în dar semăna foarte bine cu ceilalţi nasturi sidefii, care împodobeau frumoasa ei rochiţă.

— Şi spuneţi că e vorba chiar de un nasture fermecat? întrebă ea, bănuitoare. Parcă nu-i prea venea să creadă aşa ceva. Se gîndea mai degrabă că, nu se ştie cum, cei doi extratereştri de buzunar găsiseră acel nasture, şi acum i-l făceau cadou, păcălind-o că ar fi fermecat.

— Dacă-ţi spun, trebuie să mă crezi! Este cu adevărat un năsturaş sidefat şi fermecat! o lămuri pe un ton cam supărat, Lyl. Ce, doar nu crezi cumva că te mint, că vorbesc aiurea! Ca să te poţi folosi de el, trebuie mai întîi să ţi-l coşi la rochiţă.

— Oricum trebuie cusut! spuse repede Ada. Că e tocmai nasturele care-mi lipsea... Am să o rog mîine pe mama...

— Pe ciine să roogi? întrebă Evy, cu glas speriat. Nu trebuie să rogi pe nimeni. Ce, tu nu ştii să coşi un nasture?

Ada stătu pe gînduri, apoi zise, roşindu-se puţin:

— Ba ştiu, cum să nu ştiu. Mare lucru! Să coşi un nasture!

— Aşa! se linişti Evy. Nu de alta, dar acest nasture nu are nici o putere dacă nu e cusut chiar de mîna celui care îl foloseşte.

— Aşa că, dacă nu ştii cumva să coşi, mai bine ni l-ai da înapoi, preciză Lyl.

— A, asta nu! zise Ada, strîngînd nasturele în pumn, şi ascun- zîndu-şi mîna la spate.

— Ei, dacă-i aşa, bine, fie. Deci va trebui mai întîi să coşi acest nasture la rochiţă. Apoi, va fi destul ca să-l răsuceşti uşor de trei ori spre dreapta... că vraja îşi va face efectul! Te vei face mică, mică, aşa, cam cît noi, şi te vei pomeni zburînd prin spaţiul cosmic! Vei ajunge direct pe PLANETA OBIECTELOR PIERDUTE DIN BUZUNARE... Acolo, o să-ţi cauţi compunerea aceea, la care zici că ţii atît

de mult, precum şi celelalte obiecte pe care le-ai pierdut în decursul timpului, din buzunare, sertare şi ghiozdane...

— Iar atunci cînd vei avea chef să revii pe pămînt, va trebui să răsuceşti năsturaşul cel fermecat de trei ori, dar de data aceasta spre stînga. Te vei pomeni imediat acasă... şi vei redeveni, fireşte, la loc, la statura ta obişnuită!

— Pare foarte simplu! N-am decît să răsucesc un nasture! îşi dădu cu părerea Ada.

— Mda. Dar mai este o problemă. Nasturele acesta nu e un nasture obişnuit. Are pretenţii. Vrea să fie cusut cît se poate de trainic, de bine şi frumos! Înţelegi? Vrea să fie cusut aşa, ca de o mînă de adevărată gospodină... Nu suportă să fie cusut de mîntuială, încît să atîrne de-un fir de aţă...

— Măi, măi, ce pretenţii! pufni Ada în rîs. Mic, mic, dar cu pretenţii mari!

— Păi, nu de alta, o lămuri Evy. Dar în primul rînd, s-ar putea întîmpla să-l pierzi pe drum! Îţi dai seama ce nenorocire ar fi! Ai rămîne, aşa, mică, de-un deget... şi rătăcită în spaţiul cosmic... fără să mai poţi să te întorci la ai tăi, pe pămînt!

— Ei! Ce mă bateţi atîta la cap! dădu Ada a lehamite din mînă. De s-ar întîmpla aşa, poate o să am norocul să mă întîlnesc din nou cu voi, şi mă aduceţi cu buzunarul acasă...

— Ca să nu mai spun, continuă netulburată Evy, că s-ar putea petrece unele lucruri neplăcute, de pildă... în cazul în care ai coase nasturele strîmb sau urît, aşa, atîrnat pe-o parte...

— Biine! Biine! căscă plictisită, Ada, fără să dea prea multă atenţie spuselor acesteia, fiindcă deja visa cu ochii deschişi, la extraordinara călătorie prin spaţiul cosomic.

— Ei, atunci noi îţi spunem la revedere! Şi îţi urăm noroc! strigă Lyl, ca să se facă mai bine auzit, căci dăduse drumul la motor şi deja se înălţase cu buzunarul său cosmic în zbor.

— Da, da, îţi urăm să coşi bine năsturaşul cel sidefat şi fermecat, şi să ai parte de o călătorie cît se

poate de plăcută! Să găseşti tot ce îţi doreşti! îi zise la rîndul ei Evy, făcîndu-i semne de adio cu mîna.

Apoi Lyl răsuci nasturele sidefiu, ce servea de volan, iar buzunarul cu motor făcu o curbă de toată frumuseţea în aer, după care se înălţă zbîrnîind spre cer, şi se pierdu printre stele.

CAPITOLUL 2. **Unde aflăm de ce Ada era poreclită „Alintata”**

Nu degeaba i se mai spunea şi Ada-Alintata. Era singură la părinţi, şi întreaga familie o răsfăţa cît se poate de mult. Nimeni nu o pusese vreodată să măture, să spele vasele sau măcar să facă nişte mici cumpărături. Nu ştersese niciodată praful de pe mobile şi nu-şi spăla singură nici măcar ciorapii sau batista. Nici pe fierul de călcat nu pusese mîna în viaţa ei! Ce mai tura-vura, era tratată ca o mică prinţesă! Unde mai pui că, dacă îşi dorea cumva ceva, o bluză sau o rochiţă, portocale sau sandale, vreo carte de colorat ori un pisoi de pîslă, părinţii ei dădeau imediat fuga la magazin şi-i cumpărau lucrul dorit! Nu i se refuza nici o dorinţă. Dar dacă, uneori, mama, tata, ori bunica se împotriveau în vreo privinţă, şi-i spuneau: „Nu ai voie să faci asta” sau „acum trebuie să faci aşa”, ori „ar fi bine să ne asculţi şi pe noi din cînd în cînd”... ei, atunci se desfăşura un spectacol de toată frumuseţea! Ada începea să bată cu piciorul în pămînt, să plîngă, să se sclifosească, să arunce cu lucrurile de pereţi, să trîntească scaunele prin casă... şi pînă la urmă trebuia să i se facă pe voie.

De exemplu, chiar în ziua precedentă avuseseră loc nişte scene care, zău aşa, ar fi scos din minţi chiar şi pe cei mai răbdători părinţi!

Pe Ia vremea prînzului, Ada tocmai stătea în camera ei şi tăia de zor cu foarfecele tot felul de ilustraţii din cărţile ei pentru citit. La un moment dat, mama deschisese uşa şi-i spusese:

— Ada, fetiţa mamei, te rog, vino puţin să mă ajuţi, la bucătărie. Ştiu că nu-ţi place, dar uite, tăticul nu-i acasă, s-a dus să cumpere bilete la film, aşa că trebuie să-mi dai o mînă de ajutor, la maioneză!

— Dar eu nu vreau maioneză! Mie nu îmi place maioneza!

— Foarte bine, o să mîncăm numai noi doi, eu şi tatăl tău.

— N-aveţi decît să mîncaţi, dar eu n-am chef să învîrt cu lingura pînă m-o durea mîna. E şi plicticos!

— Ada, te rog, vino să mă ajuţi. Întîrziem cu masa, şi n-o să mai ajungem la timp, la film!

— Dar eu nu vreau la nici un film. Am văzut nişte afişe mari, colorate, în oraş! Anunţau că a venit circul! Eu vreau la circ, să văd lei şi elefanţi!

— La circ? Trebuia să spui mai înainte de a pleca tatăl tău în oraş. Dacă vrei neapărat, o să mergem mîine!

— Bine! Dar să ştii, dacă o să merg la circ, vreau să mă îmbrac, cu o rochiţă nouă...

— Ada, dar ai atîtea rochii şi fuste în şifonier!

— Poate, dar eu vreau neapărat una nouă. Am văzut ieri, cînd veneam cu tăticu de la cofetărie, una foarte frumoasă în vitrina magazinului de la colţul străzii noastre! Era o rochie roşie, cu trei pliuri şi o fundă mare...

— Ei, dar asta-i bună! Abia ţi-am cumpărat luna trecută o rochiţă roşie!

— Da, dar aceea are buzunare şi nasturi sidefii la gît şi la mîneci! Şi nici nu-mi place! M-am săturat de ea!

— Vai, ai îmbrăcat-o de două ori!

— Nu-mi placeee! Nuuu-mi mai plaaace! începu să strige fetiţa.

— Foarte bine. Hai, termină, m-am săturat! O să ţi-o cumpărăm şi pe aceea cu fundă. Nu eşti tu, fetiţa noastră? Vino acum, să mă ajuţi la bucătărie!

— Ţi-am mai spus, eu n-am poftă de maioneză!

— Atunci măcar ajută-mă la curăţat cartofii! Acuşi o să vină tatăl tău, probabil îi e foame...

— Nu curăţ nici un cartof! Dacă o să mă tai la mîini? Nuuu! Nici nu mă gîndesc!

În clipa aceea se auzi deschizîndu-se uşa de la intrare.

— Uite, strigă Ada, a venit tăticu. Roagă-l pe el!

— Auzi, dragă, se adresă mama Adei, soţului ei, închipuie-ţi: masa nu e gata. Şi doar am rugat-o pe Ada să mă ajute, dar ea spune că „nu-i place să se obosească să învîrtă cu lingura în maioneză, nici să taie cartofii, că s-ar putea răni cu cuţitul...”.

Tatăl o privi, cam supărat, pe fiica lui cea alintată, şi-i atrase atenţia:

— Bine, dacă-i aşa, de ce te joci cu foarfeca? Nu ţi-e teamă că te tai la degete? Lasă, te rog, imediat, foarfeca din mînă!

— Nu-o las! Nu-o las! Vreau să mai tai poze!

— Dar nu-i bine nici să strici cărţile astea, cu desene atît de frumoase!

— O să-mi cumperi altele! Că tot nu mai am poveşti noi de citit!

— Mai bine ai pune mîna pe manualul de matematică, ori pe cel de istorie, încercă să o sfătuiască mama. Că vacanţa se apropie de sfîrşit.

— Ei, uite că nu vreau! Nu-mi place matematica!

— Dar priveşte, ce murdărie faci prin cameră! Numai hîrtii pe covor! se enervă tatăl. Ai putea măcar să le aduni, să faci ordine!

Ada trînti cărţile de perele, trase un picior în maldărul de ghemotoace şi hîrtii de pe covor, şi apoi se aruncă pe pat, zbierind:

— Nu vreau! Nu vreau! Nu vreau! Nu vreau nici să citesc la istorie, nu vreau nici maioneză! Azi n-am să mănînc deloc!

— Aoleu! se plesni atunci tatăl cu mîna peste frunte. Am uitat să cumpăr pîine! Uite, Ada, o să mătur eu în camera ta, dar te rog coboară pînă la magazinul de la parterul blocului nostru, să cumperi o pîine!

— Cobor numai dacă o să-mi cumperi rochia aia roşie, cu fundă, pe care ţi-am arătat-o ieri în vitrină...

— Să-ţi cumpăr o rochie nouă? Roşie şi cu fundă? se minună de data asta tatăl. Bine, dar tu mai ai una, tot roşie, pe care n-ai purtat-o decît de două ori! Ştii tu care, aceea cu nasturii sidefii!

— Eu vreau una nouă, cu pliuri şi cu fundă, scînci Ada.

— Bine, fata tatii, am să ţi-o cumpăr, ce pot face? Dar acum te rog, coboară după pîine, că mi-e o foame!

— Nu mă duc, nu mă duc, uite aşa, nu mă duc!

— Ada! o apostrofă tatăl.

— Las-o! interveni atunci mama. Am să cobor eu după pîine. Poate ea, măcar o să pună masa.

— Ce să pun? se răţoi fetiţa, întinzîndu-se mai comod pe pat, între perne.

— Măcar atîta lucru să faci şi tu, spuse maică-sa, cu un glas obosit, agăţînd în cui, şorţul de bucătărie. Farfurii, linguri, furculiţe, şerveţele... nu-i chiar aşa greu. Fă şi tu azi o excepţie, şi te deranjează!

— Biiiine! spuse Ada îmbufnată. Dacă n-am voie să tai poze, atunci am să-mi pun rochia aia roşie, cu nasturi sidefii, că tot aţi zis că n-am prea purtat-o şi am să intru în bucătărie, să aşez masa!

— Cuum? se sperie mama. Rochia cea nouă? Dar dacă ai s-o pătezi? Ştii cît eşti de neatentă cînd mănînci! Totdeauna torni sos pe tine sau verşi vreun pahar...

— Tocmai de aia! strigă triumfătoare fetiţa. M-am săturat să-mi tot scoateţi ochii cu rochia aia afurisită,

cu nasturii ei sidefii cu tot. Eu vreau anume s-o pătez, ca să nu mai fie atît de „ca şi nouă”, şi să trebuiască să îmi cumpăraţi alta!

— Ada! Dar întreci orice măsură! o certă tatăl.

Însă Ada se făcu a nu auzi. Se duse la şifoner, îl deschise şi scoase afară rochia cu pricina, care fusese frumos pusă pe umeraş, de către mama ei.

— Mă îmbrac chiar acum cu ea! Şi tot cu rochia asta o să merg azi la spectacolul de circ!

— Te anunţ că azi mergem la film. Am şi luat bilete, spuse calm tatăl ei.

— Ştiu, replică fetiţa, dar tocmai de aceea, eu vreau la circ. Azi, neapărat, la circ!

— Dar n-avem bilete!

— Eu vreau la ciirc! Ciiirc! La ciiirc! începu să zbiere Ada, zvîrlind cu pernele în tavan şi dînd din picioare.

Tatăl şi mama se priviră atunci disperaţi.

— Mai mare circ ca la noi în casă, nu cred că există! spuse nefericit tatăl.

Ada, care tocmai se îmbrăcase cu rochia cea roşie, prinse din nou a urla, cu lacrimi în ochi:

— Nasturele! Nu are un nasture! I-a căzut un nasture de la piept...

— Lasă! o să-l căutăm noi, altă dată! spuse mama împăciuitoare. Acum du-te, te rog, să...

— Nu mă duc nicăieri! Nicăieri! Vreeeau năsturaşul! continua Ada să ţipe.

— Ada, treci imediat în bucătărie! M-attn săturat! hotărî tatăl ei.

— Nu vreau! Nu mă duc nicăieri! Acum vreau nasturele de la rochie!

— Lasă încolo rochia asta! o sfătui mama. Tot spuneai că nu-ţi place. O să o cumpărăm pe cealaltă. Îmbracă-te acum cu altceva, şi du-te odată să pui masa!

— Dar nu-mi placeee nimic! Nimic! Eu vreau nasturele! Vreau rochia asta!

— Îmbrac-o fără nasture! Ce te-a apucat acum? Eşti totuşi din cale afară de alintată!

Dar fetiţa parcă nu auzea nimic. Deschise iar şifonier-ul şi începu să azvîrle cu lucruri prin cameră.

Atunci mama, ca s-o liniştească, începu să caute nasturele pe jos, pe sub pat, ori prin sertare, în timp ce tata se dădu bătut şi coborî el însuşi după pîine, nu de alta, dar ca să mai ia şi puţin aer curat cu ocazia asta, căci fiică-sa îi făcuse atîţia nervi, de-i trecuse şi pofta de mîncare.

Nasturele fu căutat, însă zadarnic; nu-l găsiră nicăieri!

— Ei lasă, o să cumpărăm altul, la fel, de la magazin. O să-l înlocuim, spuse mama. Dacă vrei neapărat rochia asta!

— Nu, nu, nu! Acum nu mai vreau nimic! Nici maioneză, nici circ, nici rochie cu funde... dacă nu-i năsturaşul, eu nu mai vreau nimic! Şi se trînti în pat, plîngînd în hohote.

În timpul acesta, mîncarea se arse pe aragaz. Au întirziat şi la film. După spectacol, părinţii au dus-o la magazinul din colţul străzii, ca să-i cumpere rochia cu pliuri şi fundă, dar din păcate n-au găsit nici una pe măsura ei. Apoi au fost, bieţii de ei, şi pe la vreo alte trei magazine, în căutarea unui nasture sidefat. Dar se găseau aici nasturi de toate culorile şi mărimile, numai nasturi sidefaţi, nu. Cînd s-a întors acasă, Ada a mai tras un bocet, a spart o vază, a răsturnat o călimară cu cerneală, aşa, ca să se răzbune, de parcă nu ea ar fi fost vinovată de toate acestea.

Ei, şi apoi, după ce a mai ciopîrţit cîteva cărţi, cu foarfeca, mama a venit, i-a făcut patul, a sărutat-o, spunîndu-i noapte bună, şi promiţîndu-i că a doua zi vor porni iar în căutarea năsturaşului sidefat.

Dar cum Adei nu-i era somn, deschise fereastra şi începu să admire cerul înstelat... Ei, şi atunci apărură şi cei doi extratereştri de buzunar, cu buzunarul lor cosmic, foarte comic, şi-i făcură cadou acel năsturaş sidefat şi fermecat, ce semăna atît de bine cu cel pierdut de la rochiţa cea roşie. Aşa că fetiţa îşi dădu seama că nu avea de ales; trebuia să se apuce să coasă acel nasture, cu mînuţa ei, lucru care îi venea foarte greu, căci nu mai făcuse aşa ceva în viaţa ei.

Însă acum nu avea încotro... dacă dorea să ajungă pe PLANETA OBIECTELOR PIERDUTE DIN BUZUNARE, trebuia să se apuce imediat de cusut. Aşa că se hotărî să se pună neîntîrziat pe treabă.

— Asta e! îşi spuse ea. Iau aţă, iau ac, caut să-mi aduc aminte cam se făcea mama, sau bunica, sau mătuşica pe cînd coseau... fac şi eu la fel... şi gata! Ce mare scofală, să coşi un nasture?

Şi Ada privi la năsturaşul ce-l ţinea în palma deschisă.

— Eu sînt atît de mare, el e atît de mic! N-o să mă învingă el pe mine! Îl cos cît ai zice „peşte”.

Într-adevăr, e foarte uşor de zis: „peşte”. La fel de uşor e de zis şi „îl cos”. Dar, cînd e vorba să treci la fapte, lucrurile nu mai sînt atît de simple. Totul devine foarte greu, deşi e vorba de un biet năsturaş, şi de un acuşor, care parcă nici nu are greutate...

...Mai întîi, Ada se chinui cam o jumătate de oră ca să bage aţa în ac. Mai trecu o jumătate de oră pînă ce înţelese că nu se poate coase nici măcar un nasture, dacă nu este făcut un nod la aţă. Mai dură ceva timp pînă să se hotărască dacă trebuie pus firul într-una sau în două. În cele din urmă, după ce se înţepă bine de tot la degete, de-i dădură lacrimile, şi după ce încîlci o papiotă de aţă, năsturaşul cel sidefat şi fermecat fu cusut.

Ada-Alintata răsuflă uşurată, privindu-şi opera. Care va să zică reuşise şi asta: să coasă un nasture!

— Şi părea atît de simplu! îşi spuse ea, înciudată.

Îşi îmbrăcă rochiţa roşie, îşi puse şosetele albe, pantofiorii săi cei noi, se pieptănă frumos, apoi se duse, gătită astfel, în faţa ferestrei deschise, şi privi visătoare spre cerul înstelat. Era teribil de emoţionată. În curînd avea să zboare printre stele, aşa, ca un adevărat cosmonaut! De multe ari visase ea aşa ceva, dar din păcate, părinţii ei nu-i putuseră îndeplini această dorinţă. Îi cumpăraseră în schimb o rachetă-jucărie, foarte frumoasă de altfel, dar pe care Ada o călcase în picioare, strigînd că nu are ce face cu ea, dacă nu-i bună de zburat printre stele!

...Ei, dar acum, se schimba situaţia! Ah, cînd o să afle colegii de clasă, gîndea ea, o să leşine de invidie! Dar oare au să creadă? Că parcă nici ei nu-i venea a crede, pînă una alta, că are să zboare printre stele, cu ajutorul unui nasture. Oare nu cumva extratereştrii de buzunar o păcăliseră? Aşa, ca să rîdă puţin de ea, că plînsese atîta după un nasture, de parcă era cine ştie ce de capul lui! Nici măcar fermecat nu era, nasturele ăla prăpădit, chiar dacă maică-sa întorsese casa pe dos, ca să-l găsească, spre a-i îndeplini ei un capriciu.

— Lasă, voi vedea imediat! îşi spuse ea. Dacă am să zbor, bine! Iar dacă nu, şi mai bine! Important e că am găsit nasturele. Şi, la urma urmei, mama o să fie foarte uimită mîine, mai ales cînd o să vadă că l-am cusut, eu, singură!

Şi Ada trase aer în piept, îşi făcu puţin curaj, şi cu mîna tremurînd de emoţie, răsuci năsturaşul cu pricina, uşurel, de trei ori spre dreapta...

CAPITOLUL 3. **La curtea lui Nastur-Vodă cel Sucit**

În primele secunde nu se întîmplă nimic deosebit. Fetiţa se supără, văzînd că nu începe să zboare. Îi dădură chiar şi lacrimile de ciudă. Dar, cam după cinci minute, năsturaşul cel sidefat şi fermecat începu să se învîrtă încet, încet, de unul singur! Apoi, treptat, căpătă o viteză de rotire tot mai mare, şi cu cît se învîrtea mai repede, cu atît se mărea. Deveni mai întîi cît o farfurie, apoi cît o roată de căruţă, pînă ce se făcu aşa, cam cît o elice de avion. Cine ştie? Poate chiar se transformase în

elice. Se învîrtea atît de repede, că nici nu se mai vedea. În orice caz, Ada simţi cum este ridicată, puţin cîte puţin, în văzduh şi cum îşi ia zborul printre stele. Cînd văzu pămîntul de sus, dintre nori, începu, chiar să-i fie frică. Dar călătoria prin spaţiul cosmic nu dură, se pare, mai mult de o clipă. Trecu în goană pe lîngă nenumărate stele, meteoriţi, pe lîngă comete. Ada-Alintata strînse pleopele de frică, şi nu deschise ochii, decît atunci cînd simţi că începe să coboare. Văzu sub ea o planetă plină de palate, ca-n poveşti, şi de grădini minunate! Şi astfel, coborî, în zbor, uşor, uşor, şi poposi chiar în mijlocul unei pajişti, iar năsturaşul fermecat, pe măsură ce se apropia de sol, se făcea tot mai mic, şi se învîrtea din ce în ce mai încet! Cînd puse piciorul din nou jos, într-o poiană plină de iarbă şi de flori, năsturaşul redeveni la dimensiunile lui obişnuite.

Fetiţa se uită cu mare curiozitate de jur împrejur. Pe cer străluceau trei sori, unul albastru, unul violet şi altul verde.

În jurul ei, tot felul de personaje — probabil curtenii din palatul ce se zărea în apropiere, îmbrăcaţi cam caraghios, cu nişte veşminte uzate şi descusute, cu pantofii scîlciaţi, cu pălării pleoştite şi părul ciufulit, mînjiţi cu magiun pe nas şi pe la mîneci — se ocupau cu un sport cît se poate de ciudat. Anume, aveau în mîini nişte ace de cusut, atît de mari că prin urechile lor putea intra o funie groasă. Le aruncau ca pe nişte suliţe, chinuindu-se să nimerească în găurile unor nasturi mari de vreo doi metri, nasturi ce serveau, probabil, în acest sport ciudat, drept ţinte!

...Ada se învîrti o bună bucată de vreme în jurul lor, privind mirată şi aşteptînd ca vreunul din ei să-i acorde un pic de atenţie, să o întrebe ce caută acolo. Ei, şi dacă unul dintre ei i s-ar fi adresat astfel, atunci la rîndul ei, l-ar fi întrebat, cît se poate de politicoasă, unde anume se afla. L-ar fi rugat să-i spună dacă nu se găsea cumva pe PLANETA OBIECTELOR PIERDUTE DIN BUZUNARE. Dar, din păcate, nici unul dintre aceşti năstruşnici jucători nu se uita mai cu atenţie la ea. Aşa că fetiţa dădu din umeri, necăjită, şi se hotărî să plece mai departe. Era convinsă că s-ar putea să

întîlnească pe drum şi persoane mai puţin ocupate, care ar fi fost dispuse să stea de vorbă cu ea. O luă deci pe o potecă străjuită de pomi şi flori, şi se pomeni într-un soi de grădiniţă, din faţa palatului pe care-l zărise mai înainte din poiană. Peste tot, tufe de flori, scaieţi şi bălării. Prin iarbă se jucau pui de raţă şi de gîscă, care ieşeau scuturîndu-se, dintr-un bazin plin cu apă. Din loc în loc, se găseau bănci din marmură. Ada se aşeză pe una din ele, să se mai odihnească, şi începu să admire castelul.

Multe geamuri ale palatului erau deschise şi fetiţa îşi putu da seama că înăuntru era o mare forfotă. Se auzeau chiar, pînă la ea, nişte frînturi de fraze destul de ciudate, precum:

— Aoleu! Iarăşi m-am înţepat!

— Acul! Unde-i acul? Iar l-am scăpat pe jos!

— Mi s-a încîlcit aţa!

— Foarfeca asta nu taie deloc!

— Să fac nod? De ce numai unul? Mai bine trei!

Din cînd în cînd, la o fereastră deschisă, apărea capul ciufulit al unei prinţese drăgălaşe, care, la lumina celor trei sori, se chinuia să bage aţa în ac. În curînd, pe o uşă a palatului, ieşiră în goană doi tineri, îmbrăcaţi la fel de caraghios ca şi cei din poiană, şi cu cîte o foarfecă, aşa, cît toate zilele în mîini. Se fugăriră prin parc, şi în cele din urmă începură să se dueleze cu foarfecele lor, de săreau scîntei. Din vreme în vreme, se mai opreau ca să răsufle, şi atunci îşi aruncau, plini de necaz unul altuia, asemenea vorbe ciudate:

„Aţa-ntr-una de o pui,
Îţi coşi nasturele şui!”

sau:

„Ce-i mai important în viaţă,
Decît nodul de la aţă?”

ori:

„Pune-ţi pofta-n cui, îţi spun
Aţa-n două, n-am s-o pun

sau, şi mai şi:

„Tot mai crezi că-i în zadar

Să îţi pui un degetar?”

Necăjită că nu i se dă nici o atenţie, Ada se hotărî să intre singură în vorbă, cu ei:

— Nu vă supăraţi, dar v-aş putea, oare, fi de folos cu ceva? De ce v-aţi luat la ceartă, atît de rău?

Cei doi o priviră cu oarecare uimire şi îi răspunseră în cor:

„Am cusut de mîntuială

Şi ne-am luat la păruială!”

Apoi, unul din ei ţăcăni războinic cu foarfeca în aer şi strigă spre celălalt:

„Nici un nasture nu ţine

Cînd este cusut de tine!”

Dar nici acesta nu se lăsă mai prejos, şi-i răspunse:

„Tu un nasture-ai cusut
Şi-a căzut, şi s-a pierdut!
Doar ţi-am spus, de dimineaţă:
Fă, te rog, un nod la aţă!”

Primul duelist ţăcăni din nou cu foarfeea în aer şi strigă:

„Tot te-nvăţ, dar nu ţi-e clar:
Pune-n deget, degetar!
Şi-aţa-n două de n-o pui,
Nasturele uite-l!... Nu-i!”

După care, cei doi începură din nou a se duela şi dispărură printre tufişuri şi scaieţi.

Dar Ada-Alintata nu rămase mult timp singură. În curînd, pe o altă uşă a palatului ieşi în fugă un curtean. Alergă de zor spre banca de marmură, pe care se odihnea fetiţa şi cînd ajunse în dreptul ei, se opri, răsuflă adînc şi apoi se aşeză. Ada îl privi cu atenţie, şi observă că era la fel de ponosit îmbrăcat. Hainele îi erau rupte în cot, pantofii îi stăteau căscaţi, de i se vedeau degetele de la picioare. Culmea era însă faptul că ţinea în mînă un ac, prin urechea căruia era trecut un fir de aţă verde, fir care se întindea, în urma lui, hăt, pînă în poarta palatului.

— Nu vă supăraţi, domnule, începu Ada discuţia, sperînd că o să aibă mai mult succes cu acesta, puteţi să-mi spuneţi cumva dacă aici (şi ea făcu un semn cu mîna, arătînd de jur împrejur), mă aflu cumva pe PLANETA OBIECTELOR PIERDUTE DIN BUZUNARE?

— Da’ de unde! Nici n-am auzit de aşa ceva. Te găseşti, după cum vezi, pe PLANETA CELOR TREI SORI, zise el, arătînd cu mîna spre cei trei sori de culori diferite, care străluceau pe cer.

— Ah! făcu ea speriată. Oare m-am rătăcit,? Sau poate... Nu ştiţi, domnule, mai întrebă ea, cu o undă de speranţă în glas, poate pe

planeta dumneavoastră se află un BIROU AL OBIECTELOR PIERDUTE DIN BUZUNARE?

— Un ce?

— Sau, ca să fiu, poate, mai clară, o împărăţie care să se cheme, să zicem A OBIECTELOR PIERDUTE DIN BUZUNARE?

— Nu, n-am habar de aşa ceva! în orice caz, aici vă aflaţi pe domeniile palatului nostru, care este numit PALATUL CELOR ZECE NASTURI FERME... Dar el se opri dintr-o dată speriat, înghiţindu-şi vorbele, de parcă ar fi grăit ceva ce nu se cuvenea. Mă rog, aş putea să vă spun, reluă acesita, că vă aflaţi chiar la curtea lui NASTUR-VODA CEL SUCIT!

— Aoleu! M-am rătăcit! făcu speriată Ada, căci acum era convinsă că nasturele ei fermecat nu o dusese acolo unde trebuia. Oare nu aveţi vreo idee cum să...

Dar celălalt îi tăie vorba, ridicîndu-se grăbit:

— Mă scuzaţi, domnişoară! Trebuie să fug pînă la palat, ca să mai trag o împunsătură. Voi reveni imediat!

Şi ciudatul personaj, ţinînd cu grijă acul cu aţă verde, o luă la fugă spre palat. Nu după mult timp, ieşi din nou, şi veni în goană, pînă în dreptul ei, tot cu acul în mînă. Dar nu stătu la discuţii, ci răsuflă adînc, îşi şterse sudoarea de pe frunte, şi iar alergă pînă la palat, intrînd înăuntru. Apoi reveni şi iar fugi, şi tot aşa, cam de vreo cincisprezece ori, încît Ada se plictisi de-a binelea şi se pregăti să plece.

Dar tocmai atunci curteanul reveni, roşu la faţă de oboseală, şi transpirat tot, şi abia trăgîndu-şi răsuflarea, luă loc lîngă ea.

— De data asta zăbovesc ceva mai mult! o informă el, şi-şi înfipse grijuliu, acul pe care-l purta necontenit cu el, în pieptul hainei sale de catifea.

— Vai de mine, domnule, se minună ea, dar tot stau şi mă întreb, văzîndu-vă alergînd aşa, încoace şi

încolo: oare ce faceţi cu acul ăsta, şi mai ales cu aţa lui atît de luuungă?

— Pfui! făcu el, gîfîind încă. Greu mai e! Cum adică, ce fac? Ce, nu se vede, nu e clar? Mă chinui să cos un nasture!

— Ha! Ha! Ha! izbucni în rîs Ada. Păi, aşa ceva, zău că nu am mai pomenit. Auzi! Să coşi cu o aţă lungă de zece metri! Eu cred că...

Dar nici de data aceasta fetiţa nu reuşi să-şi termine spusele. Omul bolborosi din nou un „Scuzaţi vă rog, dar mă duc să mai trag o împunsătură!” şi o luă iar la fugă, cu acul în mină, spre palat.

Numai că de data aceasta aţa i se încîlci în nişte tufe de trandafiri. El încercă să o descîlcească, dar se înţepă la un deget, ori cu acul, ori cu vreun ghimpe. Dădu atunci fuga spre bazinul plin de apă, de răţuşte şi de broaşte. Însă picioarele lui lungi şi subţiri, ca de cocostîrc, i se împiedicară în aţa cea lungă, aşa că se pomeni, nu ştiu cum, bîldîbîc! drept în mijlocul bazinului.

După ce se bălăci bine, de rîdeau broscuţele de el, ieşi cu chiu cu vai de acolo, desigur, după ce şi Ada îi dăduse o mînă de ajutor.

Amărît ca vai de el, se îndreptă spre bancă, şi se eliberă de aţa în care se încurcase, de arăta ca un mosor. Se aşeză şi prinse a-şi stoarce hainele ude, dar mai întîi scoase din buzunar un bobocel de raţă, şi din mînecă, două broscuţe.

— Vedeţi, domnule, ce-aţi păţit! îl muştrului Ada, rîzînd de-i dădeau lacrimile. Dacă nu aţi vrut să mă ascultaţi! V-am mai atras atenţia doar, mai înainte, că nu se coase cu o aţă de zecte metri!

— Ia mai lasă-mă în pace! bodogăni el, supărat. Toată lumea asta face, de vreo şase luni încoace. Cum de ziuă s-a crăpat, la harţă s-au şi luat! Toţi se ceartă şi se-nvaţă, cum se pune acu-n aţă!

Ada se ridică zîmbind, făcu o reverenţă în faţa lui şi recită:

— Să vă spun, mi-ar fi pe plac,
CĂ SE PUNE AŢA-N AC!
Eu n-am pomenit în viaţă
Să se bage acu-n aţă!

El o privi cam chiorîş şi continuă:

— Da, mă rog, fie cum spui,
Iei un ac şi aţa-i pui!
Nimeni însă n-are spor!
Lucrul nu-i deloc uşor.
Mai departe? Nu-i ştiut
Ce mai este de făcut.
Cu părerea doar ne dăm.
Ne certăm, ne duelăm
Treaba asta, zău, la noi
E motiv chiar de război.
Împungi acul, tragi de aţă...
Te înţepi, dar scapi cu viaţă!
Mai faci trei împunsături
(Că mai mult nu poţi să-nduri).
Stai puţin, să te-odihneşti,
Nasturele-l prăpădeşti!
Vai de noi, ne chinuim
Şi să coasem, tot nu ştim!

Ada ascultă uimită spusele curteanului. Zîmbi puţin dispreţuitor şi-i răspunse:

— Cum se poate asta! Parcă nu-mi vine să cred! Auzi! Oameni în toată firea, şi nu ştiu să coasă un nasture. Ce mare lucra! La noi, pe planeta Pămînt, toţi oamenii mari se pricep cît se poate de bine ca să coasă nasturi!

— Ce spui?

— La noi, pe Pămînt, toţi ştiu să coasă nasturi, se corectă, ea. Prin acest „toţi" voia să arate că nu numai „oamenii mari", ci chiar şi copiii, cei ca ea, ştiau să coasă nasturi. Că doar nu avea să recunoască în faţa acestui străin, de pe altă planetă, care n-o cunoştea şi nu ştia adevărul în privinţa ei, că pămîntenii se pricep să mînuiască acul, numai ea, Ada-Alintata, nu prea avea de-a face cu aşa ceva!

— Dacă înţeleg eu bine, începu curteanul să bolborosească emoţionat, dumneavoastră vreţi să spuneţi că...

— Vreau să spun, îl întrerupse glăsuind plină de mîndrie Ada, că, pentru a coase un nasture, trebuie în primul rînd, o aţă cu mult mai scurtă. E de preferat să o pui, aşa, în două... şi ăăă... (aici ea făcu o pauză şi închise ochii, chinuindu-se să-şi aducă aminte exact ce făcuse cu puţin timp în urmă, atunci cînd cususe primul nasture în viaţa ei, adică năsturaşul cel sidefat şi fermecat). Aşa... ăăă... deci e de preferat să pui aţa în două, ca să nu se rupă, şi a! da! îşi aminti ea, fericită, mai ales nu trebuie să uiţi să faci un nod la aţă!

Cel de lîngă ea o asculta cu cea mai mare atenţie.

— Vreţi să spuneţi că... vă pricepeţi la cusut nasturi, cu adevărat!? E oare posibil?

— Ca o harnică pămînteancă precum sînt, sigur că ştiu! se lăudă ea.

— Ah, da! într-adevăr! Dacă nu sînteţi de pe la noi, din cetatea lui Nastur-Vodă cel Sucit... atunci, sigur că da, trebuie să vă cred... că vă pricepeţi la cusut! Aşadar, aş putea trage fericita concluzie că... zise el, frecîndu-şi emoţionat nasul său lung ca o păstaie... deci aş putea trage fericita concluzie că aţi putea să coaseţi frumos şi trainic nişte nasturi! Aţi putea face acest gest eroic pentru noi, nişte fiinţe nefericite, care habar n-avem să ţinem acul în mînă...

— Ah! Nasturi! făcu Ada, plină de îngîmfare. Nasturi! Mare lucru şi nasturii! Păi eu numai cum aud de nasturi, şi-mi creşte inima. Dacă vreţi să ştiţi, a coase nasturi este chiar, ca să spun aşa, plăcerea mea cea mai mare... Chiar mai înainte, uite, mi-am cusut singură acest năsturaş sidefat şi fer... mda, acest năsturaş, sidefat, şi arătă nasturele primit cadou, ce se lăfăia acum pe rochiţa ei roşie.

Dar cum termină de grăit aceste vorbe, se înroşi toată. Noua sa cunoştinţă examina atent, plin de veneraţie chiar, nasturele, despre care tocmai afirmase că l-a cusut cu mînuţa ei.

Şi, într-adevăr, avea şi de ce să roşească! Privind cu mai mare atenţie, observă că, de fapt, se vedea de la o poştă că năsturaşul cu pricina era cusut de o mînă cît se poate de neîndemînatică. Rochiţa se sucea în dreptul lui, căci nasturele era cusut cam strîmb, şi mai şi atîrna caraghios, pe o parte! Dar se pare că acel curtean nu sesiză deloc toate acestea. El sări în picioare şi prinse a ţopăi vesel, strigînd cît îl ţinea gura:

— Urrra! Urrra! Urrra! Sîîntem saaal-vaaaţi! Saal-vaaţi!

— Salvaţi? Salvaţi, ai spus? Şi mă rog, anume, salvaţi de la ce?

— Ei, lasă, afli tu, imediat! Vino acum repede, cu mine, să te prezint Năsturimii Sale!

— Da? Dar dumneavoastră cine sinteţi?

— Cum cine? Marele lui Sfetnic!

Şi, luînd-o pe fetiţă de mînă, el o porni, vesel, spre palatul, la geamurile căruia, deja se iviseră curtenii, auzind strigătele sale, şi privind plini de cea mai mare curiozitate.

CAPITOLUL 4. **Unde Ada-Alintata face cunoştinţă cu Năsturica-Nu face Nimica**

Şi uite aşa ajunse Ada-Alintata în sala tronului, unde Nastur-Vodă Cel Sucit se plimba cu o figură cît se poate de amărîtă, de colo pînă colo.

Fetiţa observă imediat că, peste tot, domnea cea mai mare dezordine. Pe jos era nemăturat, iar pe mobile odihnea un praf gros de două degete. Păianjeni mari îşi întinseseră plasele pe la colţuri. Pe mese, numai ceşti şi farfurii murdare, tacîmuri şi pahare nespălate, şi borcane deschise, de magiun, de parcă toată lumea nu se hrănea decît cu aşa ceva. Şi apoi hainele domnitorului erau murdare, şifonate şi descusute, şi la fel arătau şi cele ale curtenilor săi. De asemeni, în sală era destul de întuneric, de te împiedicai la tot pasul de lucrurile zvîrlite pe jos. Geamurile erau nespălate şi nu pătrundea prin ele lumina, în timp ce perdelele erau negre de murdărie. Într-un colţ sătea, trîntită pe nişte pernuţe de catifea, o prinţesă care plîngea cu sughiţuri, cu năsucul ascuns într-o batistă.

„Eheeei! îşi spuse în sinea ei Ada, privind la toate acestea, de-ar putea trage o fugă pînă aici mama, sau chiar bunica, apoi ştiu că în cîteva zile ar pune ordine în toate, că n-ar mai fi nici un lucruşor care să nu stea acolo unde trebuie şi care să nu strălucească de curăţenie!”

Marele Sfetnic se opri în faţa domnitorului său, aruncă o privire triumfătoare de jur-împrejurul sălii tronului, spre curtenii care aşteptau curioşi, apoi făcu o plecăciune adîncă şi strigă voios:

— Năsturimea Voastră, uite, tocmai am găsit în curtea palatului o fetiţă care spune că ştie cu adevărat să coasă!

La auzul acestor vorbe, preţ de cîtcva clipe, se făcu o linişte deplină în sala tronului. Cînd îşi mai reveniră din uimirea lor, curtenii prinseră a-şi da coate şi a şuşoti între ei.

— Ce spui? Ştie cu adevărat să coasă? Ei, asta-i bună! He! He! Parcă nu-mi vine să cred! izbucni domnitorul. Dar cum oare? Că la noi în cetate nimeni nu se pricepe la aşa ceva...

— Năsturimea Voastră, insistă Marele Sfetnic, aflaţi, vă rog, că e cît se poate de adevărat. Explicaţia constă, desigur, în faptul că ea nu-i de pe la noi...

— Aha! Dar de unde a picat, aşa, tam-nisam, în mijlocul nostru?

— Să nu rîdeţi, Năsturimea Voastră, dar trebuie să vă aduc la cunoştinţă că această fetiţă a picat... din ceruri. Nu numai că nu e din cetatea noastră, dar ea susţine că ar locui pe o altă planetă, deci că nu aparţine Planetei cu Tiei Sori.

— Ooooooooo! exclamară curtenii, şi mai uluiţi, în cor.

— Da, Năsturimea Voastră! continuă Marele Sfetnic. Musafira afirmă că a venit de pe o planetă îndepărtată, numită Pă... Pă... (aici el se întrerupse, şi privi spre Ada, cerindu-i să-i vină în ajutor).

— Pămînt! îi suflă atunci ea.

— De pe o planetă numită Pămînt!

Năsturimea Sa, auzind aceste spuse, privi curios spre fetiţă şi se interesă:

— Şi cum ai ajuns pînă aici, la noi? Ai zburat cu vreun buzunar cosmic sau cu vreun sertar? Ori poate ai călătorit cu ajutorul unui nasture zburător?

Ada vru să răspundă, dar Marele Sfetnic avea probabil o poftă foarte mare de vorbă, aşa că începu:

— Mi-a povestit în cîteva cuvinte. E foarte interesant! A venit, zice ea, cu un nasture sidefat şi fermecat... un năsturaş pe care, spune tot ea — ŞI L-A CUSUT SINGURĂ LA ROCHIŢĂ! A fost de ajuns ca să-l învîrtească de trei ori spre dreapta...

Un „aaahhh!” prelung sti-ăbătu întreaga adunare de curteni.

— Şi-a cu-sut sin-gu-ră nas-tu-re-le la ro-chi-ţăăă? repetă regele, atît de uluit, încît simţi brusc nevoia de a se aşeza pe tronul său, fiindcă începură să-i tremure genunchii şi-şi simţea picioarele moi, de parcă ar fi fost făcute din plastilină Dar sări imediat în sus, ţipînd de durere, deoarece nici tronul său nu era prea curat, fiind plin de praf, de cotoare de mere, coji de seminţe, şi chiar de pioneze ascuţite.

— Poftim! Nici Năsturimea Sa nu cutează să se aşeze pe tron, de murdar ce este! Şi asta numai din

pricina celor zece afurisiţi de nasturi! şopti Marele Sfetnic la urechea Adei.

Nastur-Vodă Cel Sucit tufli cîteva perne de catifea culese de pe jos, unele peste altele, şi se aşeză pe ele. Erau atît de murdare, că norul de praf ce se ridică îl făcu să strănute.

— Haaap-ciuuu! strănută la rîndul său Marele Sfetnic, atît de puternic încît îi sări un papuc din picior. Iată, deci, Năsturimea Voastră, prezint aici în faţa curţii pe această drăgălaşă musafiră a cetăţii noastre... Şi, repet: vă aduc la cunoştinţă că această fetiţă şi-a cusut, ea singură, năsturelul la rochiţă!

— Haaap-ciu! strănută din nou, domnitorul şi dădu din mîini spre a mai alunga norul de praf din jurul său, şi a se putea uita mai bine la musafiră. O privi el ce o privi, apoi spuse:

— Şi cum zici că te cheamă, fetiţă dragă?

— Mă numesc Ada, dar mai sînt poreclită şi Ada-Alintata!

— Hi! Hi! Hi! Are şi o poreclă! Auzi! Ca şi fiică-mea! Hai, fetiţo, vino încoace să te prezint musafirei noastre! strigă el către prinţesa care plîngea într-un colţ.

Atunci aceasta se ridică şi se apropie de ei. Văzînd-o, pe Ada o pufni rîsul, dar şi-ascunse faţa în buchetul de trandafiri, pe care îl culesese din grădină. Prinţesa era însă într-adevăr de rîs, cu rochia ei necălcată, plină de pete şi cu tivul descusut.

— Năsturica! se prezentă fiica domnitorului, făcînd o reverenţă.

— Dar mai este poreclită şi Năsturica-Nu Face Nimica, adăugă vesel tatăl ei. Asta pentru că, haaap-ciu! cît e de mare, toată ziulica ea stă degeaba, nefăcînd nimica!

Auzind acestea, prinţesa îşi luă un aer înfumurat, şi, cu nasul plin de magiun, se îndreptă, împiedicîndu-se mereu în tivul descusut al rochiei, spre pernele din colţ.

— Este tare supărată, mititica! începu să explice Nastur-Vodă cel Sucit. Astă-seară trebuie să sosească Prinţul Degetar de Cleştar, ca să facem nunta! înţelegi, adică prinţesa Năsturica-Nu Face Nimica trebuie să-şi serbeze nunta chiar în seara aceasta!

— Ei, şi ce, unde e motivul de supărare, mă rog?! se interesă Ada. Sau poate nu-l vrea pe cavaler de soţ?

— A, ba da, îl vrea, cum să nu! Dar... necazul e altul. După cum vezi, făcu el un gest, arătind cu mîna de jur împrejur, nimic nu e gata. Hainele de pe noi sînt rupte, şifonate şi murdare. Prin camere, gunoiul se ridică pînă în tavan. Cît despre mincare, hm... nu avem mai nimic! Numai cîteva borcane cu magiun, care ne-au rămas din zilele noastre bune. Cămările sînt goale, vasele sînt murdare. Oalele sînt nespălate,

cratiţele aruncate! Paharele s-au ciobit, lingurile-au ruginit!

— Vai! se minună Ada. După cîte văd chiar eu, aşa e. Şi credeţi că o să reuşiţi să faceţi toate pregătirile de nuntă, pentru astă-seară?

— Desigur! spuse Năsturimea Sa, cu o voce plină de siguranţă. Pînă pe înserat, toate vor fi gata! Noi toţi vom fi îmbrăcaţi în haine noi, curate, şi cu încălţăminte nouă în picioare. Toate vor fi curăţate, călcate, reparate! În bucătărie, pe toate mesele vor sta, gata să fie aduse la nuntă, cele mai gustoase mîncăruri...

— Oho! Se prea poate! Numai că vreau să ştiu, cine va face atît amar de treabă, numai pînă deseară?

— A, de muncit nu va munci nimeni. Toţi vom sta aşa, cu miinile în sîn, pînă va veni înserarea! rîse cu un aer misterios Nastur-Vodă cel Sucit.

— Mă mir grozav, zău aşa, şi mă întreb cum aveţi de gînd s-o scoateţi la capăt. Prababil o să puneţi slujnicele, servitorii, să lucreze, să gătească, să spele...

— Care servitori? Află, fetiţo, că la noi în palat, nimeni nu are habar să facă vreo treabă. Nu ne pricepem la nimic, habar n-avem cum să punem mîna, ca să mînuim vreun ac sau vreo cratiţă ori vreo sapă... Ce, credeai că numai fiică-mea e aşa, demnă de porecla ei — „Nu Face Nimica”? Ei nu! La noi în cetate nimeni nu se pricepe la nimic!

— Dar atunci cum... oare cum o să vă descurcaţi?

— Păi, ne bizuim pe tine! Ai sosit tocmai la momentul potrivit ca să ne ajuţi!

CAPITOLUL 5. **Cei zece nasturi buclucaşi**

Auzind acestea, Ada se îngălbeni de spaimă. Cum? Adică străinii ăştia voiau s-o pună la măturat şi la spălat, pe ea, Ada-Alintata, care acasă la ea era

tratată ca o prinţesă? Gîndind la cele ce-i pregăteau gazdele sale, se înfurie grozav.

— Năsturimea Voastră, se burzului Ada şi sări în picioarc. Doar nu vă închipuiţi că eu am să mă apuc de dereticat prin cetatea asta. Păi, aici e de lucru pentru un an întreg! Şi apoi, eu trebuie să plec urgent pe Planeta Obiectelor Pierdute... Am venit aici din greşeală; năsturaşul meu fermecat m-a dus în altă parte decît acolo unde trebuia!

— Ba ai să rămîi aici! hotărî neînduplecat Nastur-Vodă cel Sucit. Nu te putem lăsa nicidecum să pleci, chiar dacă asta nu-i politicos. Ţi-am mai spus, tu eşti singura noastră salvare!

— Nici nu mă gîndesc! se oţărî Ada, bătînd cu piciorul în pămînt. N-aveţi cum să mă opriţi! Uite, eu numai cît voi învîrti de năsturaşul meu cel fermecat, că mă voi şi ridica în zbor, spre alte meleaguri!

Şi Ada prinse cu degeţelele ei fine şi albe, care nu munciseră niciodată, năsturaşul cel sidefat şi fermecat. Îl învîrti de trei ori spre stînga, grăbită. Din păcate însă, nasturele, care era cusut foarte prost, se descusu de data aceasta şi, scăpîndu-i din mînă, căzu pe jos. Un străjer se repezi şi îl culese, dîndu-i-l în primire Năsturimii Sale.

— Aşaaa! Foarte bine! zise acesta, strîngînd grijuliu năsturaşul în pumn. Ia să te văd acum, cum ai să mai pleci?

Fetiţa izbucni în plîns.

— Doi străjeri să o conducă într-o cameră a palatului. Iar tu, Mare Sfetnic, du-te cu ea şi arată-i ce are de îndeplinit pînă vine seara! Că de nu, n-o să-i mai dau niciodată înapoi năsturaşul ei cel sidefat şi fermecat, şi aici va rămîne, să ne slugărească pe noi!

— Dar nu înţeleg de ce boceşti aşa! interveni, cam nedumerit, Marele Sfetnic. Nu mi-ai spus, în curte, că te pricepi la cusut? Ai zis tu aşa, sau nu?

— Am zis! Ei şi ce? se smiorcăi ea, nevrînd să plece nicăieri.

— Păi, singurul lucru pe care-l cerem de la tine este să coşi zcce năsturaşi! Că, de! nu numai tu ai un nasture fermecat! Avem şi noi, şi încă zece! Şi nasturii ăştia trebuie grabnic cusuţi!

— Vreţi să cos zece nasturi? se mai lumină fetiţa la faţă. A, numai atît! (se gîndea că mai cususe ea unul, în viaţa ei, şi poate s-o descurca şi cu aceştia zece).

— Doar atît! preciză Nastur-Vodă Cel Sucit. Nu te punem nici să mături, nici să speli, să calci ori să găteşti. Nici să croieşti haine, ori să repari ceva. Ori să sapi în grădină...

— A, dacă-i aşa... o să fac tot ce-o să pot! Dacă-i vorba doar de cusut... spuse Ada, ştergîndu-şi lacrimile.

— Ia te uită! Acum s-a liniştit! constată Marele Sfetnic. Tare mă tem, Năsturimea Voastră, că fetiţa asta nu se pricepe defel la gospodărie, şi de aia se speriase, crezînd c-o punem să spele ori să gătească. Probabil că se pricepe numai la cusut...

— Nu-i adevărat! Nu-i adevărat! strigă ruşinată Ada. Mă pricep la toate, numai că...

— Dar atunci, oare de ce mai eşti poreclită şi Ada-Alintata, după cum singură ne-ai mărturisit?

— Fiindcă... fiindcă... mă cam alintă părinţii. Îmi cumpără tot ce doresc.... Mă ajută şi la lecţii, adică îmi mai rezolvă cîte o problemă, sau îmi fac aşa, cîte o traducere la limba franceză!

— A! numai pentru atîta lucru... observă Năsturimea Sa. Deci nu eşti poreclită Ada-Alintata pentru că ai fi la fel cu fiică-mca, Năstu- rica-Nu Face Nimica, o neîndemînatică...

— Desigur! aprobă Ada. Eu mă pricep la toate...

— Bine! Destul cu vorbăria, că ne apucă seara! Poate te pricepi tu la toate, precum te lauzi, dar pe noi ne interesează numai cusutul nasturilor. Hai, duceţi-o de aici! porunci Nastur-Vodă cel Sucit către străjeri.

Şi Ada fu scoasă din sala tronului, de către cei doi străjeri, şi condusă într-o cameră specială, unde Marele Sfetnic trebuia s-o lămu-
rească mai bine ce are de făcut. Curtenii toţi priveau în urma ei, plini de curiozitate, tot înghiontindu-se şi şuşotind între ei. Deja începuseră să se împartă pe grupuri, care pariau între ele dacă Ada o să reuşească sau nu să coasă nasturii, sau cîţi nasturi o să coasă ea din zece. Şi uite aşa, se puseră ei pe aşteptat seara, punînd pariuri, ori jucînd la loterie pe numărul de nasturi cusuţi şi distrîndu-se cum puteau, ca nişte elevi obraznici în recreaţie, adică trăgîndu-se de firele descusute ale hainelor lor, ori jucînd fotbal cu cotoarele de mere şi ghemotoacele ce stăteau zvîrlite pe podele.

CAPITOLUL 6. **Secretul palatului Celor Zece Nasturi**

Deci Ada fu condusă într-o cămăruţă dintr-un turn al palatului. Şi aici domnea cea mai mare dezordine: perdele murdare, păianjeni pe la colţuri, praf pe mobile şi gunoaie pe jos.

Fetiţa luă loc pe o canapea, iar Marele Sfetnic se aşeză într-un jilţ, în faţa ei.

— Mă tot mir pentru ce Năsturimea Sa este atît de interesată ca eu să cos cei zece nasturi, începu ea vorba.

— A, să ştii că problema aceasta a cusutului nasturilor îl interesează nu numai pe el. Şi nu numai

pe Năsturica. Noi, toţi locuitorii acestei cetăţi, dăm o mare importanţă acestui eveniment.

Apoi Marele Sfetnic se întoarse către cei doi străjeri ce se proţă- piseră în uşă, şi le porunci:

— Daţi fuga şi aduceţi urgent caseta de aur, ace şi aţă şi cele zece veste de catifea ale mai marilor dregători.

— Ei, şi acum, pînă ce vin ei, am să-ţi spun istoria celor zece nasturi fermecaţi! se întoarse Marele Sfetnic către Ada.

Şi el îi povesti pămîntencei următoarele:

Nastur-Vodă cel Sucit avea în suita sa atît pe Marele Sfetnic cît şi zece dregători. Aceştia era următorii:

1) Mai marele peste cămări şi tigăi;
2) Mai marele peste mături şi făraşe;
3) Mai marele peste tocuri şi călimări;
4) Mai marele peste ace şi papiote;
5) Mai marele peste piepteni şi bigudiuri;
6) Mai marele peste sape şi tîrnăcoape;
7) Mai marele peste cuie şi ferăstraie;
8) Mai marele peste săpun şi fier de călcat;
9) Mai marele peste bidinele şi mistrii; şi, în sfîrşit,
10) Maestrul Ceremoniilor şi al Bunelor Maniere.

Ei, şi fiecare dintre aceşti dregători era posesorul unui năsturaş fermecat, pe care-l avea cusut, pe vesta lui de catifea. Datorită acestor nasturi se rezolvau toate problemele din împărăţie cît ai bate din palme. De exemplu, dacă Mai marele peste cuie şi ferăstraie învîrtea o dată din năsturaşul său fermecat, tot ce ţinea de aşa-numita meserie a dulgheriei se înfăptuia ca prin farmec: mobilele erau reparate, erau lipite picioarele rupte de la mese şi scaune; tablourile căpătau rame noi, erau reparate rafturile dulapurilor de bucătărie, şi aşa mai departe. Dacă Mai marele peste mături şi făraşe învîrtea de nasturele său fermecat, dispăreau gunoaiele de pe jos, praful de pe mobile. Dacă Mai Marele peste ace şi papiote sucea de nasturele său, atunci apăreau ca din pămînt haine nou-nouţe, iar cele vechi erau cirpite şi reparate...

Auzind acestea, fetiţa îl întrerupse pe Marele Sfetnic, cu următoarea întrebare:

— Înseamnă că tot atunci sînt cusuţi şi nasturii rupţi?

— Desigur! răspunse el.

— Atunci de ce nu suceşte Mai marele peste ace şi papiote de năsturaşul său... ca să nu mă mai chinui eu să cos cei zece năsturaşi?

— Păi, nu poate, deoarece chiar şi nasturele acestui dregător s-a descusut de pe vestonul său!

— Şi el, nu poate să-l coasă la loc?

— Dar ce, se pricepe la aşa ceva? Nicidecum. După cum nici Mai marele peste mături nu se pricepe la măturat, nici Mai marele peste bidinele la văruit, nici Mai marele peste sape la grădinărie...

— Iar dacă Maestrul de Ceremonii învîrte de nasturele său, toţi devin politicoşi, manieraţi, dansează cît se poate de bine, ştiu să salute?... îşi dădu cu părerea Ada.

— Ai ghicit!

— E clar. Nimeni nu se pricepe la nimic, şi toate se rezolvă prin nasturii cei fermecaţi, ai căror deţinători, la fel de neîndemînatici, sînt cei zece dregători...

— Toate se rezolvau cu nasturii ăştia fermecaţi. Pînă nu s-a întîmplat nenorocirea... Acum, nu vezi? Ne hrănim cu magiunul rămas prin cămări din timpurile cînd nasturii erau cusuţi pe vestoane. Că nimeni nu ştie să gătească... Iar cămările sînt goale, fiindcă noi nu ne pricepem nici la grădinărit... Ehei, înainte era destul ca Mai marele peste sape şi tîrnăcoape să învîrtă de nasturele său, pentru ca toate cămările să se umple de fructe, de tot felul de legume, de saci cu grîu, şi cîte şi mai cîte bunătăţi....

— După cîte înţeleg, zise Ada, împărăţia voastră se numeşte A Celor Zece Nasturi, fiindcă le aveţi pe toate, de-a gata, datorită acestor zece năsturaşi fermecaţi!

— Aşa-i. Aceşti nasturi, Năsturimea Sa îi are moştenire de la tatăl său: iar acesta, de la străbunicul său... Înţelegi, la noi în cetate nimeni n-a fost nevoit vreodată să muncească. De aceea nu ne pricepem la nimic! Iar pe domnitorul nostru îl cheamă Nastur-Vodă cel Sucit, căci în cetatea sa toate se fac pe baza sucirii nasturilor!

— Dar despre ce nenorocire vorbeai? fu curioasă fetiţa.

— Uite cum s-au întîmplat lucrurile. Acum jumătate de an, spre sfîrşitul lunii martie Năsturimea Sa a primit o scrisoare din regatul vecin. Îi scria Cavalerul Degetar de Cleştar, fiul regelui Forfecilă şi al reginei Andreluţa. Cavalerul îl anunţa pe Năsturimea Sa că va veni în vizită cam peste o săptămînă să ceară mîna Năsturicii. A fost atunci mare veselie la noi în palat. Năsturica şi Cavalerul Degetar de Cleştar se cunoşteau de cînd erau copii şi se îndrăgeau foarte mult.

După cum era şi de înţeles, în ziua cînd trebuia să sosească acest cavaler, care s-a potrivii să fie pe întîi aprilie, Năsturimea Sa a adunat pe cei zece dregători în sala tronului şi a dat poruncă să sucească fiecare nasturele lui fermecat. Aşa că, foarte repede, cît ai bate din palme, toată cetatea s-a gătit de sărbătoare. Peste tot erau întinse mese lungi, cu mîncăruri alese, şi buchete de flori. Toată lumea era cu haine şi încălţări noi, perucile erau artistic coafate. Toate erau reparate, nici o uşă nu scîrţîia, nici un scaun nu şchiopăta, cămările erau pline de bunătăţi, iar în bucătăriile palatului nici nu mai aveai loc de nenumăratele oale şi tigai pline cu nişte mîncăruri, de-ţi lăsa gura apă. Pereţii erau proaspăt văruiţi; orchestre ascunse prin tufişuri cîntau cele mai minunate melodii, iar curtenii dansau graţios, se purtau cît se poate de manierat, că doar şi Maestrul de Ceremonii şi al Bunelor Maniere răsucise nasturele său.

Ei, şi iată că spre seară a sosit şi Cavalerul. A stat de vorbă cu Năsturimea Sa, aşa cum se cuvenea, cerînd-o pe fiică-sa în căsătorie. Au căzut, ei doi, de acord, ea să se facă nunta peste o jumătate de an. Apoi Năsturimea Sa l-a poftit pe viitorul ginere să rămînă peste noapte în cetate, la o frumoasă serbare dată în cinstea lui şi a Năsturicii.

Aici Marele Sfetnic se opri din povestit, spre a-şi şterge cu mîneca o lacrimă care i se prelingea din ochi.

— Totul era atît de frumos! suspină el. Şi chiar şi Cavalerul părea atît de impresionat! „Ei, dar harnici oameni mai ai Măria ta prin împărăţie”, spunea viitorul ginere privind în jurul său şi tot minunîndu-se, ba de hainele cele frumoase, ba de minunatele grădini, ba de cămările pline. Iar Nastur-Vodă Cel Sucit aproba şi zîmbea misterios. Fiindcă nimeni din afara împărăţiei noastre nu cunoştea taina celor zece nasturi fermecaţi. Aceasta era un mare secret, pe care mai ales Cavalerul nu trebuia să-l afle vreodată.

Şi s-au aşezat ei la masă. Năsturica a venit îmbrăcată cu o splendidă rochie nouă, numai mătase şi dantele... ah! cît era de frumoasă? Şi au început ei să tot guste mîncărurile. Iar Cavalerul lăuda întruna, ba ciorbele, ba sarmalele şi întreba cine le-a făcut. „Bucătarii noştri, care au gătit chiar sub supravegherea mea. Că nu ştiu, zău, ce s-ar face fără sfaturile mele!” a răspuns Năsturica. „Iar mîncărurile ce ţi-au fost servite ţie, Cavalere, să ştii însă că au fost gătite numai şi numai de mînuţele mele!”

— Desigur că minţea, nu? observă atunci Ada.

— Ei, da, minţea! Dar ce conta? Trebuia ca mirele să plece cu o părere cît mai bună!

— Păi sigur, se lăuda... zise fetiţa.

— Ei asta-i! Că doar n-aveau să recunoască aşa, ca proştii, că ei au stat cu mîna în sîn, şi doar dregătorii au învîrtit nişte nasturi! N-ar fi fost o neghiobie?

— Desigur, ar fi fost o prostie, recunoscu Ada, roşind.

Îşi aduse aminte că adeseori minţise şi ea, la fel, atunci cînd părinţii ei aveau musafiri. Ba se lăuda că a ajutat la făcut curat, ba că ea a îngrijit florile, ba că a

ajutat la gătit... Cînd, de fapt, ea nici nu se apropiase de bucătărie, şi, dacă totuşi intrase acolo, o făcuse pentru a-şi băga nasul prin oale, să guste din supe şi sosuri, ori prin cuptor, ciupind din plăcintele fierbinţi!

— Mda. Ce spuneam? reluă Marele Sfetnic. Deci Năsturica se tot lăuda. Ba că a ajutat la curăţenie, ba că şi-a brodat singură rochia... Că ea a îngrijit de stratul cu cele mai frumoase lalele din grădină... şi cîte şi mai cîte. Ba chiar i-a făcut cadou Cavalerului trei fulare şi zece batiste pe care, cică, ea însăşi le-ar fi brodat!

— Şi el ce zicea? fu curioasă Ada.

— El se tot minuna... o tot lăuda... dar, nu ştiu de ce, tot cădea mereu pe gînduri!

Apoi s-a întîmplat ceva ciudat la acea petrecere. Toţi au început să caşte. Au căscat ei cît au căscat... şi pînă la urmă au adormit. Dormeau ba pe scaune, cu capul lăsat pe spătar, ba cu fruntea în farfuriile cu chiftele, ori cu nasul în castroane. Dormeau pe bănci, în parcuri şi grădini... Sforăiau cu cratiţele în mînă şi cu lingurile la brîu slujitorii, prin bucătării. Străjerii adormiseră pe crenelurile palatului, iar muzicanţii prin tufişuri, cu viorile şi flautele în braţe.

— Ciudat! remarcă fetiţa.

— Aşa a adormit şi Năsturimea Sa, şi Năsturica, aşa am adormit şi eu... Cit despre Cavaler, el a fost printre primii care a căzut într-un somn adînc, tocmai pe cînd îşi ducea spre gură o furculiţă încărcată cu sarmale! Ei, şi am dormit noi, cu toţii, aşa, pînă spre dimineaţă. Cînd am început să ne trezim, unul cîte unul, cei trei sori se ridicaseră de-a binelea pe cer. Printre cei care s-au deşteptat ultimii au fost Năsturimea Sa, soţia sa, Papiota, Năsturica şi, în fine, chiar Cavalerul Degetar de Cleştar.

Ei, şi cum a deschis el ochii, a căscat şi a zis:

„Măi, măi! Dar ce mult, am mai dormit! M-o fi ameţit vinul. Ei, dar cred că a venit timpul să plec. Mulţumesc pentru frumoasa petrecere, şi, încă o dată, felicitările mele pentru hărnicia şi îndemînarea voastră. Deci ne revedem peste juma’ de an, la nuntă!” După care i-a îmbrăţişat pe toţi, de adio, şi-a

luat lucrurile primite în dar, şi a plecat, urmat de suita sa.

— Şi unde-i nenorocirea, în toată povestea asta? se interesă, mirată, Ada.

— Stai, că încă nu ţi-am povestit totul. După ce a plecat musafirul, Năsturimea Sa şi-a chemat dregătorii şi le-a poruncit să-şi învîrtă nasturii. Că doar trebuia să se facă o mare curăţenie, că toate erau cam alandala după marea petrecere. Hainele se pătaseră, farfuriile se murdăriseră, înţelegi... Dar dregătorii, numai cît au apucat nasturii lor, sucindu-i niţel, că au şi rămas cu ei în mîini. Pasămite, cît timp dormiseră cu toţii, în palat cineva cu gînduri rele le tăiase aţele cu o lamă, astfel că abia atîrnau de un fir şi numai cît îi atinseră, că se şi descusură de tot de pe cele zece veste. Asta, deci, era o mare nenorocire. Toţi s-au îngrozit!

Aşa că, Năsturimea Sa a strîns într-o casetă de aur cei zece nasturi fermecaţi, de frică să nu se prăpădească. Ei, şi de atunci a început greul pentru noi. Nu ne mai apăreau bunătăţi pe masă, cît ai bate din palme. Adio haine şi încălţări noi! Toate prin cetate au început a se strica. Rochiile s-au rupt, tivurile s-au descusut... mobilele s-au descleiat, pantofii s-au scîlciat! Vai de noi! Am început să mîncăm ce fusese pus la păstrare prin cămări şi pivniţe.

— Şi chiar nu se pricepe nimeni, nimeni, de la voi din cetate, să coasă nasturii?

— Să coasă nasturii! Aoleu! Dar ce uşor o mai spui! Mi se ridică părul măciucă în cap, numai cît aud. Crezi că-i aşa uşor să te apuci să faci ceva, după ce ai fost învăţat să stai degeaba o viaţă întreagă? Oh, ce bine mai era cînd toate se rezolvau cu o simplă invîrtire de nasture!

Ada-Alintata vru să-i spună părerea ei despre modul lor de a trăi şi de a se descurca în viaţă. Se găsea, zău aşa, în cetatea în care locuitorii trăiau după principiul: „Pică pară mălăiaţă, în gura lui nătăfleaţă!”.

„Auzi! Să nu ştie să coasă un nasture!” se tot minuna ea. Însă nu făcu nici o observaţie cu glas tare. Era ceva în toată povestea asta, care o întrista, o punea pe gînduri. Obiceiurile acestea din regatul lui Nastur-Vodă cel Sucit îi aduceau aminte de ceva anume. La urma urmei, chiar şi ea, Ada, atunci cînd se afla la ea acasă, nu avea nevoie să se priceapă a face ceva. Nici măcar să pună aţa în ac! Nu trebuia să pună mîna pe nimic, să se obosească, pentru a obţine ceea ce dorea. Da, ea, Ada, avea mereu totul de-a gata. Desigur, în cazul ei nu era vorba de un nasture fermecat care trebuia răsucit pentru a i se îndeplini toate dorinţele. Avea în schimb o mămică, un tătic, bunicii şi mă- tuşile... Toţi o alintau, o răsfăţau.

Ada găsea întotdeauna uniforma spălată şi proaspăt călcată, pe marginea scaunului de lîngă patul ei. Pantofii aşteptau, întotdeauna, pe hol, curaţi, periaţi şi daţi cu cremă. Masa era totdeauna gata pusă pentru ea, şi mîncarea, caldă, o îmbia din farfurii. În apartamentul lor era mereu curat, măturat, şters praful, fără ca ea să trebuiască măcar să mişte un deget.

Pe cînd se gîndea fetiţa Ia toate acestea, în cameră intrară doi străjeri, care aduseră cele zece veste de catifea ale dregătorilor lui Nastur-Vodă cel Sucit.

— Fii, te rog. atentă, cînd îi coşi, ca să nu-i încurci între ei, îi atrase fetiţei atenţia Marele Sfetnic. Uite, în caseta aceasta de aur sînt cei zece nasturi fermecaţi. Fiecare are cîte o culoare. Vestele, la rîndul lor, sînt de zece culori diferite. Fiecărui nasture îi corespunde o vestă; ai să recunoşti asta după culorile lor. E clar? Nasturele roşu, la vesta roşie. Cel verde, la vesta verde. Pe vesta albastră, fireşte, vei coase nasturele albastru. Şi tot aşa.

Ada dădu din cap în semn că a înţeles şi deschise caseta de aur, pentru a privi la nasturii cei fermecaţi.

— Ei, dar am stat cam mult de vorbă! zise Marele Sfetnic, ridi- cîndu-se de pe jilţul său. Te rog. apucă-te şi coase cît mai repede poţi, toţi nasturii. Că acuşi se inserează, şi ne vin musafirii, la nuntă! Sper ca lucrul să meargă repede. Că uite, noi ne-am chinuit cam de cinci luni şi mai bine, şi tot n-am reuşit! Complicată

treabă! Năsturimea Sa a inventat chiar un nou sport, trasul cu acul la ţintă, sperind ca astfel să devenim mai indemînatici la cusut.

— A! Da! Am văzut şi eu! rîse Ada. Erau între-o poiană nişte curteni care se chinuiau să tragă cu nenumărate ace cît suliţele, în ditamai nasturii, marii cît o roată dc căruţă.

— Ei, dar cîte n-am făcut noi... Cît nu ne-am chinuit! Ba ne-am luat şi la bătaie. Că nu puteam cădea de acord. Unii se păruiau fiindcă nu ajungeau la înţelegere dacă trebuie sau nu făcut nod la aţă. Alţii nu se puteau dumiri dacă aţa trebuie pusă în una, sau în două. S-au făcut imediat, două tabere, care se certau între ele, fiecare susţinindu-şi părerea sa.

Ada se distra grozav, iar Marele Sfetnic continuă povestea sa:

— Sau, să vezi, cît ne-am războit, că nu cădeam între noi de acord, cît de lungă trebuie să fie aţa. De-un cot, de-un metru...

— Am observat şi asta. De pildă, dumneavoastră consideraţi că trebuie pusă în ac o aţă lungă de o sută de metri! De aceea aţi şi căzut pînă la urmă în bazin.

Marele Sfetnic se înroşi puţin, dar continuă nestingherit:

— Unde mai pui, cît ne-am înţepat cu acele alea afurisite. În primul rînd, nu ştiam cum anume trebuie să împungem: cu urechea acului, sau cu vîrful lui. Cîte cucuie nu ne-am mai făcut apoi noi, unii altora, certîndu-ne dacă trebuie pus degetarul în deget, atunci cînd coşi...

— Ei, asta-i chiar culmea! Cum adică? Dacă trebuie sau nu pus degetar în deget?

— Păi, unii afirmau, de pildă, că degetarul trebuie pus în cot... sau pe vîrful urechii...

— Uuuunde?

— Ai auzit bine. Unul a scris chiar o carte întreagă, în care demonstra cu argumente zdrobitoare că degetarul trebuie pus pe vîrful nasului. Pasămite, el se înţepase grozav în nas, pe cînd tot încerca să coasă...

— Ha! Ha! Ha! rîse Ada.

— Iar alţii... vru să-şi mai continue poveştile sale Marele Sfetnic... Dar în clipa aceea uşa de la cameră se deschise şi însuşi Nastur-Vodă îşi băgă capul înăuntru, strigînd:

— Ei, dar ce faceţi voi doi, aici? Timpul trece, iar voi staţi la palavre. Hai, te rog, Mare Sfetnic, pleacă de-ndată şi las-o pe musafira noastră să-şi vadă de treabă. Doar are zece nasturi de cusut, şi asta-i muncă, nu glumă.

— Am înţeles, Năsturimea Voastră, bîigui speriat Marele Sfetnic şi dispăru în fugă.

Şi uite aşa, fu încuiată pe dinafară uşa... Iar Ada-Alintata fu lăsată singură-singurică, acolo-n turn. Cu cei zece năsturaşi fermecaţi, pe care trebuia urgent să-i coasă, de parcă ar mai fi făcut cîndva o aşa ispravă, pe cînd era la ea acasă!

CAPITOLUL 7. **Unde se vede cum au fost cusuţi nasturii...**

S-a apucat deci Ada Alintata să coasă nasturii fermecaţi pe vestele de catifea ale celor zece dregători ai lui Nastur-Vodă cel Sucit... Dar lucrul nu mergea prea uşor, pentru că, după cum bine ştiţi, ea nu era deloc obişnuită să mînuiască acul şi aţa. Aşadar, ba uita să facă nod la aţă; ba se înţepa la degete şi se oprea, plîngînd amarnic. Ba nu nimerea aţa în urechea acului; ori i se încîlcea aţa pe cînd cosea sau, şi mai rău, i se rupea. Aşa că nasturii, cînd îi ieşeau cusuţi prea strins pe vestă, că abia mai puteau fi încheiaţi, cînd îi ieşeau cusuţi prea larg, de atîrnau caraghioşi, pe o parte, ca nişte mici flori ofilite.

Toate acestea i-au luat ceva timp. La uşă, Marele Sfetnic patrula nervos şi se oprea mereu sub un ceas de perete, la care se uita îngrijorat. Din cind în cînd, dădea buzna în camera Adei şi întreba:

— Ei, sînt gata?

— Nu, încă nu! răspundea ea.

— Vai, vai, te rog, grăbeşte-te. Uite, de-acum începe să se însereze. Oare o să mai aibă timp cei zece dregători să-şi îmbrace vestele, şi încă să mai sucească şi de nasturi?

Afară se întunecase de-a binelea, pe cer apăruseră stelele şi o Lună albastră, una violetă şi una verde, pe cînd Ada se chinuia să termine şi ultimul nasture fermecat de cusut. Între timp, Marelui Sfetnic i se adăugase şi Năsturimea Sa, şi cei zece dregători, care patrulau împie- dicîndu-se unii de alţii, de nerăbdători şi nervoşi ce erau.

Năsturica pîndea şi ea pe după perdelele murdare de la camera ei, tot ducîndu-sc mereu, împiedicîndu-se în tivul descusut, să se mai uite în oglinda cea pătată, ca să se convingă dacă rochia ruptă şi mototolită, e într-adevăr chiar atît de urîtă încît să nu poată veni cu ca la nuntă. Că vedea şi dînsa cum trece timpul, fără ca să primească vreo veste bună din turnul unde era închisă Ada-Alintata, şi aproape îşi

pierduse speranţa că se vor mai putea folosi de nasturii fermecaţi. Se tot gîndea că o să-l primească pe mirele său în tot balamucul acela, şi la masa de nuntă o să-şi servească oaspeţii cu nişte coltuce uscate şi mucegăite de pîine, unse cu un strat subţire de magiun zaharisit.

Şi iată că sosi şi clipa în care, Marele Sfetnic, roşu de emoţie, dădu buzna în camera Adei şi-i strigă:

— Tot nu-s gata? Tot nu-s gata? Că soldaţii care stau de gardă la porţile palatului au şi inceput să sune din trompetele lor, semn că se apropie Cavalerul Degetar de Cleştar cu suita sa.

— A! Foarte bine! Luaţi vestele! strigă fetiţa, sărind în picioare şi aruncînd cît colo papiotele, foarfecele şi perniţele cu ace, fiindcă se săturase pînă peste cap de cît se chinuise cu ele. Uite, adăugă ea, chiar acum terminasem şi eu de cusut ultimul nasture!

Marele Sfetnic se apropie şi le cercetă cu atenţie.

Într-adevăr, cei zece năsturaşi stăteau prinşi, de bine de rău de pieptii celor zece veste; era şi cazul, de altfel, după cele nouă ore, cît se trudise fetiţa cu ei. Unii atîrnau de aţa lor, alţii erau cusuţi prea strîmt; cam toţi erau prinşi strîmb şi, mai ales, ce era mai îngrijorător, culoarea nasturilor nu coincidea în toate cazurile cu a vestelor, ceea ce însemna că Ada îi încurcase.

„Să sperăm că nu se va întîmpla ceva prea rău”, îşi spuse în gînd Marele Sfetnic, observînd că nasturele de pe vesta Mai marelui peste sape şi tîrnăeoape era de fapt cel al Mai marelui peste cuie şi ferăstraie, şi aşa mai departe.

În cameră dădură buzna atunci şi cei zece dregători, cît şi Năsturimea Sa, care priviră şi ei curioşi la isprava Adei. Fură mulţumiţi că nasturii erau cusuţi: ba chiar li se păru că sînt cusuţi destul de bine, dacă nu chiar foarte bine. Adică, deoarece nimeni nu se pricepea la cusut pe acolo, se chema că Ada făcuse o lucrare de maestru, deşi numai ea ştia cît se chinuise să-şi aducă aminte cum anume făcea mama ei, ori bunică-sa, cînd era vorba ca să coasă ceva

— Repede, puneţi-vă vestele şi răsuciţi de nasturii fermecaţi! dădu poruncă Nastur-Vodă, luînd loc pe canapea.

CAPITOLUL 8. **...şi ce porunci au primit**

Cei zece dregători se îmbrăcară fiecare cu vesta lui şi se aliniară în faţa Năsturimii Sale.

— Ei, şi acum răsuciţi pe rînd, nasturii voştri, că mirele se apropie! strigă Vodă.

Şi uite aşa, cu numai o jumătate de oră mai înainte ca mirele să intre pe porţile cetăţii, cu suita lui, în palatul lui Nastur-Vodă cel Sucit aveau loc cele mai teribile pregătiri de nuntă.

Anume, fiecare dintre cei zece dregători făcea cîte un pas înainte şi, răsucindu-şi năsturaşul fermecat de pe pieptul vestei sale de catifea, dădea cîte o poruncă!

Primul la rînd fu Mai marele peste tigăi şi cămări, care spuse aşa pe nerăsuflate:

— Nastur, nastur fermecat,
Fă s-apară imediat
Masă mare ca-n poveşti
Cu bucate-mpărăteşti!

Turte dulci şi biscuiţi,
Ciorbe, supe şi pui fripţi!
Fă s-apară mii ulcioare
Cu vin roşu, şi pahare!

Farfurii din porţelanuri,
Argintatele tacîmuri;
Fructe dulci, înmiresmate
Şi plăcinte gata coapte!

Şerveţele, lumînări,
Vaze pline ochi de flori.
Şi cînd toţi s-or sătura,
Adu frişcă şi halva!

Şi-un tort mare de doi metri!
Fă să plouă cu confeti!
Haide, nastur fermecat,
Că e nuntă la palat!

Auzindu-l, ceilalţi dregători simţeau că li se moaie genunchii, şi se lingeau pe buze; cît despre Năsturimea Sa, mai că leşină de poftă, şi aproape era să lunece de pe canapea, căci îl luaseră ameţelile numai auzind de toate acele bunătăţi!

Veni apoi rîndul Mai marelui peste ace şi papiote care, după ce făcu la rîndul său un pas înainte, îşi răsuci nasturaşul fermecat şi dădu porunca următoare:

— Nastur, nastur fermecat,
Ai poruncă deîndat'
Să-mbraci lumea din palat
În mătăsuri şi brocart!

Vreau rochiţe dantelate,
Funde şi cordoane late,
Pantaloni din stofe fine,
Bluze moi şi crinoline!

Vreau jachete colorate,
Pălării cu pene şapte,
Ciorăpei fini, din mătasă,
Gulere cu blană deasă!

Vreau mantii din catifele
Şi vestoane cu tighele,
Guleraşe dantelate
Şi jupoane înfoiate!

Urmă apoi porunca dată de către Mai marele peste mături şi făraşe:

— Nastur, nastur fermecat
Fă, te rog, îndat’ curat!
Pune zece măturoaie
Să deretice-n odaie,
Să dispară în puhoaie,
Munţii ăştia de gunoaie!

Pune cîrpele de praf
Să tragă cîte-un perdaf
Mobilelor zgîriate,
Prăfuite şi stricate!

Murdăria din cotloane
Strîng-o perii dolofane;
Pe făraşe să o scoată,
Şi covoarele să bată!

Şi-ai grijă de pardoseală
Că e neagră ca de smoală;
Parchetul spală-l îndată,
Dă-l cu ceară parfumată!

Nastur, nastur fermecat,
Fă aeru-nmiresmat
Pe aicea prin palat;

Deschide ferestre multe
Să iasă mirosul iute,
Să facem primire-aleasă

Mirelui, la noi în casă!

Urmară, apoi, rînd pe rînd, ceilalţi dregători, care se întrecură fiecare cu nemaipomenite porunci, ba să fie toate călcate şi spălate, ba să fie aranjate grădinile şi livezile, ba să fie toţi tunşi, frezaţi, împodobiţi cu felurite coafuri, ori cu peruci îngrijite, ba să fie reparate zidurile dărăpănate, ferestrele sparte, uşile ieşite din balamale, şi mobilele descleiate. Ba să fie construite noi turnuri, iar pereţii proaspăt văruiţi...

Tot aşteptîndu-şi rîndul, Maestrul Ceremoniilor şi al Bunelor Maniere adormise, aşa, îmbrăcat şi încălţat cum era, întins pe o canapea, cu trei perne sub cap şi patru pe sub picioare. Fu trezit urgent, şi pus să-şi învîrtească nasturele, fiindcă porunca lui era de cea mai mare importanţă. Căci datorită năsturaşului său fermecat, trebuia ca toţi din palat să se poarte cît se poate de politicos, de manierat, să ştie a folosi elegant tacîmurile la masă, şi să danseze tot felul de dansuri complicate.

Abia termină acesta deci de răsucit nasturele său, că Năsturimea Sa se repezi pe uşă, cu toţi după el pornind în goană mare pe coridoare, grăbit să-i iasă mirelui în întîmpinare!

Iar Marele Sfetnic şi Ada plecară spre camera Năsturicii să o anunţe că toate s-au sfîrşit cu bine, nasturii au fost cusuţi, răsuciţi de dregători, că poruncile au fost date, iar acum nu mai urmează decît să înceapă petrecerea cea mare.

CAPITOLUL 9. **Unde facem cunoştinţă cu Cavalerul Degetar de Cleştar şi cu harababura de la Curte**

În timp ce Cavalerul Degetar de Cleştar se îndrepta urmat de suita sa către porţile palatului viitorului său socru, auzea dinspre acesta un freamăt ciudat; însă lua straniile ecouri drept zvonuri de la

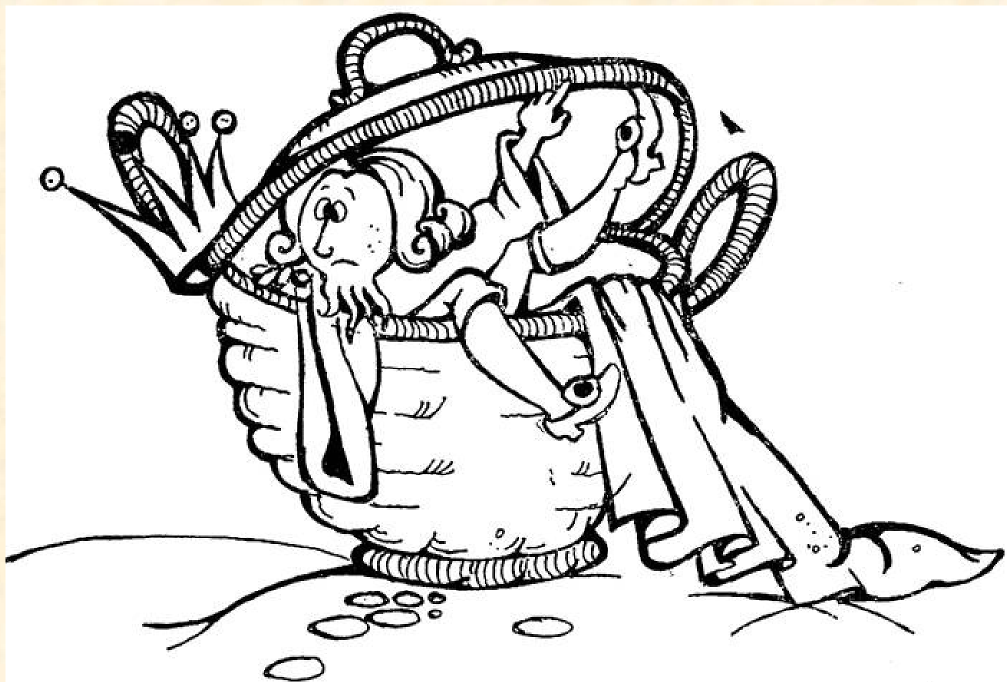
petrecerea ce se pornise deja. N-avea cum să bănuiască cele ce se întîmplau înăuntru!...

Fiindcă aici vraja celor zece nasturi fermecaţi începuse să-şi facă efectul, iar poruncile date de către cei zece dregători erau, într-adevăr, îndeplinite, însă într-un fel în care locuitorii împărăţiei nu erau deloc obişnuiţi. Toate se petreceau de parcă, se aflau sub farmecele unui vrăjitor nebun. Măturile şi făraşele ieşiseră în armate întregi de prin cămări şi trecuseră la acţiune, după porunca Mai marelui peste mături şi făraşe. Praful era ridicat pînă în tavane, gunoaiele erau pasate de colo-colo, de-ai fi zis că jucau fotbal cu ele. Măturau totul în calea lor, rasturnau mobile, scaune, şi cînd întîlneau vreun curtean, îi trăgeau cu coada, cîte una la spate sau peste glezne. Covoarele şi preşurile se smuceau singure de sub picioarele celor ce călcau pe ele, încît aceştia cădeau de-a berbeleacul. Apoi se făceau sul, pornind de-a rostogolul prin camere; chiar Marele Sfetnic fu înfăşurat într-un covor persan, ca într-o clătită, şi dat de-a rostogolul pe scările palatului! Alte covoare îşi luau zborul pe geamuri, şi se ascundeau prin copaci, sau prin turnuri ori poduri, în timp ce bătătoarele de covoare le urmăreau. Prinţesa Năsturica vru să înşface o mătură care se tot ţinea după ea, dar cînd reuşi s-o apuce de coadă, mătura se ridică în văzduh şi nu ştiu cum, ea se pomeni că încalecă pe măturoi, şi zboară ca o adevărată vrăjitoare, peste hornuri şi acoperişuri, lucru deloc potrivit să-l facă tocmai o mireasă în seara nunţii sale.

În afară de acestea, toate geamurile şi uşile palatului se deschiseră larg, fiindcă doar tot Mai marele peste mături şi făraşe poruncise să se facă „un curent”, aşa, pentru aerisire. Numai că în palat nu începu doar să tragă niţel curentul, ca să aducă aer curat. Ci se iscă o furtună adevărată, un soi de ciclon care prinse totul în vîrtejul său! Pe geamuri începură atunci să zboare curteni, scaune, perne, vaze cu flori, tablouri şi cîte şi mai cîte! Toate se învălmăşiră şi cînd uraganul se opri, fură zvîrliţi care încotro, claie peste grămadă, cu toţii într-o harababură nemaipomenită, cu plăpumile în cap, pe sub divanuri răsturnate, sau

cocoţaţi pe dulapuri zăcînd pe-o rînă! Jilţurile şedeau agăţate pe lîngă plafoane, de lustre! Pe jos, numai cioburi, oglinzi sparte, pantofi desperecheaţi.

Sărmanii curteni abia îşi traseră sufletul, că trebuiră să se scoale iute în picioare, şi să caute să fugă cît mai repede în curte. Măturile şi făraşele, cîrpele de praf şi bătătoarele de covoare trecuseră din nou la acţiune, cu şi mai mare sîrg! Ba, pe deasupra, se mai adăugară cîteva batalioane de ciocane, cuie de toate mărimile, cutii mari pline de clei, ferăstraie, dălţi şi cleşti, care începură să alerge de colo colo, „reparînd” singure toate stricăciunile — că doar aşa poruncise Mai marele cuielor şi al ferăstraielor. Pensule mari se scufundau în cutiile de clei, şi lipeau mobilele; dar mai greşeau şi trăgeau un perdaf pe nasul vreunei doamne simandicoase, în timp ce un ciocan grăbit bătea cuie în tivul descusut al rochiei, ţintuind-o de podele. Alţii, care umblau în patru labe pe pardoseală pentru a căuta un lucru pierdut, se pomeneau cu un ciocan peste degete, şi urlau de durere. De asemeni, periile cele sîrmoase, de scînduri, frecau vesele podelele, dar se căţărau şi în spinările curtenilor, scărmănîndu-i pe cinste! Iată de ce, cu mic cu mare se înghesuiră care mai de care, pe săli şi pe coridoare, dînd buzna afară, în curte, de mături, ciocane şi perii să scape mai iute!

Chiar Năsturimea Sa fu scoasă afară, în grabă mare, de către doi străjeri, care-l ascunseseră într-un coş pentru rufe. Curtenii se trîntiră la pămînt, şi se văicăreau, pipăindu-şi zgîrieturile şi cucuiele, cînd, capacul coşului se ridică puţin, şi de sub el, apărură ochii iscoditori ai Năsţurimii Sale.

— Ufff! În sfîrşit, în curte! şopti dînsul, privind grijuliu de jur împrejur.

— V-am salvat, Năsturimea Voastră! strigară voioşi cei doi străjeri care-l căraseră cu coşul.

Nastur-Vodă privi de jur împrejur şi, convingîndu-se că nu-l pîn- deşte nici o primejdie, ieşi afară din coş, apoi îl întoarse pe acesta cu fundul în sus, şi se aşeză, pe el, ca pe un tron.

— Unde-i Mai marele peste ace şi papiote? strigă el furios.

— Sînt aici, aici, Năsturimea Voastră. Nu pot de fel să cobor! se auzi un glăscior din coroana unui copac.

Priviră cu toţii într-acolo, şi-l văzură pe Mai marele dregător înfăşurat într-un preş şi agăţat ca un liliac, cu capul în jos, de ramurile copacului.

— Aici m-a zvîrlit curentul ăla din palat! gemu el.

— Hainele! Unde-s hainele cele noi? strigă Nastur-Vodă, furios,
fiindcă îmbrăcămintea cea ponosită a curtenilor săi se sfîşiase cu totul, şi se murdărise cu clei ori ceară, în urma evenimentelor pricinuite de „marca curăţenie”...

— Păi doar eu am dat poruncă! scînci Mai marele dregător peste ace şi papiote. Am răsucit şi năsturelul...

În clipa aceea, un bătător de covoare şi o mătură se apropiară de preşul în care era înfăşurat el, şi începură a-l lovi cu sîrg.

Toţi curtenii rîdeau de se prăpădeau; dar tocmai pe cînd se distrau ei aşa, iată că începură să se petreacă lucruri noi. Probabil că vraja năsturaşului fermecat al Mai marelui dregător peste ace şi papiote, care comandase haine şi pălării noi, tocmai atunci îşi făcu efectul; ba, nu dură mult că şi nasturele Mai marelui dregător peste tocuri şi călimări aduse la împlinire această dorinţă. Fiindcă, aşa, din senin, începu să plouă din văzduh cu nişte coşuri mari, de papură, pline cu haine. De asemeni curtea începu să fie brăzdată de funii lungi, pe care stăteau prinse cu cîrlige de rufe, rochii noi-nouţe, surtuce, pantaloni de catifea, ciorapi, batiste, cordoane şi cămăşi! Poate că, dacă s-ar fi purtat civilizat, toţi curtenii s-ar fi îmbrăcat urgent, spre a fi gata la venirea mirelui. Dar nu ştiu cum, deşi chiar Maestrul Ceremoniilor şi Bunelor Maniere sucise de nasturele său, îi apucară nervii pe toţi, începură a se răzgîia şi a se alinta, a face tot felul de mofturi.

— Eu vreau rochia asta! striga o contesă.

— Ba nu! Eu o vreau! urla alta, apucînd-o pe prima de păr.

Şi se mai apropiară două domnişoare, luîndu-se la bătaie, trăgînd de aceeaşi rochie, pînă o făcură bucăţi.

Mai marele peste cămări şi tigăi se bătu cu un duce pentru o pereche de nădragi de catifea, pînă cînd îi împărţiră în două, unul luînd un crac, şi

celălalt, alt crac. Cîteva contese şedeau adunate într-un colţ şi plîngeau lovind furioase cu picioarele în pămînt, că nu le place nimic de acolo. Bufonii Năsturimii Sale se suiseră pe frînghiile de rufe şi alergau, în picioare, pe ele, de la un capăt la altul al curţii, rîzînd şi ei de se prăpădeau.

Deasupra acestui balamuc trecu în zbor Năsturica-Nu Face Nimica, călare pe măturoiul ei, pe care nu-l putea opri defel.

— Hei! Hei! Ţineţi-mi şi mie o rochie mai frumoasă, striga ea, dar nimeni nu-i dădea atenţie.

Chiar Nastur-Vodă se certa cu cumnatu-său, pentru o mantie de catifea, pe care şi-o doreau amîndoi. Tocmai atunci începu să plouă cu tot felul de cutii, pline cu pantofi de lac, cu şoşoni, cizme şi pîslari, cu sandale şi papuci de casă. Atunci bătălia din curte se înteţi şi mai tare, că nu se înţelegeau deloc cum să-şi împartă încălţămintea aceea între ei. Începură să zboare de colo-colo, şoşoni, pîslari şi cizme. Scandalul
era cu atît mai mare, cu cît în cutiile cu pantofi nu se găseau perechi, ci numere diferite, ba chiar încălţări încurcate între ele. Mai marele peste sape şi tîrnăcoape pusese mîna pe o cutie în care era un pantof de lac, ce-i venea de minune, dar şi un şoşon, cu cinci numere mai mare. Un duce gras se alesese cu o cizmă roşie, pînă la genunchi, ce îl strîngea, şi cu un papuc uriaş de casă.

— Dar pălăriile? Unde-s pălăriile? striga Nastur-Vodă, scoţînd cu fereală capul din coşul de rufe în care se ascunsese din nou. Dar bigudiurile, buclele şi perucile? Ce se întîmplă cu ele? Unde-i Mai marele peste piepteni şi bigudiuri?

Mai marele dregător peste piepteni şi bigudiuri era însă prea ocupat, duelîndu-se cu un prinţ înalt şi deşirat, din cauza unei perechi de şoşoni si a unei curele cu cataramă de aur, pentru a mai auzi şi răspunde.

CAPITOLUL 10. **Unde aflăm despre năstruşniciile celor zece nasturi fermecaţi**

De fapt, era cît se poate de clar că pălăriile, perucile şi buclele, coafurile frumoase de pe capetele curtenilor nu apăruseră încă, deoarece nu-şi făcuse efectul vraja năsturaşului fermecat al Mai marelui dregător peste piepteni şi bigudiuri. Dar nici această vrajă nu se lăsă mult timp aşteptată.

Pe cînd încă se mai ciondăneau de la hainele cele noi şi cutiile de pantofi, deasupra curţii palatului se adunară nori ciudaţi, în toate nuanţele culorilor curcubeului.

Şi, dintr-o dată, se perni să tune şi să fulgere; apoi din nori începu să curgă o apă caldă, şi nişte stropi mari de şampon frumos mirositor, de parcă, acolo, sus s-ar fi deschis nenumărate robinete cu apă încălzită, şi s-ar fi răsturnat sticle întregi de şampon.

Curtenii prinseră a alerga voioşi în ploaia aceea, ca sub un duş cald; aşteptară să le cadă şamponul pe plete, şi apoi se săpuniră, de se umplură de clăbuci! După ce se spălară ei aşa pe cap cu şampon de urzici, de trandafiri, de gălbenuş de ou, abia apucară să se clătească

sub apa cea caldă ce curgea abundent din văzduh, că norii şi dispărură, cerul se lumină sub strălucirea celor trei Lune, şi începu să bată un vînt uscat, călduţ. În cîteva minute, hainele li se uscară. După aceea din văzduh începu să plouă cu piepteni de toate culorile, care se infipseră în pletele tuturor, incercînd a le descîlci.

Ada, care reuşise să înşface o frumoasă rochie de catifea, şi să se îmbrace eu ea, şi mai prinsese din zbor şi nişte papuci de lac, unul mai mare, altul mai mic, era ciufulită rău de tot. Cînd un pieptene şi o perie de cap se apropiară plutind de ea, fu foarte bucuroasă. Şi la ea acasă, era obişnuită ca mama sau bunica să o pieptene şi să-i împletească două codiţe frumoase, după ce-i tăceau baie. Numai că de data aceasta, atît pieptenele cît şi peria se înfipseră duşmănoase, în pletele sale, şi prinseră a le descîlci, trăgînd-o grozav de păr.

Dar ea, oricum, se chema că avea puţin noroc. Pe deasupra capetelor curtenilor începuseră a zbura clămpănind, foarfeci de toate mărimile, care se înfigeau în părul lor şi-l retezau strîmb. Unii rămaseră doar cu o jumătate de mustaţă sau cu barba retezată în scări. Apoi, căzură bigudiuri de toate mărimile, care se opreau, răsucindu-se, în pletele tuturor. Tot în acel timp, prin curte începură să crească, aşa ca după ploaie, ciuperci de jumătate de metru, cu piciorul lat de cîteva palme, şi cu pălării din catifea, împodobite cu pene ori funde, ori cu bonete de atlas, turbane de mătase ori jobene, în loc de pălării. Curtenii se repeziră şi le smulseră, acoperindu-şi captele cu ele, fie că li se potriveau sau nu la îmbrăcăminte, fie că aveau sau nu mărimea dorită! Dar asta nu mai conta, se chema totuşi că, în sfîrşit, erau îmbrăcaţi din cap pînă în picioare! Şi era şi timpul să termine cu îmbrăcatul, deoarece, pe creneluri, străjerii deja începuseră să sune din trompete, iar porţile palatului se deschiseseră, lăsînd să intre suita Cavalerului Degetar de Cleştar. Nastur-Vodă cel Sucit se grăbi să-i iasă în întîmpinare, urmat de cei zece dregători ai săi ce se tot împiedicau în papucii lor desperecheaţi, care ori îi strîngeau, ori le erau prea mari; iar pălăriile ori

le săreau de pe capete de mici ce erau, ori le acopereau şi faţa pînă peste nas, de mari şi pleoştite.

— Bine-ai venit, Cavalere! strigă Nastur-Vodă, aranjîndu-şi nervos peruca.

— Bine v-am găsit, zise Cavalerul, privind curios de jur împrejurul său.

Marele Sfetnic îşi făcu loc cu coatele, prin mulţime, şi se apropie de Năsturimea Sa, şoptindu-i la ureche:

— Poftiţi-l în grădină! Poftiţi-l în grădină! Masa de nuntă e întinsă în mijlocul ci, chiar eu am fost în inspecţie, să văd ce mai e pe acolo!

— Dar cum arată grădina? se interesă, temător Nastur-Vodă.

— A, foarte bine, foarte bine. În copaci, fructe coapte, rumene, de-ţi lasă gura apă. Tufişuri pline de flori... hm, mai sînt şi bălării sau gropi, pe ici-colo, dar asta nu contează. Predomină lalelele şi daliile, trandafirii şi margaretele, o să vedeţi, e foarte frumos! Nasturele Mai marelui dregător peste sape şi tîrnăcoape a făcut treabă bună!

Năsturimea Sa pofti deci musafirii în grădină. Însă aici îi aşteptau alte surprize. Florile erau foarte frumoase, văzute de departe. Dar, atunci cînd Cavalerul vru să rupă un buchet, constată că acestea erau făcute din carton şi hîrtie vopsită, şi lipite cu clei. Fructele din copaci erau şi ele false, fiind confecţionate ori din carton şi umplute cu rumeguş, ori din ceară sau pur şi simplu, din lemn. Iar cînd ajunseră la masa cea mate, întinsă în mijlocul grădinii, constatară că atît picioarele ei cît şi ale scaunelor aveau rădăcini adînc înfipte în pămînt.

— Ah! Ah! Bănuiesc eu de ce toate aceste încurcături! şopti Marele Sfetnic la urechea lui Vodă. Ada a cusut greşit nasturii cei fermecaţi; i-a încurcat.

— Cum adică?

— Eu cred, după cele ce văd, că nasturele Mai marelui dregător peste sape şi tîrnăcoape e cusut de vestonul Mai marelui dregător peste cuie şi ferăstraie. Că fructele alea parcă le-a făcut un dulgher, iar masa şi scaunele au crescut de parc-ar fi copăcei!

— Aha! Aha! se dumiri Năsturimea Sa şi, privind spre vestele dregătorilor săi, constată că Marele Sfetnic are dreptate.

În adevăr, culorile nasturilor nu corespundeau cu cele ale vestelor lor; un nasture verde era cusut pe o vestă galbenă, un nasture galben pe o vestă roşie!

— Vai! Vai! se apucă Năsturimea Sa cu mîinile de cap, sper să nu iasă o încurcătură prea mare, prea mare!

Se aşezară cum putură la masă, încălecînd pe scaunele care aveau ghimpi şi rădăcini, şi nu puteau fi mişcate din loc. Năsturimea Sa luă loc lîngă doamna Papiota, iar ceva mai încolo, Cavalerul Degetar de Cleştar lîngă Ada-Alintata.

— Ei, dar unde-i Năsturica? se interesă Cavalerul. Că doar nu începem petrecerea fără ea?!

Nastur Vodă şuşoti ceva cu Marele Sfetnic, şi apoi îi răspunse:

— Năsturica va veni îndată, îndată! Doar ştii că e atît de harnică, mititica! Încă mai dă o mînă de ajutor, făcînd curăţenie în palat. Şi mai supraveghează şi mîncărurilc, prin bucătărie... draga de ea! La toate ne ajută!

— Da, da, întări şi Marele Sfetnic spusele Năstuiimii Sale. Dacă aţi vedea-o, cum umblă zglobie, de colo colo, prin palat, înarmată cu o mătură şi o cîrpă de praf, v-ăţi topi de dragul ei, cît e de harnică şi de indemînatică!

— A, dar am observat de la vizita de data trecută, că găteşte foarte bine, şi mai ales că poate să coasă minunat! fu de acord viitorul ginere. Totuşi ar trebui să o chemaţi la masă; nu se poate ca tocmai ca să lipsească!

Năsturimea Sa schimbă feţe-feţe, încrucişînd priviri speriate cînd cu dregătorii săi, cînd cu Marele Sfetnic, cînd cu Papiota.

— Dar părinţii dumneavoastră unde sînt, se interesă Năsturimea Sa, ca să mai tragă de timp. N-ar fi trebuit să fi venit cu voi, la petrecerea de astă-seară?

— A, să vedeţi numai ce întîmplare! explică atunci Cavalerul. Aveam o cutie cu un cadou de nuntă, foarte frumos, pentru Năsturica ...o pusesem în buzunar! Şi cînd colo, nu ştiu cum, mi-a dispărut! Părinţii mei au rămas să caute cutia aceea, prin palatul nostru; îmi - pare foarte rău, dar ce să fac, dacă mi-a căzut din buzunar?

Auzind acestea, Ada-Alintata îl întrerupse pe cavaler, apucindu-l de mînă şi-i şopti:

— Dacă aţi pierdut ceva din buzunar, nu aveţi grijă, că o să puteţi găsi! Trebuia numai să daţi o fugă pînă pe Planeta Obiectelor Pierdute din Buzunare. Aţi auzit de ea?

— Cum să nu, cum să nu!

— Atunci, vă rog, dacă plecaţi pînă acolo, luaţi-mă şi pe mine! îl imploră Ada. Apoi se aplecă şi-i şopti la ureche: Scăpaţi-mă de aici!

Cavalerul tocmai voia să-i răspundă, cînd ceva nemaipomenit se petrecu. Năsturimea Sa trimisese doi slujitori la palat, aşa, de ochii lumii, ca să spună că o cheamă pe Năsturica la masă. De fapt, ei habar n-aveau unde dispăruse domniţa, cu măturoiul ei cu tot, în timpul „marii curăţenii”. Îşi tot băteau capul cum să iasă din încurcătură şi să explice lipsa miresei, cînd se întîmplară lucruri nemaipomenite şi neaşteptate. În primul rînd, turnurile palatului prinseră a se lungi, ridicîndu-se pînă în ceruri. Zidurile se lungeau şi ele

ca o armonică, apăreau balcoane şi balconaşe. Turnul cu orologiu se lăţi grozav, iar ceasul începu să bată ora, cu un zgomot asurzitor. Apoi, pe turn apăru din senin un tort uriaş, numai frişcă şi ciocolată.

Ada se uită îngrijorată la dregători, şi-i dete o palmă Mai marelui peste mistrii şi bidinele, care tocmai îşi răsucea, dus pe gînduri, năsturaşul său fermecat. Numai cît îşi luă el mîna de pe nasture, că toate aceste ciudăţenii încetară. Mirele însă se ascunsese sub masă, de spaimă, şi de acolo tot întreba ce se întîmplă. Năsturimea Sa ridică faţa de masă, şi, cu capul sub ea, îi stîngă:

— Ieşi afară, Cavalere, de acolo! Nu te speria! Avem nişte zidari şi zugravi teribil de harnici! Aşa lucrează, ei, înalţă un turn, lungesc un zid, cît ai bate din palme! Ştii, Mai marele peste mistrii şi bidinele tocmai le dăduse ordin să renoveze palatul în cinstea nunţii!

Cavalerul Degetar de Cleştar ieşi în cele din urmă de sub masă şi, ştergîndu-şi sudoarea de pe frunte, zise:

— Oooof! Dar ce m-am speriat! Nu mai vine mîncarea, odată?

Năsturimea Sa privi spre Mai marele dregător peste cămări şi tigăi, întrebător. Acesta dădu nedumerit din umeri, şi-i şopti:

— Tocmai am dat o fugă prin bucătăriile palatului. Totul e în ordine acolo; cratiţele, oalele sînt pline de mîncăruri alese. Le-am spus slujitorilor să le aducă la masă. Nu pricep de ce întîrzie atît!

— Ei! porunci atunci Năsturimea Sa, bătînd din palme spre bucătăriile palatului. Dar să vină mîncarea şi băutura! Să vină!

Numai că dinspre bucătării nu venea nimeni. O clipă, toţi tăcură şi-şi ciuliră urechile; dar era o linişte deplină. Doar ceasul mare din turn se auzea bătînd, întruna, ca năucul. Dintr-o dată uşile sale se deschiseră, şi pe acolo, pe unde trebuia să apară păpuşile mecanice, începură să iasă în zbor bucătari şi slujitori, încinşi cu şorţuri albe, şi aducînd tăvi pline de mîncare. Pluteau, fluturîndu-şi şorţurile albe, lungi, purtînd imense bonete albe, pe cap şi lăsau tot felul de bunătăţi pe masa de nuntă!

Cavalerul Degetar de Cleştar rămase mut de uimire; dar şi ceilalţi curteni erau cît se poate de uluiţi. Năsturimea Sa schimba iar feţe-feţe.

După ce bucătarii şi ceilalţi slujitori lăsară tăvile cu mîncare şi băutură pe masă, mai plutiră o clipă, în aer, urînd ***„poftă bună din partea nasturelui care a fermecat tigăile şi cămările”***, şi se reîntoar- seră în ceas, după care uşile acestuia se închiseră în urma lor.

— Dar asta ce-a mai fost? abia putu să îngaime Cavalerul Degetar de Cleştar.

— Nu vă speriaţi, toate minunile acestea fac parte din serbarea pusă la cale de .Maestrul de Ceremonii! strigă repede spre el Nastur- Vodă. El a inventat tot felul de giumbuşlucuri, de maşinării, de jonglerii, ca să ne distreze!

Auzind acestea Cavalerul se mai linişti. Tocmai apucase cutitul şi furculiţa, pregătindu-se să taie din friptură, cînd uşile ceasului din turn se deschiseră din nou. De acolo, ieşi, călare pe măturoiul său, chiar Năsturica! Ţinea intr-o mînă un pămătuf de şters praful şi în cealaltă un polonic. Se învirtea în jurul turnului, pe mătura ei, tot luînd cu polonicul cîte o fărîmă de tort.

— Vedeţi cît de harnică e? Mititica! Face curat, după cum v-am spus, prin tot palatul! Şi mai şi gustă, din mîncare! zise Marele Sfetnic către Cavaler care. văzînd toate acestea, rămăsese încremenit, cu furculiţa în mînă.

Apoi Năsturica zbură pe deasupra mesei, chicotind.

— N-aţi vrea să veniţi să vă alăturaţi nouă, la masă? Nu de alta, dar în seara asta, presupun că aţi uitat, sînteţi mireasă! îi strigă Cavalerul.

— Oi veni, cînd oi putea! răspunse ea. Vă spun poftă bună din partea nasturelui care a fermecat măturile şi făraşele!

După care, măturoiul făcu o piruetă, şi se ridică în văzduh.

Începu iar să dea ocoale turnului, cind se petrecu iarăşi ceva cu totul neaşteptat. Una din limbile ceasului se lungi şi se înfipse în rochia ei, care flutura în zbor. Năsturica rămase prinsă în ea, atîrnînd în aer, şi urlînd cît o ţinea gura. În acest timp, mătura continuă să zboare singură şi pînă la urmă se opri, înfigîndu-se triumfătoare în tortul cel uriaş, ce se boltea ca un acoperiş de ciocolată, peste turn.

— Dar asta ce mai e? se minună Cavalerul.

— A, dar face parte din serbare! O mică glumă! răspunse Maestrul de Ceremonii, după cum îl sfătuise Marele Sfetnic.

Cîţiva străjeri, ce stăteau pe crenoluri, dădură fuga şi o eliberară pe prinţesă din limba orologiului. Aceasta se micşoră la loc, iar orologiul prinse a cînta, cam hodorogit, o melodie. Dinspre turn începu a se mai auzi, întîi mai încet, apoi tot mai taire, un cor de voci bărbăteşti. Apoi uşile ceasornicului se deschiseră şi păşiră afară zece păpuşi mecanice, care închipuiau

exact pe cei zece dregători. Fiecare ţinea cîte ceva în mînă; fie o tigaie şi un polonic, fie o mătură şi un făraş; ba o sapă şi un tîrnacop, ba un toc şi o călimară; un ac şi o papiotă, ori un săpun şi un fier de călcat, sau un cui şi un ferăstrău, după meseria pe care o reprezentau.

Şi toate aceste păpuşi prinseră a cînta, astfel:

Zece Nasturi fermecaţi
Vă îmbie să mîncaţi,
Vă trimit o salutare
Şi vă spun şi: poftă mare!

Limba mică de la ceas
Are însă un necaz:
Vrea, deşi nu-i vremea încă,
Să vă apucaţi de muncă!

Aveţi zece degeţele
Şi aţi cam uitat de ele.
Puneţi-le să muncească,
Altfel au să-nţepenească!

După ce cîntară ele aşa, se întoarseră şi intrară, rînd pe rind, înapoi în ceas.

— Dar de ce numai zece figurine? se miră Cavalerul Degetar de Cleştar. Eu ştiu că sînt douăsprezece ore, deci lipsesc două!

— Ba nu lipsesc deloc, se pomeni Ada, vorbind în gura mare fără voia ei, de parcă ar fi fost şi ea vrăjită. Poate că ceasul are douăsprezece ore, însă mîinile au doar zece degete!

— Zece degete! Zece degete! strigară curtenii, în cor, minunîndu-se.

— Ah! Dar eu leşin de foame! se auzi atunci glăsciorul Năsturicii. care ajunsese între timp, cu bine, din turn, la masa de nuntă. Hai să mîncăm! porunci ea.

— Să mîncăm! Să mîncăm! strigă vesel Marele Sfetnic. Tocmai spusesem mirelui că ai întîrziat atît, fiindcă ai mai dat o mînă de ajutor pe la bucătărie. Şi că sîntem siguri, de data aceasta mîncărurile sînt mult mai gustoase decît data trecută. Iar cele ce sînt servite astăzi Cavalerului, sînt gătite, fireşte, chiar de Năsturica!

Şi se puseră ei pe mîncat şi pe băut. Dar vai! Ciorbele erau afumate, cartofii nefierţi, fripturile arse! Totul era ori prea sărat, ori prea pipărat. Mîncau cu toţii, cam în silă, cam strîmbînd din nas, dar nimeni nu avea curajul să se vaite. Cît despre Cavaler, acesta abia ciugulea, de politeţe, cînd de ici, cînd de colo, însă, cînd îi venea lui bine, arunca mîncarea pe sub masă, fără să-l observe nimeni. Şi dacă nu se omora cu mîncatul, în schimb se distra grozav, trăgînd cu ochiul la ceea ce făccau ceilalţi meseni. Se amuza

teribil, văzînd cum înghiţeau în silă, cu toţii, lăudînd întruna mîncarea, pe bucătari şi pe Năsturica.

Cel mai mult îl distra însă modul în care se purtau curtenii la acea petrecere. Unii se suiseră cu picioarele încălţate pe masă, şi se scobeau în dinţi, folosind codiţele rupte de la flori. Alţii mîncau luînd pîrjoalele şi cartofii direct cu mîna, şi se ştergeau apoi de grăsime, de faţa de masă. Mulţi muiau pîinea în sos, mînjindu-şi manşetele în platouri sau îşi furau unul altuia bucăţile mai gustoase din farfurie. Dădeau din coate, tropăiau, răsturnau paharele de vin pe faţa albă de masă. Chiar Maestrul Ceremoniilor şi al Bunelor Maniere se purta cît se poate de necuviincios. Tot ridica paharul plin cu vin, şi închina, zbierînd:

— Ura! Ura! Să bem în cinstea năsturaşului fermecat, că doar prin vraja lui, maniere alese cu toţii am căpătat!

— Ura! Să bem! strigau veseli curtenii, bătînd cu lingurile în farfurie şi fluierind. Apoi începură să facă mici cocoloaşe de pîine, şi să arunce cu ele. Alţii, mai timizi, care pînă atunci mestecaseră în silă, cu nasurile ascunse în farfurie, profitară de această bătălie iscată dintr-o dată, şi prinseră a arunca unii într-alţii cu bucăţile de carne mai arse sau afumate, pe care nu aveau chef să le mănînce. Apoi le veni ideea năstruşnică de a-şi turna unul altuia solniţele pline cu sare şi piper, în farfurie.

O prinţesă vărsă borcanul cu muştar în supa Marelui Sfetnic, iar cînd acesta îi atrase atenţia că nu-i frumos ceea ce face, ea apucă un pahar cu vin roşu şi i-l turnă în cap. Marele Sfetnic nu se lăsă nici el mai prejos şi-i răsturnă răutăcioasei o ceaşcă plină cu smîntînă, pe după gît.

CAPITOLUL 11. **O petrecere de pomină**

Ada rîdea de se prăpădea, privind în jurul ei la curtenii ce semănau cu nişte elevi obraznici, care se luaseră la ciondăneală, în pauza mare, pe cînd îşi mîncau pacheţelele cu gustări aduse în ghiozdane. De altfel, ea însăşi nu se lăsa mai prejos şi se purta nestingherită, de parcă ar fi fost la ea acasă. Deşi, mai mult ca sigur, ea nu avea scuza pe care poate o aveau ceilalţi curteni, care se aflau sub vraja rea a unui nasture fermecat, ci se purta exact cum era obişnuită. Mînca neglijent, clefăind, plescăind cu lingura în supă, de săreau stropii cît colo. O ducesă îi atrase atenţia că i-a pătat rochia, dar Ada se răzbună aruncîndu-i o mînă de sare în compot. După care, prinse a zvîrli în dreapta şi în stînga, cu mici cocoloaşe de pîine; şi, în cele din urmă, ii veni poftă de budincă, deşi în faţa sa erau rînduite şapte feluri de prăjituri, trei feluri de clătite, platouri cu plăcinte, îngheţate şi compoturi. Şi pentru că nu văzu nicăieri budincă, începu a bate din picioare şi a urla:

— Vreau budiiincă! Budincăăă! Vreau budincăăăă!

Auzind-o, bucătarii ascunşi în orologiu deschiseră uşile acestuia şi se uitară nedumeriţi, peste masa de nuntă. Unul veni în zbor, flu- turîndu-şi şorţul alb, şi-i spuse că din păcate în bucătăriile castelului nu se aflau nici un fel de budinci! Nu se găseau decît acele mîncăruri apărute ca prin farmec, după ce Mai marele peste cămări şi tigăi în- vîrtisc de nasturele său.

Bucătarul o salută şi zbură la loc, în turn. Dar Ada nu se linişti defel. Ţipa încă şi mai tare, bătînd cu lingura în masă:

— Vreau budiiincă! Budincă!

Dar zadarnic striga. Nimeni nu se pricepea la gătit în palat, aşa că n-avea cine să-i facă ei, urgent, o budincă. Dacă ar fi fost la ea acasă, urletele ei ar fi avut succes. Maică-sa, ori bunică-sa şi-ar fi suflecat iute mînecile, ar fi spart ouăle, ar fi pus făina, laptele şi toate celelalte. În cîteva zeci de minute, budinca ar fi fost gata pregătită, şi adusă, caldă pe o farfurie înflorată, chiar sub nasul fetiţei.

Numai că acolo nu se afla la ea acasă! Nimeni nu se duse deci să-i pregătească budinca. Din contra, toţi ceilalţi se luară după Ada, şi-i apucară tam-nisam mofturile pe toţi. Prinseră care mai de care a bate din picioare; cu furculiţele izbeau în pahare, şi poftele îşi strigau fiecare:

— Vreau chifteeele cu sos!

— Eu vreau toooort de portocale!

— Peşte prăjit să-mi aducă!

— Ba ciorbă de perişoare!

— Vreau sarmale cu smîntînă!

Ce mai încoace, încolo, petrecerea de nuntă se transformase într-un tărăboi întreg. Chiar şi Năsturimea Sa fusese apucat de nişte furii ciudate şi zbiera, bătînd cu un polonic în masă, că vrea varză cu cîrnaţi! Singură Năsturica nu dorea ceva deosebit de mîncare.

— Dar tu de ce eşti supărată? Tu ce pofteşti? o întrebă curios Cavalerul Degetar de Cleştar, care se tot minuna de cele ce vedea, şi rîdea pe ascuns.

— Eu nu doresc nici un fel de mîncare! răspunse aceasta cu glas ţîfnos. Dar aş vrea să dansez! Ce mai petrecere e şi asta, unde nimeni nu dansează?

— Da! Da! aprobă Marele Sfetnic auzind-o. Hai să dansăm, să dansăm!

Se apropie, discret, de Maestrul Ceremoniilor şi al Bunelor Maniere şi-i şopti la ureche:

— Sper că năsturaşul tău va avea grijă de toate... ca de obicei! Dansul, muzica... pricepi? Că în ce priveşte manierele, m-am lămurit!

Maestrul Ceremoniilor şi al Bunelor Maniere dădu un pumn în masă, fluieră de cîteva ori cu degetele în gură, spre a atrage atenţia celorlalţi asupra lui, şi urlă:

— Să cînte muzica! Să înceapă dansul!

Şi, apucîndu-şi năsturaşul fermecat, îl învîrti. În clipele următoare, prinseră a se auzi acorduri de prin tufişuri, unde stăteau ascunse orchestrele. Văzduhul se umplu apoi de muzică: valsuri, mazurci, cadriluri, toate deodată! Mesenii se ridicară vioi de pe scaunele lor şi prinseră a ţopăi.

A fost un dans de pomină. Curtenii se scălîmbăiau, se împiedicau la tot pasul în pantofii lor desperecheaţi. Ori se călcau unii pe alţii pe şireturile mult prea lungi, desfăcute, căzînd de-a berbeleacul, ori zvîrleau picioarele în aer, de le săreau prin copaci papucii, şi aşa prea mari căzîndu-le apoi în cap.

— Ciudate dansuri mai sînt la voi în cetate! zise Cavalerul către Năsturica! Aşa ceva n-am mai pomenit! Să leşini de rîs, nu alta!

— Dacă nu-ţi place, n-ai decît să nu mai dansezi! răspunse aceasta, împiedieîndu-se în tivul descusut al rochiei sale, şi oprindu-se mereu din vals, spre a-şi căuta un pantof care îi era mult prea mare, şi-i tot sărea din picior!

— Dacă ar fi să fac numai ce mi-e pe plac, spuse el, apoi nici n-aş gusta din mîncăruri, nici n-aş bea, ci iute înapoi acasă aş pleca! Ceea ce se întîmplă aici, e de neînchipuit!

— Nu ţi-a plăcut mîncarea? se interesă ea, roşind.

— Nu-i numai asta! Dar hainele, pantofii voştri... sînt ceva nemaipomenit! făcu el arătînd cu mîna de jur împrejurul său. Pantalonii au un crac mai lung, altul mai scurt; rochiile stau lălîi, sînt rupte, ba au şi tivul descusut... Şi apoi, florile astea din hîrtie... fructele astea din ceară... scaunele cu rădăcini... eu nu pricep; ce se întîmplă aici?

— Ce vrei să spui? zise bănuitoare Năsturica.

— Ei, ce vreau să spun; pricepi, tu, foarte bine, dar te prefaci că nu! se răsti Cavalerul, privind-o în ochi. Mărturiseşte-mi, eşti cumva vrăjitoare? Că să ştii, eu n-am chef să-mi iau de nevastă o vrăjitoare!

— Eu? Vrăjitoare? Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva?

— Păi, de ce zburai mai înainte pe o mătură? Eu aş vrea o nevastă eare face curăţenie cu mătura, nu una care zboară cu ea. O nevastă care găteşte mîncăruri gustoase, cu mînuţele ei, şi nu una care le face să apară prin vrăji, şi încă arse şi nesărate, afumate şi piperate...

Năsturica schimba feţe-feţe ascultîndu-l.

— Şi probabil că nici să coşi nu ştii! Cît despre hainele astea ale voastre cred că aţi făcut rost de ele tot prin vrajă; dar tu, după ce că nu te pricepi să ţii acul şi aţa în mină, nici măcar nu eşti o vrăjitoare bună! Toate sînt lălîi şi şui...

— Nu-i adevărat! Nu-i adevărat! strigă Năsturica. Eu mă pricep şi la gătit, şi la măturat, şi la cusut... N-am nici o vină pentru toate cîte s-au întîmplat!

— Nu mai spune! Şi cine-i vinovatul, mă rog?

Năsturica se opri din dans. Privea de jur împrejur, după cineva anume. Toţi ceilalţi curteni, văzînd-o, încetară şi ei dansul. Se uitau cînd la ea, cînd la Cavaler, neştiind ce s-a întîmplat, de aveau amîndoi figuri atît de furioase. În sfîrşit, Năsturica o zări pe Ada-Alintata, care dansa cu Marele Sfetnic. Arătă cu degetul înspre ea şi zise:

— Ea! Ea e de vină! Din cauza ei s-au întîmplat toate! Fiindcă...

Dar Marele Sfetnic nu o lăsă să termine, tăindu-i vorba:

— În primul rînd, nu e frumos să arăţi cu degetul; şi în al doilea rînd, nici să pîrăşti nu e frumos! Să spună şi Maestrul Ceremoniilor şi al Bunelor Maniere dacă nu-i aşa!

Toate privirile se întoarseră atunci către Maestrul de Ceremonii; acesta tocmai fugărea prin grădină o pisică, ce furase o bucată de friptură de pe masa de nuntă.

— Hei! Maestre! Cu tine vorbim! strigă după el Marele Sfetnic.

Maestrul lăsă pisica în pace şi, venind lîngă Năsturimea Sa, îl întrebă despre ce era vorba. Dar Năsturimea Sa zăcea sfîrşit pe un jilţ, şi nici nu catadixea să-i răspundă. Era cît se poate de supărat, văzînd cele ce se întîmplaseră.

— Tocmai îţi ceream părerea, întrebîndu-te dacă e frumos să arăţi cu degetul, sau să pîrăşti! îl lămuri Marele Sfetnic.

— Dar cine a pîrît, pe cine? se interesă Maestrul de Ceremonii. Şi, observînd cît de îmbufnată se uita Năsturica la Ada-Alintata adăugă: Ah! Bănuiesc! Ada a vorbit Cavalerului despre nasturii fermecaţi!

— Care nasturi fermecaţi? întrebă foarte mirat Marele Sfetnic. Te pomeneşti că te-ai îmbătat şi nu mai ştii ce vorbeşti! Hai, vă rog, nu mai staţi şi vă uitaţi! Petreceţi, dansaţi! Muzica!

Atunci orchestrele de prin tufişuri începură din nou să cînte şi curtenii se puseră iarăşi pe dansat.

— Oare am auzit eu bine? şopti Cavalerul la urechea Năsturicii. Ce tot vorbea Maestrul de Ceremonii despre nasturii fermecaţi? Va să zică, eu aveam dreptate? Tu faci vrăji, folosind nişte nasturi fermecaţi?

— Te înşeli, te înşeli! se supără ea. Eu ştiu să gătesc, să cos, să fac curat... n-am nevoie de nici un fel de vrăji! Iar nunta noastră ar fi ieşit cît se poate de bine, dacă nu se amesteca ea... a venit de pe altă planetă, special ca să încurce lucrurile. În ce priveşte nasturii despre care ai auzit, află că fetiţa asta are un nasture fermecat, sau mai mulţi, nu ştiu bine... de care s-a folosit anume, pentru a ne strica petrecerea. Am să dau poruncă să fie închisă imediat în turn.

— Oare vorbeşti adevărat? Să te cred? se minună mirele.

— Este aşa precum îţi spun! Ea e de vină!

— Ei, bine, te cred. Dar să nu stricăm acum petrecerea. Să mîn- căm plăcintele, şi după aceea o vom închide şi o vom pedepsi straşnic pe musafira noastră picată din cer.

— Aşa vom face! O vom pedepsi! repetă plină de răutate, Năsturica.

— Numai să nu fie degeaba... că dacă zici că face vrăji cu nasturii ei fermecaţi, poate scăpa spuse el, cu un zîmbet plin de ironie.

Se aşezară cu toţii la masă, iar Năsturimea Sa bătu de trei ori din palme, strigînd:

— Plăcintele! Să vină plăcintele cele calde!

— Or fi gustoase? o întrebă Cavalerul pe mireasa lui.

Iar aceasta, fără să ştie nici ea cum, se pomeni răspunzînd:

— Ei, dar cum să nu fie! Dacă le-am făcut chiar eu, cu mîna mea! Ba am scris şi cîte o poezie, un răvaş, şi l-am ascuns înăuntru! O să ne distrăm de minune!

— A, dacă-i aşa, să vină, mai repede plăcintele cu răvaşe! strigă, la rîndul lui, Cavalerul.

Ceasul din turn bătu din nou ora exactă. Uşile lui se deschiseră, şi pe ele ieşiră iarăşi bucătarii, în zbor, purtînd pe tăvi plăcinte uriaşe. Plutiră aşa, pînă deasupra mesei de nuntă, şi lăsară la fiecare în farfurie, cîte o plăcintă fierbinte.

— Phii! Dar tare frumos mai miros! Îmi lasă gura apă! zise atunci Cavalerul. Hai să le mîncăm, mai iute! Şi vă rog, cum găsiţi în ele vreun răvaş, apoi să-l citiţi de îndată în gura mare! Că Năsturica se laudă că a compus cîte o poezie pentru fiecare!

— Aşa să fie! Aşa să fie! strigară mesenii şi se puseră pe înfulecat plăcintele. Acestea erau întradevăr foarte gustoase, încît cu toţii se lingeau pe degete, mîncînd cu mare poftă. Iar Năsturica tot îl bătea la cap pe Cavalerul Degetar de Cleştar:

— Vezi ce bune sînt? Doar ţi-am spus eu că mă pricep foarte bine la gătit! Sînt o gospodină minunată! Numai că Ada, cu nasturii ei fermecaţi, ne-a stricat toată petrecerea!

— Lasă, că vedem noi acuşi ce-i cu nasturii ăia şi cît de gospodină eşti tu! îşi spuse în sine Cavalerul, privind nerăbdător peste masă, spre a vedea cine găseşte primul, bileţelul din plăcintă.

Şi primul care se nimeri să fie, nu era altul decît Mai marele dregător peste tocuri şi călimări.

— Am găsit! Am găsit! striga el, fericit.

Atunci Cavalerul rugă să se facă linişte, să audă cu toţii cele scrise în răvaşul Mai marelui dregător peste tocuri şi călimări. Muzica încetă, mesenii tăcură, curioşi; iar acesta îşi desfăcu bileţelul, ce i se nimerise în plăcintă, şi citi cu voce tare, următoarele:

— Scrisori să fac, habar n-aveam,
Dar nasturele-mi învîrteam
Şi apăreau ca dintr-un vis
Pagini cu textul gata scris.
Acum, de nastur de-nvîrtesc,
Cuvintele se răvăşesc.

Motivul? Eu vi-l spun îndat’:
Chiar năsturaşul fermecat!
Cusut e fără-îndemînare,
Pocind tot textul din scrisoare.

— Hm! Hm! Oare ce-o mai fi şi asta? făcu atunci, cu glasul plin de mirare, Cavalerul. Zău dacă pricep ceva!

Mesenii nu răspunseră nimic. Se tot uitau, uluiţi, unii la alţii, schimbînd feţe-feţe.

Dar lucrurile nu se opriră aici. Mai marele dregător peste ace şi papiote, care-şi mînea lacom plăcinta, dădu la rîndul lui peste un bileţel. Vru să-l ascundă într-un buzunar; dar Cavalerul, care îl observase, îl pofti să citească.

Atunci Mai marele dregător peste ace şi papiote despături la rîndul său răvaşul şi citi următoarele:

— Haine să fac, habar n-aveam,
Dar nasturele-mi învîrteam
Şi prin minune apăreau
Oricare haine îşi doreau!
Acum de nastur învîrtesc
Şi-aiurea toate-mi reuşesc.
Motivul? Eu vi-l spun îndat’:
Chiar năsturaşul-fermecat!
Cusut e fără îndemînare
Şi-acum poceşte foarte tare

Oricare haină-aş comanda
Chiar pentru Năsturimea Sa.

Auzind acestea, Năsturimea Sa privi trist nădragii săi de satin, prea largi, cu un crac mai lung şi altul mai scurt. Ceilalţi curteni îşi cercetară şi ei hainele lălîi şi începură să rîdă! Rîdeau de se prăpădeau!

Chiar şi Cavalerul rîse, de-i dădură şi lacrimile; şi apoi, cînd se mai liniştiră cu toţii, se aplecă spre Năsturica, şi o întrebă:

— Zău aşa, ce vrei să spui cu nasturii ăştia, de care tot pomeneşti în răvaşe? Că doar ai mărturisit că tu însăţi ai făcut răvaşele!

— Cineva a schimbat plăcintele! Astea nu-s bileţelele scrise de mine! se înfurie Năsturica.

Dar Cavalerul nu-i dădu atenţie. El dori ca să fie citite toate biletele găsite prin plăcinte. Şi nu ştiu cum se făcea, că toţi cei zece dregători găsiră, unul după altul, în plăcintele lor, cîte un răvaş. Citindu-l, fiecare mărturisea că nu se pricepe, de fapt, deloc la meseria pe care o reprezintă; rînd pe rînd ei spuneau că nu se pricep la dulgherie, la croitorie, la grădinărit, la gătit mîncare. Cel ce răspundea de mături şi făraşe zise că nu e în stare să mături ori să şteargă praful, măcar. Mai marele peste piepteni şi bigudiuri mărturisi că nici nu poate să se pieptene singur. Iar cel ce răspundea de săpun şi de fierul de călcat zise că habar n-are nici măcar să-şi spele singur ciorapii!

Curtenii rîdeau de se prăpădeau. Şi cum dregătorii mai spuneau că toate erau alandala în împărăţia lor, din pricina nasturilor prost cusuţi. Cavalerul plin de mirare tot întreba:

— Nasturi? Care nasturi?

Însă, fireşte, nu se găsea nimeni să-l lămurească!

CAPITOLUL 12. **Un răvaş buclucaş**

Văzînd că pe măsură ce erau citite bileţelele, Cavalerul părea tot mai nedumerit, Năsturica începu să prindă speranţă că pînă la urmă toate se vor sfîrşi cu bine. Apoi, dacă tot dădeau cu toţii vina pe nasturii cei prost cusuţi, asta nu avea decît să-i fie de folos. Aveau să se adeverească cele spuse de ea Cavalerului, anume că numai şi numai nasturii fermecaţi ai Adei

erau vinovaţi de toate. Adică, ea era o gospodină foarte bună, şi numai fiindcă Ada lăcuse vrăji, cu nasturii, se stricase petrecerea!

De aceea, de fiecare dată, după ce unul din dregători termina de citit răvaşul său, ea şoptea la urechea mirelui:

— Vezi? Nasturii Adei sînt de vină! Trebuie să o pedepsim!

— Foarte bine. O vom pedepsi, încuviinţă el. Ai răbdare numai să se termine de citit răvaşele astea, odată!

Ada-Alintata stătea, în timpul acesta, cît se poate de posomorîtă pe scaunul ei şi abia de ciugulea din plăcintă. Auzise de învinuirile ce i le aducea Năsturica, de faptul că voiau să o închidă şi să o pedepsească, aşa că se tot uita în jur, gîndindu-se să prindă un moment potrivit pentru a fugi de acolo. Abia atunci, desluşind cele scrise în răvaşe, îşi dădu ea seama de unde îi venea tot răul. Anume, cususe năsturaşul cel sidefat şi fermecat, primit în dar de la Lyl şi Evy, cît se poate de prost; şi de aceea, după ce îl învîrtise, vraja sa nu mai acţionase aşa cum ar fi trebuit, şi în loc să ajungă pe Planeta Obiectelor Pierdute, nimerise acolo, în Cetatea Celor Zece Nasturi. Pe de altă parte, învinuirea adusă de Năsturica era oarecum adevărată. Fiindcă ea, Ada, cususe greşit nasturii fermecaţi, ai celor zece dregători. Ca urmare, poruncile primite erau îndeplinite anapoda şi aveau efecte din cele mai neplăcute. Mîncărurile ieşiseră foarte rele la gust, hainele şi pantofii erau şui şi lălîi; perucile încîlcite şi ciufulite, fructele erau din ceară, scaunele aveau rădăcini...

Dar iată că, în timp ce Ada se gîndea plină de tristeţe la toate acestea, Năsturica găsi la rîndul său un răvaş în plăcinta ei. Cavalerul o puse să-l citească, tare şi răspicat. Iar aceasta nu avu încotro; îşi drese glasul, şi recită următoarea poezie, după ce despături bileţelul:

— Eu sînt domniţa Năsturica
Şi habar n-am să fac nimica

Nu ştiu să cos ori să-mpletesc.
Nu ştiu să spăl ori să gătesc;

Nici să-ngrijesc de pomi ori flori,
Să cînt, ori să combin culori.
Un cui să bat nu mă pricep.
Cu acul pot doar să mă-nţep
Şi cînd văd fierul de călcat
Îmi vine să m-ascund sub pat!

Nu-mi pasă, zău, nici atîtica!
Deşi habar n-am de nimica
Tot ce-aş dori, mi-apare-ndat'
Sucind un nastur fermecat!

Şi sper că tata o să-mi dea
De zestre, cînd m-oi mărita
Ăşti nasturi fermecaţi în dar.
Că eu, de muncă n-am habar!

Auzind acestea, Nastur-Vodă se ridică în picioare şi strigă, plin de mînie:

— Ceee spui? Să-ţi dau nasturii? Cred că ai înnebunit! Dar noi ce ne facem? Rămînem goi, descălţaţi şi leşinaţi de foame?

Curtenii prinseră a şuşoti speriaţi. Însă Marele Sfetnic îl trase pe Nastur-Vodă de mînecă, poftindu-l să stea jos şi să se liniştească; doar fiică-sa nu făcea altceva decît să citească poezia găsită în plăcintă!

Cavalerul Degetar de Cleştar ceru să se facă linişte, apoi spuse miresei sale să citească mai departe. Iar aceasta nu avu încotro, roşi toată şi, cu lacrimi în ochi, citi urmarea răvaşului său:

— Aşşşaaaa... deci... unde rămăsesem?

Închipuiţi-vă flăcăi:
Mîncare arsă prin tigăi
Şi tivurile descusute.
Gunoi-o sta pe după uşă,
Şi toate mobilele rupte.
Iar eu voi fi la vreo mătuşă!

— Destul! Destul! strigă atunci Cavalerul Degetar de Cleştar, lovind furios cu pumnul în masă. Apoi, dacă-i aşa, să oprim nunta!

Încremeniră cu toţii auzind aceasta. Muzicanţii încetară şi ei să cînte, iar Nastur-Vodă cel Sucit se făcu verde de furie. Auzi! Ce ruşine! Să strice nunta, şi cine încă? Mirele!

Dar Cavalerul Degetar de Cleştar continuă nestingherit:

— Aşa deci! După ce că eşti neîndemînatecă, m-ai şi minţit! Spuneai că eşti mare gospodină! Ha! Ha! Şi cînd colo, eşti doar o vrăjitoare, care în loc să măture şi să şteargă praful, umblă călare pe mătură!

Năsturica îşi ascunse faţa în palme şi izbucni în plîns.

— Şi pe deasupra, nici la vrăji nu te pricepi ca lumea! Asta-i nuntă? Ce haine-s astea? Şi ce mîncăruri?

— Ea e de vină! Numai ea! strigă Năsturica, arătînd spre Ada. Din cauza ei s-au întîmplat toate! Trebuie închisă în turn şi pedepsită!

— Da, da, întări Marele Sfetnic. Ada-Alintata e de vină. Este clar, cum reiese şi din răvaşe, că ea a cusut greşit nasturii şi noi sîntem acum sub vraja lor cea rea!

— Ia nu mai daţi vina pe ea! spuse Cavalerul. Dacă vreţi neapărat, să ştiţi, aflaţi că slujitorii mei v-au pus ceva în băutură, cînd au venit data trecută în vizită şi astfel aţi adormit cu toţii. În timpul acesta, eu am tăiat cei zece nasturi fermecaţi, astfel că abia se mai ţineau într-un fir de aţă pe vestele dregătorilor!

— Oooo! Aşa deci? Ştiai taina noastră? Şi mă rog, de unde?

— Probabil că a trimis iscoade, aici, la noi în palat, să tragă cu urechea! îşi dădu cu părerea Năsturica.

— Asta-i treaba mea, cum am aflat. Deci v-am descusut nasturii. Voiam să vă dau o lecţie, tuturor. Şi mai ales Năsturicii... Năsturica-Nu Face Nimica!

— Bine, bine, dar acum ce rost are să ne certăm? căută să intervină Năsturimea Sa, la povaţa Marelui Sfetnic. Uite, dacă vrei, Cava- lere, eu îi fac cadou Năsturicii cei zece nasturi fermecaţi.

Auzind acestea, curtenii începură să şoşotească, plini de indignare, între ei. Năsturica, însă, se lumină la faţă şi privi spre Cavaler, plină de speranţă.

Dar el se încruntă grozav şi zise:

— Nici nu mă gîndese. Eu am vrut să vă dezvăţ de obiceiul acesta de a sta cu mîinile în sîn, şi a aştepta să vă vină totul de-a gata. Credeam că o să vă chinuiţi să coaseţi nasturii la loc; poate aşa, aţi fi căpătat poftă să le faceţi pe toate cu mîinile voastre! Începutu-i anevoie. Urma vine de la sine, spune un proverb din bătrini. Dar voi...

— A! Dar cît nu ne-am chinuit! Luni în şir ne-am străduit să coasem nasturii! se pomeni vorbind Năsturimea Sa.

— Şi nu aţi reuşit! rîse Cavalerul. Şi aţi pus-o pe musafira voastră să-i coasă! Şi i-a cusut rău!

— Tu ai adus-o! îi reproşă Năsturimea Sa Marelui Sfetnic.

— Am adus-o! E drept! Dar ea s-a lăudat că ştie să coasă! De ce ai minţit? De ce te-ai lăudat? ţipă el, nervos, spre fetiţă.

— Da! Da! Trebuie pedepsită! De ce s-a lăudat? strigă Năsturica.

— Ia mai lăsaţi, vă rog, cearta, că tot degeaba e! Am să opresc nunta şi am să plec. Voi reveni peste cîteva săptămîni! Dacă însă, atunci, nu am să le găsesc pe toate în ordine, aşa cum se cuvine, dacă n-am să mă conving că între timp aţi învăţat să mînuiţi cu toţii mătura şi fierul de călcat, acul şi aţa, sapa şi mistria, îmi pare rău, dar tot n-am să mă însor, oricît de dragă mi-ar fi Năsturica! Nu de alta, dar ştiţi, eu nu doresc ca gospodăria mea să arate precum a citit ea în răvaş! mai zise Cavalerul, privind spre Năsturica.

— Ah! Cine a făcut răvaşele oare? Dar plăcintele? Cine ne-o fi pîrît? oftă ea.

— Nu te mai supăra, tu, pe plăcinte, că doar ţi-am spus, aflasem mai demult de nasturii fermecaţi!

— Poate! Dar totuşi, cine a făcut plăcintele?

— Ahaa! Iarăşi te dai singură de gol! rîse Cavalerul. Dar nu te lăudai tu, mai înainte, că ai făcut

cu mînuţeie tale, plăcintele cele gustoase? Că şi răvaşele le-ai scris tot tu?!

Năsturica plecă ruşinată capul.

— Vreau să-ţi spun, mai adăugă hotărît Cavalerul, că nici nasturii ăştia fermecaţi nu mai ţin cu voi! Iată, un nasture fermecat a făcut să apară, sînt sigur, şi plăcintele umplute cu răvaşe. Şi poate că nici nu voiau să vă pîrască năstureii ci, doar să vă atragă atenţia că nu sînt bine cusuţi şi că ar vrea să fie prinşi de vestele de catifea ale dregătorilor, aşa cum se cuvine, cu o cusătură măiastră!

— Ea e de vină! Numai ea! prinse a striga iarăşi Năsturica. Fiindcă nu a cusut bine nasturii!

— Dar voi m-aţi obligat să-i cos! se apără Ada. Eu doream să plec. Marele Sfetnic e vinovat, că m-a luat şi m-a adus la palat!

— Asta aşa-i! spuse şi Năsturimea Sa. Marele Sfetnic a venit cu ideea! El să fie pedepsit!

— Eu? Dar de ce? se apără la rîndul său, Marele Sfetnic. Ada poartă întreaga răspundere! De ce a minţit? De ce s-a lăudat?

— Da, da, strigau şi alţii. Ada e vinovată! De ce a încurcat nasturii? De ce i-a cusut anapoda? S-o pedepsim! Că numai rău ne-a făcut!

— Eu vă rog să n-o pedepsiţi deloc! strigă Cavalerul. Să luaţi aminte, că uneori tot răul e spre bine! Ei, şi acum vă las, la revedere!

Şi glăsuind astfel, mirele se ridică de la masă şi plecă urmat de suita sa. Se îndreptară spre grajdurile palatului, încălecată pe caii lor şi plecară.

În timpul acesta pe neaşteptate şi spre spaima nuntaşilor, cerul se umplu de nori negri, semn că avea să se pornească o ploaie grozavă!

Şi se şi porni, însoţită de tunete şi fulgere o ploaie cu bulbuci, de fură udaţi într-o clipită din cap pînă în picioare. Încercară atunci să se ridice de pe scaune şi să fugă; dar nu ştiu cum se făcea, că ghimpii scaunelor, îi ţineau ţintuiţi locului, aşa de tare se agăţaseră de hainele lor. Au vrut să se elibereze, sfîşiindu-şi care mai de care veşmintele, dar era prea tîrziu. Rădăcinile meselor şi ale scaunelor, primind apă din belşug, făcură ca picioarele-tulpini ale

acestora să crească dintr-o dată nespus de lungi. Aşa că, mai întîi, nuntaşii se pomeniră înălţîndu-se cu scaunele lor, sus, printre nori, iar masa de nuntă rămase jos, undeva, departe, sub ei. Apoi se înălţă şi ea, dar abia ajunse în dreptul lor, să poată înşfăca vreunul un picior de pui ori vreo prăjitură,

că masa crescu şi mai înaltă, pierzindu-se hăt, departe, în văzduh. Iar ei rămaseră cu toţii, să se mureze în ploaie, undeva, între pămîntul în care erau înfipte rădăcinile însetate ale scaunelor, şi masa de nuntă, de pe care le cădeau în cap, răsturnate de stropii vijelioşi, farfurii, castroane, pahare, linguri şi bucate.

CAPITOLUL 13. **Unde aflăm cum a fost pedepsită Ada-Alintata**

Şi uite aşa s-a încheiat această nuntă de pomină, cu nuntaşii zgribuliţi, uzi ciuciulete, tot strănutmd şi bombănind, şi întrebîndu-se cum să facă să se dea jos de pe scaunele pe care se pomeniseră dintr-o dată prizonieri!

Din fericire, în jurul picioarelor scaunelor începu să crească, tot înălţîndu-se mereu, o iederă deasă. Marelui Sfetnic îi veni atunci ideea de a se coborî cu ajutorul ei. Apucă de ea, şi într-adevăr, reuşi să ajungă, încet-încet, jos, ca un alpinist care coboară munţii, ţinîndu-se de frînghie. Ceilalţi îi luară exemplul şi, cu chiu, cu vai, coborîră şi ei. Cum ajungeau jos, se aciuiau zgribuliţi ca nişte şoareci căzuţi într-o baltă cu apă rece, pe sub masa de nuntă. Veniră acolo chiar şi muzicanţii care mai înainte se ascunseseră prin boschete. Clănţăneau din dinţi, ţopăiau într-un picior, ca să se mai încălzească, îşi storceau hainele şi îşi vărsau apa din pantofi.

Cînd se adunară din nou cu toţii, şi cei zece dregători, şi Năsturica, şi Ada-Alintata şi Papiota, soţia lui Vodă, Năsturimea Sa luă cuvîntul şi spuse:

— Poruncesc să ţinem urgent un consiliu, chiar aici, sub masa de nuntă! Aţi auzit şi voi ce-a zis Cavalerul Degetar de Cleştar! Că am ieşit noi rău, dar poate că tot răul e spre bine! Eu zic că să nu ne dăm

bătuţi şi să nu stăm cu mîinile în sîn, în luna ce-o urma! Nu e cazul să ne mai facem încă o dată de ruşine! Şi nu trebuie ca Năsturica să-şi piardă, pentru nişte afurisiţi de nasturi, mirele!

Auzind vorbele „n-o să stăm cu mîinile în sîn”, curtenii se îngroziră. Cîţiva încercară să protesteze, revoltaţi. Dar Năsturimea Sa ceru să se facă linişte şi spuse că, vrea să audă părerea înţeleaptă a Marelui Sfetnic.

— Să ascultăm ce ne va povăţui Marele Sfetnic! De la el vom afla ce trebuie să facem, ca să ieşim din încurcătura asta şi să ne spălăm ruşinea ce-am păţit-o cu toţii!

Marele Sfetnic începu să se gîndcască; dar nu găsea nici o idee mai înţeleaptă. Degeaba îşi frămînta mîinile, se trăgea de nas, ba se mai şi scărpina pe cap cu o furculiţă de argint, de săreau scîntei. Nu-i venea nici o soluţie în minte. Mai înfulecă, aşa, ca să-şi facă de treabă, două prăjituri pe care le dosise din timpul mesei, prin buzunare.

În vremea asta curtenii aşteptau într-o tăcere respectuoasă, mai storcîndu-şi hainele, mai ciugulind din bucatele pe care şi le depozitaseră prin buzunare.

Se oprise şi ploaia, şi apăruseră cei trei sori pe cer, luminîndu-se de ziuă, cînd Marele Sfetnic deschise în sfîrşit gura, spre a-şi spune părerea:

— Eu cred că, deoarece Ada poartă vina pentru tot ce s-a întîm- plat, apoi tot ea trebuie să repare lucrurile. Şi în primul rînd, să coasă nasturii aşa încit vraja lor să nu mai acţioneze aiurea. Că, vorba ceea, ,,nuntă să fie, că mire s-o găsi”, dar noi trebuie să avem ce mînca şi cu ce ne îmbrăca. Despre Cavaler, ce să zic? Dacă nu-i convine, ne putem lipsi de el. O găsi Năsturica altul, mai de soi, şi care n-o face atîtea mofturi! Unul care să nu aibă asemenea pretenţii, ca nevastă-sa să ştie să măture, să coasă ori să gătească!

— Bine zici, bine zici! sări în sus de bucurie, Nastur-Vodă. O să o mărit după prinţul Fermoar Ruginit!

Auzind acestea Năsturica scoase un strigăt de spaimă şi leşină. Se vede treaba că îl iubea foarte mult pe Cavalerul Degetar de Cleştar.

Însă Marele Sfetnic se bucură de vorbele lui Vodă.

— O idee minunată, minunată! strigă el. Dacă-i aşa, n-o să trebuiască să ne ostenim să învăţăm să mînuim sapa, ori mătura, acul şi aţa! O să trăim ca şi mai înainte! Şi nici Năsturica n-o să-şi strice mînuţele muncind!

— Nu ştiu dacă-i aşa de bună hotărîrea asta! îşi dădu cu părerea Papiota, trăgînd cu ochiul la fiică-sa. Poate că Năsturica nu ţine deloc la prinţul ăla ruginit!

— Ce contează, ce contează! spuse Marele Sfetnic. E drept, prinţul are toate încheieturile înţepenite şi este plimbat în cărucior de colo-colo. Dinţii lui de metal sînt ruginiţi şi abia poate să şi-i descleş- teze, ca să vorbească! Dar este bogat! Foarte bogat! Are şapte castele din cutii ruginite de halva! Mai are şi un palat dintr-o cutie de pantofi, un palat cu turnuri din papiote de aţă în sute de culori! Iar visteriile sale sînt pline cu bumbi de diamant, cu nasturi de argint!

— Ai dreptate! se veseli Năsturimea Sa, auzind toate acestea. Să-l dăm încolo pe Cavalerul Degetar de Cleştar cu toate pretenţiile lui! O vom mărita pe Năsturica după prinţul Fermoar Ruginit, care deja i-a cerut de patru ori mîna pînă acum! Iar Năsturica l-a respins, ca o prostuţă, uitînd cît este de bogat!

— Dar nu vreau! Nu vreau! strigă Năsturica, trezită între timp din leşin. E atît de urît! Mai bine rămîn nemăritată!

— S-o crezi tu, că ai să-mi rămîi belea pe cap! Că am să las să-mi scape o alianţă atît de minunată! De acum într-o lună, te mărităm după prinţul Fermoar Ruginit! Chiar astăzi trimit un sol, să-l vestesc că ai acceptat să-l iei de bărbat! Şi de data asta o să facem cea mai minunată petrecere de nuntă! Fiindcă o vom închide din nou pe Ada-Alintata în turn, şi nu îi vom da drumul de acolo pînă ce nu va coase frumos şi bine, aşa cum s-a lăudat că poate, cei zece nasturi fermecaţi, pe vestele dregătorilor mei!

— Aşa să fie, aşa să fie! aprobară în cor toţi curtenii, bucuroşi nevoie mare că nu mai trebuie să se

obosească, să mături, ori să spele, să calce ori să gătească pentru ca să se poată mărita fiica lui Nastur-Vodă cel Sucit cu pretenţiosul Cavaler Degetar de Cleştar.

Toţi erau veseli, în afară, de Năsturiea-Nu Face Nimica. Ea plîngea de ţi se rupea inima; dar nimănui nu-i păsa de ea, în afară de maică-sa, Papiota, care, din păcate, nu putea face nimic împotriva hotărîrii soţului ei.

Cît despre Ada-Alintata, ce să vă mai spun? În timp ce era dusă înapoi în turn, sub escorta a patru străjeri, se gîndea plină de tristeţe, cît de mult poate să te coste o minciună, o laudă necugetată. Şi mai ales, se tot minuna de cum se poate ca, un fapt aparent atît de neînsemnat, cum ar fi cusutul unui nasture, să fie atît de hotărîtor în viaţă! Iată, acum, pentru că nu ştia să coasă bine un nasture, se vedea ameninţată să rămînă pe veci prizonieră în acel ţinut, departe de casa ei!

CAPITOLUL 14. **Unde aflăm că Ada şi Năsturica se împrietenesc şi fac împreună numai lucruri bune**

Ei, şi iată că trecu o săptămînă de cînd Ada stătea prizonieră, încuiată cu şapte lacăte în cămăruţa din turn. Se hrănea numai cu pîine uscată, unsă cu un strat subţire de magiun. Tocmai de aceea se chinuia ca să coasă mai întîi, nasturele de pe vesta Mai marelui dregător peste cămări şi tigăi. Avea mînuţele pline de înţepături. Însă degeaba. Nasturele era cusut mereu ca vai de el!

Din cînd în cînd, Ada-Alintata lăsa lucrul şi plîngea amarnic. I se părea că n-o să scape niciodată de acolo, fiindcă era mult prea greu pentru ea ca să coasă frumos un nasture. Dar iată că într-o bună dimineaţă uşa camerei sale fu descuiată şi îi veni în vizită... cine

credeţi? Chiar Năsturica-Nu Face Nimica! Prinţesa avea ochii umflaţi şi nasul roşu de atîta plîns.

— Ia spune-mi, cum merge treaba? se interesă ea.

— Nu prea bine! Nu prea bine!

— Mă bucur nespus! mărturisi Năsturica. Să amînăm cît putem nunta mea cu nesuferitul prinţ Fermoar Ruginit!

— Va să zică, tot mai speri să te măriţi cu răutăciosul Cavaler Degetar de Cleştar? După ce a îndrăznit să taie nasturii fermecaţi de la vestele dregătorilor tatălui tău? se miră Ada.

— Ei! Doar şi eu l-am minţit că-s harnică şi gospodină!

— Da! Şi l-ai mai minţit că eu aş fi de vină pentru toate! se mîhni Ada. Şi acum, mă ţii aici prizonieră!

— Ai dreptate, draga mea! Îmi pare rău! Dar eu cred că sîntem amîndouă la fel de vinovate! Însă nu fi supărată! Uite, am venit să-ţi aduc o veste bună. L-am convins pe tatăl meu să mă lase împreună cu tine, să încerc să învăţ puţină gospodărie! Poate că o să aflu cum se mînuieşte acul şi aţa, cum să fac mîncare, cum să spăl rufele şi vasele… pricepi? oftă ea visătoare. Poate pînă la urmă o să mă mărit, totuşi, cu frumosul meu Cavaler!

— Cum? vrei să renunţi la nasturii fermecaţi? Nu mai doreşti să-ţi vină toate de-a gata? Să stai degeaba şi să ai tot ce pofteşti!

— Nu! Nu mai vreau! Nu mai doresc să rămîn în continuare prinţesa Năsturica-Nu Face Nimica, dacă-i vorba ca pentru asta să ajung nevasta urîtului şi ruginitului prinţ Fermoar! Aşa că, hai mai repede în bucătăriile castelului! Să ne suflecăm mînecile şi să vedem ce putem face!

— Să gătim! Dar cu ce? Cămările sînt goale!

— Stai să vezi! Cavalerul Degetar de Cleştar s-a gîndit la toate! Mi-a trimis căruţe întregi cu tot felul de provizii: saci cu făină şi zahăr, cu orez, cu fidea! Saci cu cartofi, putini cu brînză, borcane cu dulceaţă, şi cîte şi mai cîte! Şi mi-a mai trimis pe lîngă ele şi o scrisoare, în care îmi urează spor la muncă, şi speră să gătesc o masă grozavă pentru nuntă!

— Frumos din partea lui!

— Stai să vezi, că asta nu-i totul. A mai adăugat în scrisoarea lui că dacă n-am chef de gătit, n-am decît să fac iar vrăji cu năstureii fermecaţi. Numai că în cazul ăsta, va trebui să mă mărit cu altul! De pildă, cu prinţul Fermoar Ruginit, despre care a aflat că mă cere disperat de nevastă, şi mai mult, că acesta nu are nici o pretenţie să fiu gospodină! Aşa că, încheie el scrisoarea, n-am decît de ales între a rămîne Năsturica-Nu Face Nimica sau a deveni Năsturiea-Hărnicica!

— Atunci e clar. Ar trebui să mergem cît mai iute în bucătăriile palatului; pînă la urmă, o să ne descurcăm noi!

Ada stătea încă pe gînduri, cînd Năsturica îi zise:

— De ce şovăi? Ţi-e milă de prinţul Fermoar? La urma unmei, o să-l invit şi pe el la nunta mea. Cred că n-are decît să se bucure, cînd o să afle că m-a ajutat să mă mărit cu cine mi-e drag! Face şi el, astfel, o faptă bună. Şi apoi, dacă nu i-o plăcea, am să-i explic că nici mie nu mi-a convenit să mă tot bată la cap, cerîndu-mă de nevastă, deşi i-am

spus-o verde în faţă, că nu-l plac! Ce, crede că totul i se cuvine, fiindcă e bogat!? Putred de bogat!?

— Nu putred, o corectă Ada... Ruginit de bogat!

Năsturica rîse. Apoi o luă pe Ada de mînă şi alergară amîndouă, vesele, către bucătăriile palatului.

Aici, Năsturica trimise doi slujitori să caute nişte cărţi vechi de bucate, rătăcite prin bibliotecile lui Nastur-Vodă cel Sucit.

Ada se încinse cu un şorţ şi zise:

— Eu mă uitam uneori la mama mea sau la bunica, cum trebă- luiau ele printre oale, în bucătărie, cu cîte

un şorţ alb în faţă, frumos scrobit. Cred că-mi aduc destul de bine aminte cam ce făceau ele, pentru a prepara pîrjoalele ori supele. Hai să încercăm şi noi; şi unde ne poticnim, ne uităm în cartea de bucate!

Şi toată săptămîna ce a urmat, în bucătăriile împărăţiei Celor Zece Nasturi fu o forfotă nemaipomenită. Tigăile zburau prin aer; furculiţele băteau de zor albuşuri. Cartofii erau ciopîrţiţi cu nişte cuţite uriaşe, şi zvîrliţi în căldări pline cu apă clocotită. Laptele se umfla pe foc. Nenumărate site cerneau făină, fiindcă bucătarii şi încă alţi cîţiva slujitori veniseră şi ei să dea o mînă de ajutor. Un nor alburiu plutea în aer, albind vîrfurile nasurilor, genele şi sprîncenele tuturor. Ucenicii bucătari alergau veseli de colo-colo, împiedicîndu-se în şorţurile lor lungi şi albe şi scăpînd mereu din mîini polonicele şi piuliţele. Se distrau de minune, fiindcă ce se petrecea în bucătării era ceva cu totul nou! Înainte era destul ca Mai marele peste cămări şi tigăi să sucească de năsturaşul său fermecat, şi cămările se burduşeau cu tot felul de provizii: cu borcane pline de dulceţuri, şerbeturi, compoturi, zacuscă ori murături! Marele bucătar, cît şi ucenicii lui n-aveau decît să stea cu mîinile la spate şi să aştepte ca oalele, crătiţele şi tigăile să se umple cu toate bunătăţile. Singura lor treabă, după aceea, era doar să guste ciorbele, frigîndu-se, şi să-şi dea cu părerea dacă mai trebuie sare, piper sau ardei iute. Era, într-adevăr, o oboseală foarte mare să facă înconjurul bucătăriei, gustînd din toate, ciupind din pîrjoale, sorbind din supe ori compoturi şi întocmind lista de bucate cu ordinea în care urmau să fie servite la masă! Aşa, că, atunci cînd sfirşeau această grea misiune, cădeau osteniţi pe laviţe, cu burţile pline, de abia se mai puteau mişca!

Ei, dar acum se terminase cu minunile nasturelui fermecat de pe vesta Mai marelui peste cămări şi tigăi. Începuseră alte aventuri, cele ale gătitului de-adevăratelea! Dar cum lucrurile nu mergeau prea uşor, au fost aduse, din bibliotecile palatului, vrafuri întregi de cărţi de bucate. Erau toate pline de praf şi, după ce le curăţiră, se apucară să le studieze. Din păcate, nu le fură de prea mare folos. Şi asta din

cauză că erau grozav de ciopîrţite. Pricina era următoarea: Năsturica, pe cînd era mai mică, aşa, ca de vîrsta Adei, avea obiceiul să se distreze ciopîrţind cărţile din bibliotecă. Şi nu ştiu cum se potrivise, că tocmai cărţile de bucate erau cele mai forfecate! Aşa că, în curind, trebuiră să renunţe cu mare părere de rău, la ajutorul lor.

Continuară să facă tot felul de încercări, cu diferite reţete, bizu- indu-se pe ce-şi mai aducea aminte Ada, că văzuse în bucătărie la ea acasă. Bombănea furioasă, tot gîndindu-se dacă mama sau bunica eî dădeau morcovii pe răzătoare sau dacă în sarmale trebuiau puse ouă şi o tot mustra pe Năsturica pentru că ciopîrţise toate cărţile. Dar, fireşte, Ada spunea toate acestea cam cu jumătate de gură, din pricină că-şi aducea foarte bine aminte că şi ea, se distra, la ea acasă, făcînd harcea-parcea cărţile noi-nouţe, tăind poze clin ele, aşa, numai pentru cheful ei!

Strădaniile lor de a găti au fost la început mai puţin reuşite dar, pe zi ce trecea, aveau tot mai mult succes.

Luni ieşiră nişte chiftele tari ca piatra şi pînă la urmă se încinse un meci de tenis cu ele, folosindu-se, ca rachete, tigăile cu coadă lungă.

Marţi se învăluiră cu toţii în nori misterioşi de făină albă, de se ciocneau cap în cap, tot umblînd prin bucătărie! Dar, cu acest prilej

învăţară însă să spună: „mă scuzaţi’’ şi „nu face nimic!“; sau „ierta- ţi-mă, n-am vrut!”, şi „îmi pare rău!”. Spre seară, pe ferestre ieşea un miros pătrunzător de cozonac ars, şi, deoarece nici măcar omletele nu reuşiră, rămaseră cu toţii flămînzi.

Miercuri clocotiră pe foc oalele cele burduhănoase, pentru supe şi ciorbe. Cînd să fie totul gata, cineva vărsă butoiul cu borş, din neatenţie, chiar în mijlocul bucătăriei. Un ucenic bucătar căzu drept în cazanul cu smîntînă, găsind cu această ocazie pe fundul lui o maşină de tocat carne, pe care o căutau cu toţii de trei zile, neştiind unde dispăruse. Găluştile pentru supă ieşiră şi ele tari ca piatra şi, ca să le dea şi lor o utilizare, jucară toată seara biliard cu ele.

Joi, aluatul pentru plăcintă fu pus la dospit şi crescu atît de mult, de sparse tavanul şi trecu şi prin acoperiş, ridicîndu-se către cerul pe care străluceau cei trei sori de culori diferite.

Privind la ei, Ada plînse cu sughiţuri, întrebîndu-se de-i va mai fi dat să scape de acolo, de pe acea planetă şi să ajungă din nou la ea acasă, fiindcă îi era tare dor de Soarele nostim cel vesel şi portocaliu, cît şi de cornul argintiu al Lunii! Aşa că se puse cu şi mai mare sîrg la lucru încît, mai înspre seară, începură să răzbată afară, pe ferestrele bucătăriilor, primele mirosuri cu adevărat îmbietoare.

Fu întinsă o masă mare în grădină, şi mîncară cu multă poftă, în sfîrşit, mîncăruri destul de gustoase.

Vineri şi sîmbătă gătiră în continuare, dar acum lucrurile mergeau cu mult mai bine. Nu se mai auzeau strănutînd cîte două ore cei ce scăpau din neatenţie cîte o punguliţă de piper în oala cu borş. Nu mai trebuiau să pescuiască sîmburii uitaţi în oala cu compot şi nici nu mai ieşeau, ca în zilele precedente, valuri de fum negru, pe geamuri, de la vreo tigaie lăsată pe foc. Aşa că, atunci cînd ajunseră în ziua de duminică, Ada ştia să gătească destul de bine, şi de la ea învăţară şi Năsturica, şi Marele Bucătar, şi însuşi Mai marele peste tigăi şi cămări, ca să nu mai vorbim de ucenicii bucătari! Aceştia, la rîndul lor, începuseră să umble pe la casele tuturor locuitorilor din împărăţie, dîndu-şi osteneala să-i înveţe ba cum să

fiarbă un ou, ba cum să fiarbă cartofii, cum să facă un ceai, şi aşa mai departe...

— Ei, ne-am chinuit noi puţin, dar uite că am reuşit! spuse Năsturica duminică seara, pe cînd stătea de vorbă cu Ada, pe o bancă, în grădina palatului.

— Ah! dacă ar afla mămica... sau tăticul meu! Nici n-ar putea să creadă! răspunse, lăcrimînd Ada, privind cerul înstelat şi întrebîn- du-se care din puzderia de stele strălucitoare o fi Soarele.

— Eu mă gîndesc ce-ar zice, dacă ar afla, Cavalerul Degetar de Cleştar, suspină Năsturica. Lasă, nu fi tristă; în cîteva zile, putem face

minuni, dacă vrem. O să devenim cele mai harnice gospodine!

— O să devenim! spuse Ada. Dar după aceea, o să-mi daţi năsturaşul meu fermecat?

— Cu cît fac eu nunta mai repede, cu atît mai devreme o să ai tu înapoi năsturaşul cel sidefat şi fermecat!

Ei, şi uite aşa, tot cu gîndul la năsturaşul ei fermecat, Ada începu să înveţe ba să bată un cui, ba să stropească florile, ba să calce rufe ori să şteargă praful, ba să măture! La început, geamurile se spărgeau la spălat, tablourile cădeau din cuiele bătute în pereţi, iar gunoiul era ascuns pe sub covoare, că-i era lene să-l care cu făraşul la găleată. Cînd spăla vasele, nu ştiu cum se întîmplă că farfuriile zburau prin aer, spărgîndu-se apoi în cioburi, ce trebuiau strînse. Pantalonii sau rochiile purtau cîte o urmă de la fierul de călcat. Prin curţile palatului erau întinse nenumărate frînghii, pline cu rufe spălate. Perseverînd, Ada deveni îndemînatică şi gospodină şi împreună cu ea şi Năsturica, şi cei zece dregători, iar mai apoi întreaga suflare din împărăţie. Chiar şi Năsturimea Sa învăţa să-şi fiarbă singur un ceai, să taie artistic tufişurile în grădină, şi să-şi calce singur batistele. Regina Papiota reuşi să facă clătite, să patineze cu picioarele pe o cîrpă cu care lustruia parchetul dat cu ceară şi să şteargă bibelourile de praf.

În tot acest timp, Ada a învăţat nu numai ce înseamnă hărnicia, dar şi să nu mai fie chiar atît de alintată. În primul rînd nu mai plîngea, bătînd din picior, atunci cînd nu-i plăcea gustul unei mîncări, fiindcă doar ea o făcuse! Nici nu mai urla, trîntind toate în jur, cînd se lovea bătînd un cui, ori spălînd vasele. S-a deprins să fie politicoasă şi să spună: „dă-mi, te rog, asta” sau „n-ai văzut, cumva pe unde e mătura”? Sau: „daţi-vă la o parte, vă rog”.

Şi de la ea, învăţară mai întîi Năsturica, şi apoi toţi locuitorii palatului să se descurce în gospodăriile lor. Curînd, ei se obişnuiră să facă ordine, să spele, să cultive legume, să gătească, să văruiască, să repare mobilele, să facă ziduri de cărămizi. Încît se minunau

singuri cît de bine se puteau descurca şi fără cei zece nasturi fermecaţi!

Dar să nu uităm luciul cel mai important, dintre toate! Că, devenind tot mai îndemînatică, Ada se pomeni într-o zi că mînuieşte cu cea mai mare uşurinţă acul şi aţa... şi că poate coase bine şi frumos, aşa cum trebuie un buzunar rupt, un tiv descusut... Cît despre nasturi, ce să vă mai spun? Aşa că se apucă grăbită să coasă pe vestele dregătorilor, cei zece nasturi fermecaţi.

În sala tronului se ţinu urgent un consiliu, unde se sfătuiră şi se tot sfătuiră o jumătate de zi. Pînă la urmă hotărîră ca vestele respective, cu nasturii bine cusuţi, să fie puse la păstrare, într-un dulap solid, încuiat cu zece lacăte. Căzură de acord cu toţii ca nasturii fermecaţi să fie folosiţi numai atunci cînd vor avea o nevoie mai urgentă sau cînd vor

uita cumva să coasă, să gătească ori să mînuiască sapa şi mătura. Dar, pînă atunci, urma să facă ei singuri, cu mîinile lor, tot ceea ce le era de trebuinţă

şi viaţa li se părea acum mai frumoasă şi mai puţin plicticoasă.

Ada-Alintata, care se afla şi ea în sala tronului, aşezată pe o pernă de catifea, se ridică în picioare şi vorbi astfel:

— Năsturimea Voastră, eu mi-am făcut datoria; nu numai că am cusut bine cei zece nasturi, dar am învăţat-o pe Năsturica unele taine din fiecare meserie, astfel ca ea să se poată căsători cu alesul inimii sale, Cavalerul Degetar de Cleştar... Mi-aţi făcut o promisiune, şi sper să vă ţineţi de cuvînt. Năsturaşul meu fermecat îl vreau înapoi!

— Aşa e, aşa e! strigară toţi cei de faţă, în cor.

Năsturimea Sa duse mîna la buzunarul drept al mantiei şi după ce scotoci o vreme, se uită şi în cel stîng, apoi pe rînd, în toate celelalte: de la vestă, de la cămaşă, şi negăsind probabil ceea ce căuta, se îngălbeni rău la faţă.

— Nu cumva aţi pierdut năsturaşul meu sidefat şi fermecat? strigă atunci Ada, speriată.

— Ce spui? zise cu prefăcută mirare Năsturimea Sa. Cum să-ţi pierd eu, năsturaşul? Nicidecum! E la loc sigur.

— Dar atunci ce tot căutaţi prin buzunare? întrebă ea

— Batista, batista o caut, şi n-o găsesc. Ştii, îmi dau lacrimile, îmi vine grozav să plîng, la gîndul că în curînd avem nuntă... Şi află că trebuie neapărat să rămîi musafira noastră la petrecerea de nuntă! Şi o să capeţi, cu toate onorurile, aşa cum se cuvine, şi năsturaşul tău, înapoi! zise Nastur-Vodă Cel Sucit, continuînd să se caute, îngîndurat, prin buzunare.

Ada i-ar fi dat batista ei, deşi batistele nu se împrumută; dar mai întîi nu-l credea pe Vodă că-şi caută într-adevăr batista; şi apoi avea şi ea nevoie de batista, pe care o scoase din buzunar şi începu să verse în ea lacrimi amare, pe cînd ieşea în fugă din

sala tronului. Se duse în goană în grădină, unde boci pînă i se făcu năsucul roşu. Avea o bănuială îngrozitoare. Năsturimea Sa îi prăpădise, cine ştie cum (doar se întîmplaseră atîtea), năsturaşul ei cel fermecat. Cum avea să se mai întoarcă acasă, la ai ei?

CAPITOLUL 15. **În care facem cunoştinţă cu prinţul Fermoar Ruginit**

Două zile mai tîrziu, pe la amiază, Năsturica sta de vorbă cu Ada-Alintata în grădina palatului.

— Cred că ar fi timpul să vină Cavalerul Degetar de Cleştar, a trecut doar atîta vreme de la acea nemaipomenită petrecere de nuntă! suspină fiica lui Nastur-Vodă.

— Poate ar trebui să-i trimitem un bileţel, îşi dădu cu părerea Ada. Să-i scriem că sînt toate gata... Hainele au fost arnajate cu foarfeca, acul şi aţa... nu mai stau lălîi; sînt curate şi călcate. Şi grădina a fost pusă la punct... Mobilele au fost reparate...

— Nu, nu, eu sînt de părere că nu trebuie să-i trimit nici un bilet. Lasă-l să vină singur, cînd o pofti! O să aibă o surpriză foarte mare!

— Da, dar timpul trece, se întristă Ada. Şi eu mă grăbesc. Iar cît despre surprize, bănuiesc că eu însămi o să am parte de o surpriză foarte mare. Cred că nasturele meu fermecat a fost...

Dar Ada nu apucă să-şi termine gîndul. Pe crenelurile palatului începură să sune trompetele. Străjerii dădeau onorul. Auzind aceasta, Năsturica se înroşi toată, de emoţie.

— A venit! A venit Cavalerul meu! strigă ea. Să-i ieşim în întîm- pinare! Şi, luînd-o pe Ada de mînă, o luară la fugă, spre curtea palatului.

Acolo se adunase între timp multă lume: toţi cei zece dregători, curteni, slujitori, Năsturimea Sa şi regina Papiota. Porţile cetăţii se deschiseră... şi un „ooooooh”! străbătu întreaga mulţime ce se afla în aşteptare. Cît despre Năsturica, se făcu verde la faţă de furie. Cine credeţi că intrase, cu mare alai, în palat? Nimeni altul decît prinţul Fermoar Ruginit, cu suita sa!

— Bi... bi... bi-ne v... v... v-am găsit! Bine v-am găsit! Bine v-am găsit! strigă el, cu un glas bîlbîit, căci avea dinţii încleştaţi de rugină, şi abia mai putea vorbi. Ei, dar unde-i mireasa, unde-i mireasa?

Mireasa, adică Năsturica, se ascunsese după Ada-Alintata şi tăcea chitic. Prinţul se dădu cu mare greutate jos de pe calul său. Era lung, deşirat şi urît. Scîrţîia din toate încheieturile, la fiecare mişcare. Uneori, după ce făcea cîţiva paşi, rămînea ca înţepenit, nemaiputînd înainta. Picioarele nu-l mai ascultau, de ruginite ce erau. Trebuia ca un aghiotant să-l scuture, să-l ungă cu uleiuri pe la încheieturi, pentru ca să se poată urni, cu mare greutate, din loc. Curtenii lui Nastur-Vodă îşi tot dădeau coate, privindu-l; iar cînd musafirul începu a vorbi, încet şi bîlbîit, se ţineau cu mîinile de burtă, ca să nu leşine de rîs.

— U-u-u-un-de-i? mi-mi-reasa? bîigui el din nou.

— Care mireasă? Aici nu-i nici o mireasă pentru Domnia Voastră! spuse cam furioasă regina Papiota.

— Chiar aşa! strigă Năsturica. Eu nu ştiu de nici o mireasă pentru Domnia voastră, pe aici!

— Nu, nu-nu pri-pri... începu iar prinţul Fermoar Ruginit cu bîi- guielile sale, dar aghiotantul, care se vede treaba că-i ghicea gîndurile şi răspundea şi vorbea pentru el, i-o luă înainte şi spuse:

— Nu pricep. Eu am cerut-o pe Năsturica de soţie. Am aflat că aici sînt ca şi gata pregătirile de nuntă, şi am venit să începem petrecerea cît mai repede...

Apoi aghiotantul făcu o plecăciune si adăugă: asta a vrut să spună stăpînul meu!

— Ne pare foarte rău, dar fiica mea îl aşteaptă pe Cavalerul Degetar de Cleştar, ca să facă nunta cu el. zise Papiota.

— Da, da-da eu... bîigui din nou prinţul cel ruginit.

Iar aghiotantul vorbi în locul său:

— Dar eu m-am întîlnit cu acest Cavaler pe drum, cînd veneam încoace. Mi-a spus că pleacă să facă nunta cu domnişoara... cu domnişoara Danteluţa, fiica lui Croşet-Împărat. Cică e o fată foarte harnică, şi o preferă Năsturicii-Nu Face Nimica. Eu o iau aşa cum e, că şi eu sînt ruginit şi nu fac toată ziua nimic. Are să stea şi ea ţeapănă pe tron şi gata. O să-mi cînte, o să-mi spună poveşti. Că mie mi-e tare urît... zise iar aghiotantul ca fiind vorbele prinţului.

Prinţul încuviinţa din cap, auzind toate acestea, scoţînd un scîrţîit foarte comic. Iar aghiotantul adăugă:

— Aşa a vrut ca să grăiască stăpînul meu!

Năsturica, auzind acestea, mai că nu leşină. Începu să plîngă amarnic.

— Nu cred, nu-i adevărat! Nu cred! Nu-i adevărat! strigă ea înverşunată.

— Oare nu minţi? îl întrebă furioasă Papiota pe prinţul Fermoar.

— Ce mai încoace încolo, să facem nunta şi gata! îşi dădu cu părerea Nastur-Vodă. Dar Papiota îl călcă zdravăn pe picior şi-i şopti la ureche:

— Ia mai taci din gură! Ăsta minte! Vrea să ne păcălească.

— Aşa păcăleală îmi convine şi mie! răspunse Năsturimea Sa în gura mare. Că e bogat, are palate din cutii de halva...

— S-s-s-să mi-mi-mint? E-eu? începu să strige ofensat prinţul Fermoar Ruginit.

Dar aghiotantul său, cel care trebuia să-i ghicească gîndurile şi să răspundă sau să întrebe în locul lui, pentru a cîştiga timp, îl întrerupse, şi spuse pe nerăsuflate:

— Să mint eu? Dar nu mint deloc... Prinţul Degetar de Cleştar sigur nu mai vine la nuntă. El se însoară cu alta, fiindcă l-am lămurit eu că Năsturica a acceptat cererea mea în căsătorie. Că ea n-are chef să muncească. Să pună ea mîna pe ac şi aţă, pe mătură? Nici gînd! Hi! Hi! Ce l-am păcălit!

Şi terminînd de spus toate acestea, aghiotatul făcu o plecăciune, adăugînd:

— Acestea a vrut să le spună stăpînul meu!

Şi uite aşa se iscă din nou un adevărat vacarm. Prinţul bîlbîia cuvinte de neînţeles, aghiotantul spunea tot ce trebuie şi nu trebuie. Papiota striga, Nastur-Vodă urla la Năsturica, iar aceasta îi tot făcea reproşuri Adei, pentru această dureroasă încurcătură.

— Vezi, dacă erau cusuţi nasturii aceia cum trebuie, nu se întîm- plau toate nenorocirile!

— Da, poate, dar dacă erau cusuţi cum trebuie, cred că nu aş fi învăţat niciodată să mînuiesc aţa şi acul, să gătesc, să fac curat... Şi nici tu n-ai fi învăţat!

— Şi dacă am învăţat toate astea, la ce bun? Acum m-au poreclit Năsturica-Hărnicica! Însă l-am pierdut pe prinţul meu iubit! Aşa că, vezi tu, numai rău ni s-a tras de la nasturii aceia cusuţi anapoda!

În timp ce vorbeau aşa, un personaj mascat se apropiase tiptil de ele, şi asculta cu atenţie spusele lor. Avea pălăria cu pene lăsată pe ochi, iar obrajii şi-i ascundea în mantia sa de catifea.

— Poate vi s-a tras răul de la nasturii cusuţi aiurea, dar sînt cazuri cînd tot răul e spre bine! zise misteriosul mascat.

Auzindu-i glasul, Năsturica tresări. Atunci instrusul îşi scoase pălăria şi deseoperindu-şi faţa, întrebă:

— Ei, facem sau nu facem nunta?

Nu era altul decît Cavalerul Degetar de Cleştar. Intrase ascuns astfel de mantie şi pălărie, odată cu suita prinţului Fermoar Ruginit. El îi explică Năsturicii că totul nu fusese decît o glumă pusă de el la cale, împreună cu prinţul. Voise doar să-i dea o lecţie viitoarei mirese, şi să se convingă dacă ea se făcuse într-adevăr harnică şi îndemînatecă, şi mai ales dacă îl iubea cu adevărat. Cît despre prinţul Fermoar Ruginit el, bietul, urma să asiste la nuntă, în calitate de invitat de onoare, din partea mirelui.

— Şi ca să-l consolez că nu te-a putut lua de nevastă, adăugă vesel Cavalerul, i-am adus în dar un şip cu un ulei fermecat. Numai ce se va unge cu el şi i se vor dezmorţi toate încheieturile!

Şi Cavalerul scoase de sub mantie o sticluţă, pe care i-o dădu ruginitului prinţ. Acesta întinse mîna, dar aghiotantul o înşfăcă repede, şi scoţînd dopul, o mirosi.

— Tiii! Dar bine mai miroase! spuse. Apoi prinse a-l unge pe ici pe colo, pe prinţ. Şi, ca prin minune, acesta îşi reveni din amorţeala lui şi se porni să sară şi să ţopăie.

— Ei! Nu începeţi odată nunta? strigă el fericit, fără să se mai bîlbîie. Că eu am poftă grozavă să dansez!

— Să pornim nunta! hotărî Papiota.

— Ei, dacă-i aşa, să pornim nunta! porunci Năsturimea Sa, care nu se dumirise prea bine ce se întîmplase. Că eu încă nu pricep cine urmează a fi mirele; da’ numai mire să fie, că mi s-a urît de cînd tot aştept nunta asta!

— Eu mă duc în bucătărie să dau ordine! Pînă seara, va fi gata o masă îmbelşugată! Iar bucatele mirelui meu le voi găti chiar eu, cu mîna mea! spuse Năsturica.

— Stai puţin! Să-ţi dau cadoul de nuntă, pe care l-am găsit, în sfîrşit! Că mi-e frică să nu-l pierd din nou! răspunse Cavalerul. Şi scoase de sub mantie o cutiuţă de catifea. O deschise şi din ea ieşi la iveală o foarte frumoasă brăţară de aur.

— Uite, ţi-o fac cadou, spuse el.

Aceasta şi-o puse la încheietura mîinii; brăţara îi venea de minune. Se înroşise toată, şi nu găsea cuvinte, de emoţie, ca să-i mulţumească. însă Cavalerul Degetar de Cleştar adăugă:

— Şi să nu uiţi niciodată: adevărata brăţară de aur e meseria. De aceea există şi zicala, care sună tot aşa; te rog, brăţara asta să n-o pierzi niciodată!

Ada-Alintata, care privise nerăbdătoare scena, se apropie de el şi îl întrebă:

— Cavalere! Spuneai că pierduseşi cutia cu acest cadou. Unde ai găsit-o? Nu cumva pe Planeta Obiectelor Pierdute din Buzunare?

— Dar de ce mă întrebi? zise el curios.

— Fiindcă grozav aş fi dorit să ajung pe această planetă. Se găsesc acolo toate obiectele pierdute din buzunare! Ştii, eu aveam un năsturaş fermecat, şi trebuia, cînd învîrteam de el, să ajung pe acea planetă. însă, din întîmplare, am ajuns aici. Iar Năsturimea Sa mi-a confiscat

năsturaşul... şi mi-a promis că mi-l restituie în seara nunţii Năs- turicii...

Auzind acestea Nastur-Vodă făcea feţe feţe, şi se tot scotocea prin buzunare.

— Dacă-i aşa, hotărî Cavalerul, aş vrea ca acest năsturaş fermecat să-i fie înapoiat imediat musafirei noastre....

— Da, da, aşa ar trebui, spuse Năsturimea Sa, întorcîndu-şi pe dos buzunarele geale. Numai că... iaca! Am prăpădit, mi se pare, năsturelul acela! Aşa că, te pomeneşti că a ajuns şi el acum pe Planeta Cbiectelor Pierdute din Buzunare. Şi cum vedeţi, degeaba îl mai caut!

La auzul acestor vorbe, tăcură cu toţii înmărmuriţi. Ce era oare de făcut? Năsturica îşi frîngea mîinile de disperare. Iar Ada-Alintata, cînd îşi dădu seama că nu mai are năsturaşul fermecat, şi deci nu mai poate ajunge nici pe Planeta Obiectelor Pierdute din Buzunare, dar nici înapoi, la ea, pe Pămînt, simţi că toate se învîrtesc în jurul său. Nici nu se mai putea ţine pe picioare. Se aşeză pe banca spre care fu condusă anevoie de Năsturica şi începu să plîngă

amarnic, pe umărul ei. Iar Năstuirica îi ţinea isonul, se smiorcăia şi-i şoptea:

— Şi toate astea, fiindcă nişte nasturi n-au fost cusuţi bine!

CAPITOLUL 16. **În care reapar Lyl şi Evy**

În timp ce Ada plîngea, Marele Sfetnic se tot gîndea cum ar putea-o ajuta el pe musafiră. Se apropie de urechea lui Vodă şi-i şopti ceva acestuia:

— Eu cred că cel mai bine ar fi să rămină la noi! răspunse Nastur- Vodă cel Sucit.

— Sigur că da, fu de acord şi Năsturica. Eu am îndrăgit-o foarte mult!

— Ba eu cred că ar trebui să ne apucăm să căutăm cu toţii nasturele ăla fermecat al ei! zise regina

Papiota. Trebuie să ajungă înapoi, acasă la ea. Nu vă închipuiţi? Îi e dor de părinţii, de prietenii ei...

— Aşa ar fi mult mai bine, interveni în discuţie şi Cavalerul Degetar de Cleştar. Să căutaţi nasturele; deşi, dacă Năsturimea Sa l-a pierdut din buzunar... să nu fi ajuns deja pe Planeta Obiectelor Pierdute...

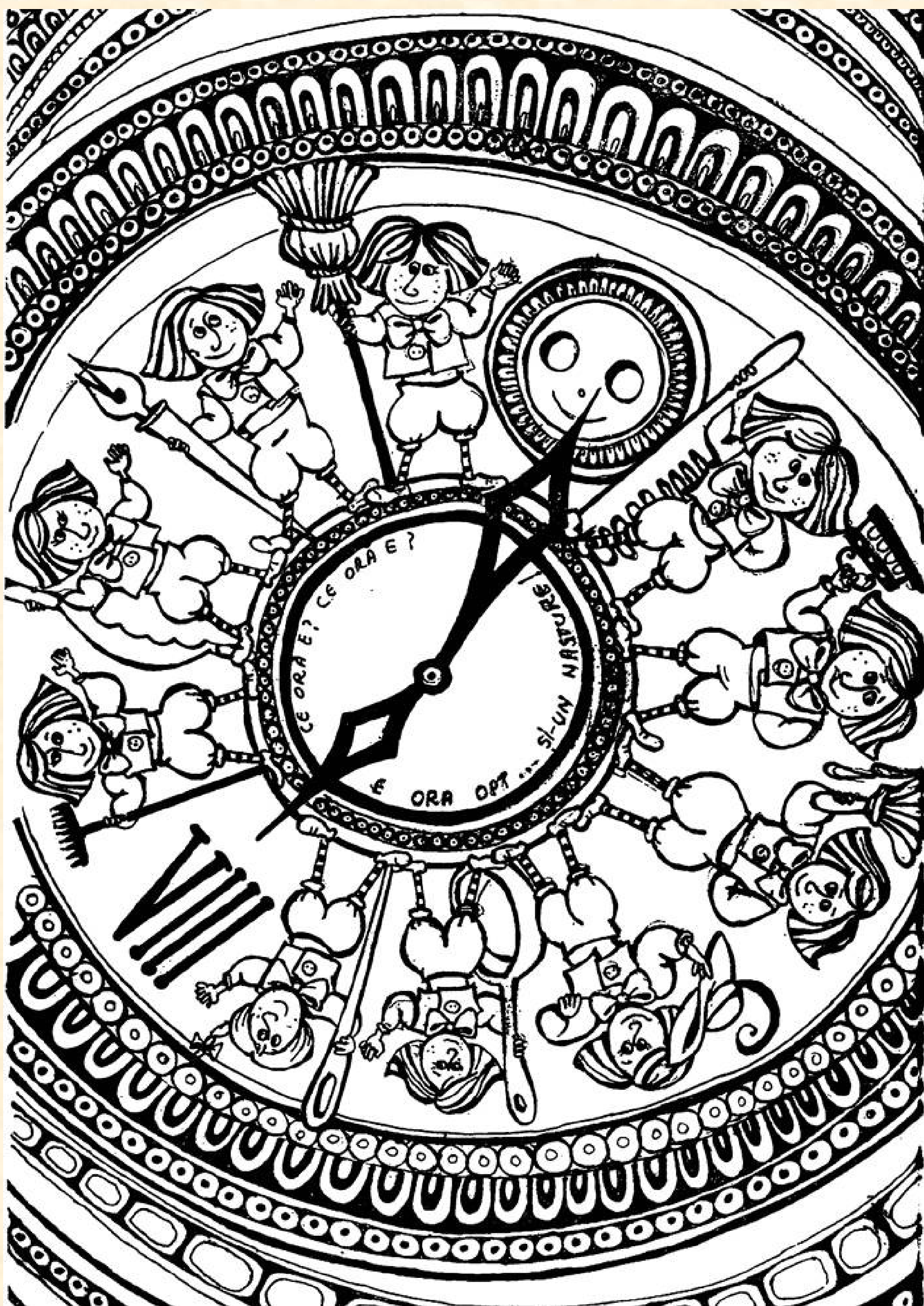
— Ba eu zic să ne apucăm să facem pregătirile de nuntă! Că m-am săturat de cînd aştept! fu de părere Nastur-Vodă. După aceea căutăm nasturele fetiţei. Uite, s-a înserat, cred că bucătarii au terminat treaba... Oare cît o fi ceasul?

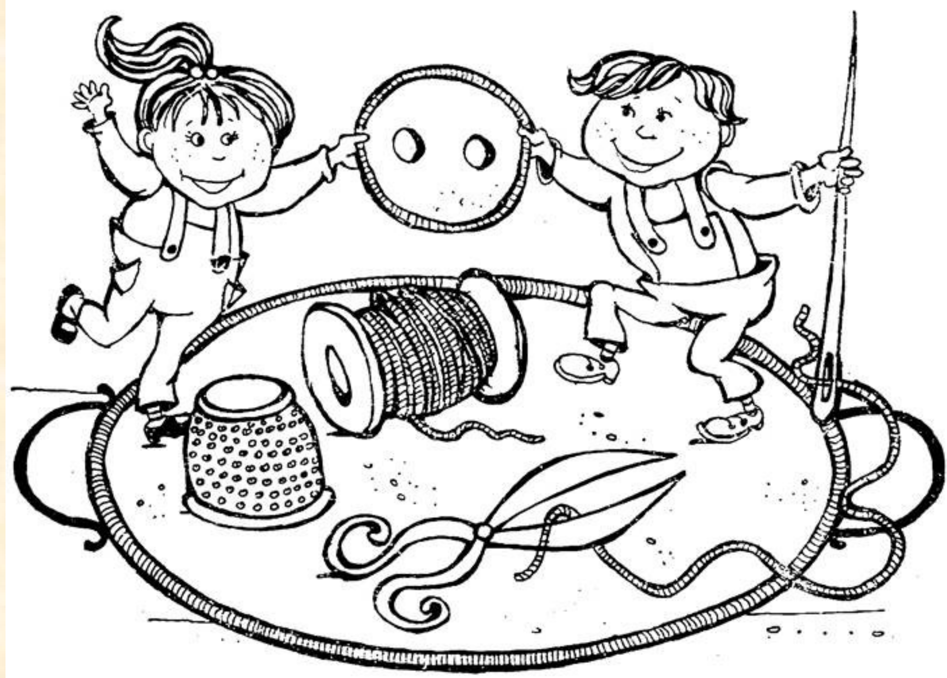
Privirile tuturor se întoarseră spre orologiul din turnul castelului. Limbile lui tocmai arătau orele opt seara. Se auziră trei bătăi de gong, şi apoi uşile orologiului se deschiseră. Una cîte una, ieşiră de acolo, dănţuind şi cîntînd... douăsprezece personaje. Primele zece erau nişte păpuşi mecanice semănînd cu cei zece dregători; iar ultimele două erau cei doi extratereştri de buzunar: Lyl şi Evy!

— Ce oră e? Ce oră e?
— E ora opt şi-un nasture!
— Vodă al nostru cel Sucit
Un năsturaş a prăpădit.
— Probabil că, din întîmplare
I-o fi căzut din buzunare.
— Şi nu ştiu cum o fi ajuns,
Da-n orologiu a pătruns.
— Ce oră e? Ce oră e?
— E ora opt şi-un nasture!
— Vai! Năsturaşul fermecat
În ceas era întemniţat!
— Între un arc şi o rotiţă
Sta nasturele de rochiţă,
Dar Lyl şi Evy au sosit
Şi năsturaşul l-au găsit!

Terminînd de cîntat, cele douăsprezece personaje din ceas făcură o plecăciune către curteni.

— Hei, Lyl! Hei Evy! Ce-mi aud urechile? Aţi găsit un năsturaş fermecat în ceas?

CE ORA E? CE ORA E?
E ORA OPT... ŞI-UN NASTURE!
VIII

Cei doi extratereştri de buzunar priviră spre fetiţă, foarte miraţi.

— Tu erai aici? A, care va să zică, al tău era nasturele după care ne-a trimis Marele Inspector al Buzunarelor! Dar cum ai ajuns la curtea lui Nastur-Vodă cel Sucit?

— Păi... se înroşi Ada, uite cum s-au întîmplat lucrurile. Eu... n-am cusut bine năsturaşul, şi atunci cînd l-am învîrtit, în loc să ajung pe Planeta Obiectelor Pierdute, aşa cum intenţionam, am nimerit la altă destinaţie.

— Aşa, deci! zise Evy. Eu ţi-am atras atenţia, că trebuie să te pricepi la cusut, dacă vrei să foloseşti acest năsturaş fermecat!

— Şi nu numai că nu l-ai cusut bine, şi te-ai rătăcit, interveni Lyl, dar pe urmă l-ai şi prăpădit...

— Eu nu sînt de vină! se apără Ada. Năsturimea Sami l-a confiscat, l-a pus în buzunar, şi de acolo, a căzut... şi după cîte înţeleg eu, a ajuns prin cine ştie ce minune, între roţile orologiului!

— Pot să spun că ai noroc! zise Lyl. Marele Inspector al Buzunarelor a fost informat că s-a prăpădit un nasture, şi cum el răspunde de obiectele pierdute din buzunare, ne-a trimis să-l căutăm. Că noi sîntem curierii lui! Tocmai venisem să luăm nasturele şi să-l transportăm pe Planeta Obiectelor Pierdute...

— A, dar vă rog, daţi-mi năsturaşul înapoi! strigă Ada. Între timp. poate nu mă credeţi, dar eu am învăţat să cos bine... de data asta nu am să mai greşesc drumul! Şi nici n-am să mai prăpădesc nasturele.

— Ei, hai s-o vedem şi pe asta! spuse Evy.

Cei doi extratereştri se suiră în buzunarul lor cosmic şi zburară cu el, din turn pînă în curte. Se învîrtiră o vreme deasupra capetelor curtenilor. Apoi, venind pînă în dreptul Adei, îi întinseră o tavă de argint, pe care se aflau puse: un ac, aţă, o foarfecă, un degetar mic de aur şi năsturaşul cel sidefat şi fermecat.

— Fii atentă, numai! îi atrase Evy atenţia, fetiţei. Dacă ai să coşi iar rău nasturele, ai să te rătăceşti din nou! Cine ştie ce poţi să mai păţeşti! De data asta ai avut noroc! Dar n-o să putem veni mereu să te salvăm!

Şi, grăind astfel, mai făcură cîteva ocoluri deasupra curtenilor, apoi se înălţară în zbor şi dispărură printre stele.

Ada rămase cu tava în mînă şi cu ochii la cer. Totul se petrecuse atît de repede, că ea nici nu apucase să se dezmeticească bine; parcă nu-i venea să creadă că era iarăşi în posesia năsturaşului fermecat!

CAPITOLUL 17. **Mitru-Pupitru şi o compunere sinceră**

O jumătate de oră mai tîrziu, Ada zbura ca un fluture uşor. Îşi cususe năsturaşul singură, apoi îşi

luase rămas bun de la Năsturica, urîndu-i petrecere frumoasă.

Ar mai fi rămas ea, la nuntă, dar era neliniştită că a lipsit prea mult de acasă. Desigur, ai ei erau îngrijoraţi! Şi apoi, abia aştepta să ajungă pe Planeta Obiectelor Pierdute ca să redobîndească ceea ce prăpădise ea, din buzunare. Aşa că, dupa ce învîrti năsturaşul cel sidefat şi fermecat de trei ori spre stînga, se şi pomeni zburînd prin cosmos, aş- teptînd neliniştită să vadă unde va ajunge.

De data aceasta năsturaşul o duse cu o iuţeală nemaipomenită, pe o planetă care avea numai doi sori: unul era albastru, celălalt, verde.

Ada ateriză pe un aeroport uriaş. Alături de ea, veneau în zbor alţi copii, purtaţi tot de nasturi sidefaţi, cusuţi pe hainele lor. Mai departe, pe alte piste special amenajate, coborau din zbor buzunare cosmice ori sertare-zburătoare.

Fetiţa se învîrtea printre ceilalţi copii ce aterizaseră şi tocmai se gîndea să întrebe pe unul din ei, dacă se află pe Planea Obiectelor Pierdute, cînd cineva o apucă de braţ.

— Tu eşti Ada-Alintata? se auzi un glas.

Ada privi spre cel care o întrebase: era un personaj îmbrăcat într-un soi de salopetă din plastic verde, aşa cum este materialul din care sînt făcute învelitorile caietelor. La piept, avea un buzunăraş transparent din care se vedea ieşind o etichetă mare, pe care sta scris:

„MITRU-PUPITRU zis şi SCRIJELITU”.

Fetiţa îl măsură din cap pînă în picioare; se tot gîndea că parcă îl mai văzuse pe undeva. Dar nu-şi amintea anume unde.

— Da, eu sînt Ada. Am venit de pe Pămînt, eu ajutorul năstura- şului meu fermecat. Aş vrea să ştiu, pe ce planetă am nimerit?

Celălalt, făcu o plecăciune şi răspunse:

— Am onoarea! Am onoarea! De cînd te aşteptam! Aici te afli pe Planeta Obiectelor Pierdute din Ghiozdane, din Sertare, din Bănci ori din Buzunare! Iar eu sînt Mitru-Pupitru, poreclit şi Scrijelitu. Sînt însărcinat de către Marele Şef al Buzunarelor să-ţi fiu ghid pe această planetă!

— Cum ai spus? Scrijelitu? rîse Ada. Dar de ce eşti poreclit aşa?

— Fiindcă eu sînt personajul cel comic, scrijelit pe banca ta, la şcoală! Nu-ţi aduci aminte? De cîte ori nu te-ai uitat la mine în timpul orelor, şi ai rîs de nasul meu rotund, ca o pătlăgică! De părul meu, portocaliu, zburlit!

Ada îl privi cu atenţie şi, în sfirşit, îşi aduse aminte.

— Ah! Da! Tu erai va să zică... şi cum adică? Vrei să spui că eşti chiar caraghiosul ăla, scrijelit de... cine ştie cine, pe banca mea?

— Da, chiar eu sînt! Dar ţin să precizez că nu sînt chiar un caraghios, de rîsul lumii, ci un personaj cît se poate de important. Eu sînt, pe Pămînt, inspectorul buzunarelor, ghiozdanului, sertarelor şi pupitrului tău! Fac inspecţii săptămînale şi pe urmă dau raportul Marelui Şef al Buzunarelor, Sertarelor, Ghiozdanelor şi Pupitrelor!

— Faci inspecţii? Tocmai tu? Şi ce raportezi? Obiectele pierdute?

— Dar să mergem, te rog! Sîntem aşteptaţi! zise Mitru-Pupitru şi o luă înainte făcîndu-i semn Adei să-l urmeze.

Ieşiră din aeroport şi o luară pe o stradă lungă, străjuită de nişte clădiri uriaşe, din care intrau şi ieşeau grăbite persoane cu valize ori cu serviete în mînă.

— Şi acum să-ţi răspund la întrebarea ta, zise Mitru-Pupitru. Află că eu nu raportez nici un fel de obiecte pierdute. De fapt, aici nici nu e o planetă pe care se află obiecte pierdute. Are ea numele ăsta, e drept; dar să-ţi spun un secret: e o planetă pe care se află tot felul de obiecte CONFISCATE de pe pămînt; confiscate, am spus, de prin buzunare, de prin sertare, de prin ghiozdane ori pupitre!

— Nu prea înţeleg. Cred că m-am zăpăcit de tot!

— Dar e simplu. De pildă, eu, unul, sînt un inspector de buzunare, pupitre, sertare şi ghiozdane. Mă interesez, anume, de cele care sînt ale tale. Ei, deci eu fac inspecţii şi confisc tot ce mi se pare suspect...

— De exemplu?

— Confisc toate lucrurile care cred că nu-şi au locul în viaţa unui elev sîrguincios. Confisc fiţuici, teme copiate, teme făcute de alţii, bolduri, pe care vrei să le pui pe banca unui coleg, în glumă! Confisc bile, cu care vrei să te joci în oră! Confisc biletele pentru filmul la care voiai să te duci, chiulind de la geografie, de pildă... Şi cîte şi mai cîte!

— Ahaaa, aşa deci! Ia spune-mi, sînt mulţi inspectori ca tine?

— A, păi cum să nu! O grămadă! Şi toţi sînt aşa, mici cam cît un degeţel... Ca să ne strecurăm prin buzunare, uşurel...

— Dar ia stai puţin! se încruntă Ada. La drept vorbind eu sînt cea care te-am desenat pe bancă... N-am vrut să recunosc de la început, dar uite, acum o spun...

— Ei, da, tu m-ai... scrijelit! Cu o lamă! Şi apoi m-ai colorat! Ce, crezi cumva că nu ştiam? Şi ce-i cu asta?

— Păi, eu te-am făcut, cu mîna mea! Dacă nu te desenam.... dacă nu te scrijelam, tu nici nu existai! Şi după ce că te-am făcut eu, cu mîna mea, mai ai obrazul să-mi cotrobăieşti prin buzunare, prin sertare? Şi să-mi confişti lucrurile?

Mitru-Pupitru rîse cu un aer misterios şi zise:

— De aici vine şi proverbul: Toate şi le face omul cu mîna lui. Dar dacă nu-l ştiai, înseamnă, fetiţo dragă, că mai ai încă multe de învăţat!

— Ei, nu mai spune!

— Ba chiar am să ţi-o spun, şi am să ţi-o repet! Toate şi le face omul cu mîna lui! Şi-am să-ţi mai spun un proverb, frate cu primul: după cum îţi aşterni, aşa ai să dormi! De el ai auzit?

— Am auzit!

— Dar de proverbul ăsta, ce părere ai? După cum coşi, aşa ai să călătoreşti!

— Pe ăsta nu l-am auzit... dar l-am păţit pe pielea mea!

— Ei, şi cîte nu mai sînt! De ce-şi face omul cu mîna lui, nimeni nu-l poate scăpa! He! He! De aceea, e bine să ai mîini cît mai în- demînatice!

— Ia stai puţin! se opri Ada, în loc. Tu chiar ştii pentru ce am venit eu aici?

— Cum să nu? Doar eu ţi-am confiscat compunerea aceeea... scrisă cu mîna ta, şi pusă în buzunarul pantalonilor. N-ai venit după ea? Era o compunere care se chema... cum se chema?...

— „Cum îmi ajut părinţii în vacanţă”; îşi reaminti Ada.

— Aşa, aşa! Chiar aşa! Mergem într-acolo, s-o vedem şi noi!

— Unde „într-acolo”? întrebă cam neliniştită Ada.

— La „Expoziţia obiectelor confiscate”. Poate tu te aşteptai să găseşti aici un birou de obiecte pierdute; dar ţin din nou să-ţi reamintesc că tot ce este pierdut pentru voi, pe Pămînt, este confiscat de noi, extratereştrii de buzunar.

Mitru-Pupitru încetă să vorbească; aştepta ca fetiţa să mai spună ceva; dar ea mergea, tăcînd gînditoare.

— După cum ai să înţelegi mai tîrziu, continuă atunci Mitru-Pupitru, toată planeta noastră are în

serviciile ei o sumedenie de extratereştri mici, extratereştrii de buzunar, care pleacă şi inspectează ghiozdanele, sertarele, pupitrele şi buzunarele de pe pămînt. Apoi dăm raportul. Mai marele nostru, cel care inventariază hîrtiile, ne dă ordine, care obiecte să le confiscăm. Aceste obiecte, odată aduse de pe Pămînt, sînt puse la păstrare, în magazii speciale. Apoi, alţi extratereştri de buzunar pleacă pe pămînt şi invită pe acei elevi, păgubaşii lucrurilor respective, să facă o călătorie de plăcere, cu un nasture fermecat, cu un ghiozdan sau un sertar zburător… Iar cînd ajung aici, li se dă obiectul înapoi.

— Dar nu văd rostul acestor fapte? se miră Ada.

— Încă n-a venit timpul. Dar acuşi ai să te lămureşti…

Tot vorbind aşa, ajunseră şi la nemaipomenita expoziţie, găzduită într-o sală imensă, în care, pe diferite postamente se aflau expuse diverse obiecte. O mulţime de gură-cască se plimba de colo-colo, privind la lucrurile acelea şi distrîndu-se grozav.

Ada începu să se uite şi ea, curioasă, ba în dreapta, ba în stînga. Observă că fiecare exponat era însoţit de un mic cartonaş, pe care erau notate cu litere de-o şchioapă denumirea şi provenienţa lui. De pildă,

pe un cartonaş, citi: „Lucrare de control la biologie pe care elevul Ma- nole P. Cutare şi-a pregătit-o de acasă spre a o preda profesorului ca fiind făcută în clasă”.

Sau pe alt cartonaş scria:

„Roman de aventuri pe care, în ora de trigonometrie, elevul Radu Veselie îl citea cu înfocare”.

Trebuie spus că lucrurile acestea arătau grozav de mari; dar bilele, extemporalele, carneţelele, biletele de meci, toate lucrurile confiscate păreau atît de uriaşe, deoarece atît Ada, cît şi Mitru-Pupitru, nu erau mai înalţi decît un deget! Aşa că, închipuiţi-vă, atunci cînd Ada ajunse în faţa foilor compunerii ei, mai-mai să nu le recunoască! Păreau nişte covoare atîrnate pe pereţi. Numai că aceste covoare erau foi de hîrtie, acoperite cu litere mari, cam cît un pantof. O mulţime de gură-cască stătea în faţa lor, citea, şi rîdea de se prăpădea!

Ada începu să citească şi ea, ca să vadă: oare era ceva de rîs în compunerea ei? Dar abia citi titlul, că amuţi de uimire. Foile, puse la vedere pe pereţi, conţineau un text cît se poate de ciudat. Titlul era următorul:

„Cum îmi ajut eu, Ada-Alintata, părinţii în vacanţă”

Iar dedesubt, erau notate următoarele rînduri:

„E adevărat, am primit ca lucrare pentru vacanţă, la literatură, o compunere cu tema Cum îmi ajut părinţii în vacanţă. Dar tovarăşul profesor de literatură nu ştie că pe mine, Ada, un titlu ca ăsta nu prea mă inspiră. Fiindcă, să fiu sinceră, nu mi se potriveşte deloc. Doar pe mine mă mai porecleşte lumea şi Ada-Alintata. Aşa că, dacă ar fi să scriu o compunere pe această temă, aş intitula-o puţin diferit. Anume: «Cum mă ajută pe mine părinţii în timpul şcolii». Aşa mai merge. Am ce scrie, berechet. În primul caz, însă, ar trebui să las paginile goale, că nu prea am ce spune. Eu nu-mi ajut părinţii nici în timpul şcolii, şi nici în vacanţă. Ca atare, o compunere cu acel titlu n-are rost să scriu. Dar dacă-i vorba să arăt cum mă ajută ei pe mine, apoi umplu zece caiete.

Iată numai cîteva aspecte.

De cum începe şcoala, mama, tata, bunica, bunicul, ba chiar şi mătuşica, ţin o consfătuire în care hotărăsc cum să mă ajute fiecare, în decursul noului an şcolar. De fapt, împărţirea aceasta a sarcinilor nu se prea schimbă de la un an la altul. În general, mama îmi calcă şi-mi spală uniforma. Tata îmi face pantofii în fiecare dimineaţă. Bunica îmi pregăteşte micul dejun. Bunicul mă conduce pînă la şcoală şi uneori mă ajută să-mi duc ghiozdanul.

Cînd vin acasă, mă duc în camera mea şi mă joc cu pisica, ori decupez poze din cărţi. Aştept pînă e gata mîncarea, pînă ce e pusă masa, şi ai mei mă cheamă să mănînc. După ce mănînc, dorm două ore...

Compunere
Cum mă ajută părinții
în timpul școlii
Temă

După-amiază mă apuc de lecţiile pentru a doua zi. Şi aici primesc un ajutor preţios de la ai mei. Tata îmi rezolvă problemele la matematică şi la fizică. Mama îmi face desenele la biologie şi traducerile la franceză. Bunica mea mă ajută la compuneri, unde e mare maestră. De pildă, vara asta, cînd am fost la ţară, chiar ea mi-a scris o compunere cu titlul «Cum îmi ajut părinţii în vacanţă». Era, ca de obicei, o compunere foarte frumoasă. Numai că bunica zicea acolo o mulţime de minciuni. Reieşea din compunerea aceea că eu aş ajuta-o, în vacanţă, pe mama la spălat vasele şi rufele, la gătit, ori la cîrpit! Că l-aş ajuta pe bunicul meu la grădinărit! Gogoşi! Ce, sînt eu proastă să-mi fac bătături la mîini, cu sapa? Mai scria acolo că eu am pictat cîteva peisaje, că taică-meu le-a înrămat şi că eu, cu mîna mea, am bătut cuiele în perete, ca să le agăţ. Eu habar n-am, zău aşa, nici să bat un cui, nici să pun aţa în ac! Cît despre pictat, nu ştiu să trag o linie măcar, ca lumea. E drept, am avut eu oarecare activitate artistică în vacanţă. De pildă, i-am făcut vărului meu mustăţi verzi, pe cînd dormea, cu un penson muiat în cerneală verde. Şi i-am făcut şi caricatura colegei mele de bancă, pe un gard, cu creta. Dedesubt, am scris: «Monica este o încrezută, umblă cu nasul pe sus, fiindcă a luat premiul întîi la Olimpiada de chimie». Mare brinză, chiar aşa! Mie îmi face mama temele la chimie, aşa că n-am nevoie de nici o olimpiadă! Şi, în general, n-am nevoie să ştiu nimic, deoarece le am pe toate de-a gata. La drept vorbind, bunică-mea a scris numai minciuni în compunerea aceea şi mai bine că am pierdut-o din buzunarul pantalonilor. Dacă sînt o alintată şi o răzgîiată, de ce, mă rog, să mai fiu şi mincinoasă? Nu, mai bine scriu această compunere şi recunosc deschis: da, pe mine mă ajută întruna părinţii, atît în timpul şcolii, cît şi în vacanţă. Sînt o nepricepută, o neîndemînatică şi nu reuşesc nici lecţiile să mi le fac singură. Sînt mediocră la învăţătură! Tocmai de aceea la sfîrşitul anului şcolar trecut, tovarăşa dirigintă m-a criticat în faţa clasei şi mi-a spus că nu degeaba port porecla de Ada-Alintata! Şi a mai zis tot dînsa, că mîinile mele nu se pricep să facă nimic util pe planeta

Pămînt, aşa că cele zece degete leneşe ale mele seamănă cu un soi de «extratereştri de buzunar», căci stau pierdute în buzunarele mele ca într-o altă lume, şi nu le scot deloc la muncă... De aceea îngrijorată se tot întreabă: «ce-am să mă fac eu, aşa nepricepută şi alintată cum sînt, mai tîrziu, cînd voi fi mare?...»“.

Ajunsă aici, Ada se opri din citit. Cu obrajii în flăcări se apropie de cartonaşul alb, ce se afla prins pe peiete, lîngă foile sale. Citi pe el următoarele:

„Compunere scrisă de către Ada-Alintata în vacanţa de vară”.

— Minciună! Minciună! strigă atunci fetiţa. Compunerea aceasta n-am scris-o eu! Luaţi-o de aici!

— E adevărat, spuse Mitru-Pupitru, n-ai scris-o tu... dar nici cealaltă, pe care ziceai că ai pierdut-o din buzunarul pantalonilor, nu ai făcut-o tu! Ţi-o compusese bunica, şi era plină de minciuni! Nici măcar nu minţi singură, o pui pe biata bătrînă să mintă şi ea tot pentru tine!

— Ia, te rog, foile astea de pe perete! îl imploră Ada, cu lacrimi în ochi. Ştii, am văzut în expoziţia asta nişte obiecte confiscate de la colegii mei de clasă! Dacă se întîmplă şi vine unul pe aici... şi-o să vadă compunerea aceasta?!...

— Aceste rînduri au fost scrise de către chiar Marele Şef al Buzunarelor... şi dacă vrei să le scot de aici, trebuie să îţi iei un angajament; să dai în scris că nu ai să mai fii alintată, că ai să îţi ajuţi părinţii, eă vei deveni o fetiţă harnică...

— Sînt de acord! hotărî Ada. De altfel, după toate cîte s-au întîmplat la curtea lui Nastur-Vodă cel Sucit, cred că m-am schimbat mult...

Atunci Mitru-Pupitru o luă pe Ada de mînă şi o duse la o masă lungă, plină cu hîrtii şi plicuri.

Ada luă un plic şi scrise pe el:

„Către Marele Şef al Buzunarelor,

— din partea Adei, care doreşte din tot sufletul să nu mai poarte porecla de Alintata şi ca toată lumea să-şi dea scama că în zadar degetele ei sînt poreclite extratereştri de buzunar

— Şi acum? întrebă fetiţa, luînd cîteva foi goale de hîrtie. Ce să mai scriu?

— Povesteşte pe scurt toate peripeţiile prin care ai trecut; spune ce s-a întîmplat, ce-ai făcut de te-ai schimbat. Mai notează că îţi iei angajamentul să te porţi altfel de acum înainte, şi acasă, şi la şcoală!

Ada luă tocul şi scrise cîteva pagini. Apoi se senină, simplu: Ada.

Mitru-Pupitru citi şi puse foile în plic. Lipi un timbru şi mai adăugă într-un colţ al plicului: Către Marele Şef al Buzunarelor.

— Uite, fără să vrei, ai scris prima ta compunere, singură! observă el.

— Şi acum? mai întrebă. Ada. Ce o să se mai întîmple cu mine?

— Acum, te rog, răsuceşte-ţi de trei ori năsturaşul cel fermecat şi sidefat spre stînga. E timpul să te duci acasă. Şi ia şi asta, ca amintire de pe Planeta Obiectelor Pierdute, zise Mitru-Pupitru scoţînd foile uriaşe din pionezele cu care erau prinse pe pereţi, şi făcîndu-le sul.

Apoi ghidul o scoase pe fetiţă din sala de expoziţie, trăgînd-o de mînă, aproape alergînd.

— Iute! Iute! Să ne grăbim, că acuşi e dimineaţă pe Pămînt!

Iar Ada abia se putea ţine după dînsul; pe cînd străbăteau sala, auzi chiar cîteva voci ce-i păreau cunoscute, strigînd-o:

— Ada! Ada! Stai puţin!

Dar ea nu întoarse capul şi nu răspunse.

După ce ieşiră afară, cei doi îşi luară rămas bun.

— La revedere! îi spuse Mitru-Pupitru. Du-te acasă, fără nici o grijă! Ai să găseşti acolo compunerea pe care ai pierdut-o!

— La revedere! La revedere! zise la rîndul ei Ada. De fapt, ce să mai fac eu cu foile astea? Ţi le las ţie,

am să scriu altele! Tu rupe-le sau ascunde-le! Numai, te rog, nu le mai lăsa în expoziţia aceea cu obiecte confiscate.

Pe cînd vorbea ea astfel, năsturaşul său fermecat se învîrtea din ce în ce mai repede, ridicînd-o în zbor.

— Cu bine! La revedere! strigă Ada. De fapt unde o să ne mai vedem?

CAPITOLUL 18. **Totul e bine cînd se sfîrşeşte cu bine**

...Ada avea capul cufundat în perna pufoasă, că numai năsucul cîrn îi ieşea la iveală. Bunica intră în vîrful picioarelor, în cameră. Venise chiar în dimineaţa aceea de la ţară. Şi deşi abia sosise de trei ore, nu pierduse timpul de pomană, ci făcuse pentru iubita ei nepoţică, Ada, plăcintele care-i plăceau ei mai mult. Încetişor, bunica puse pe noptieră o farfurie acoperită cu un şerveţel alb, de sub care se răspîndea un miros îmbietor. Apoi, ieşi păşind tot în vîrful picioarelor. Fetiţa însă dormea adînc, strîngund în mînă un nasture de la plapomă. Nu mult după aceea, o rază caldă de soare, o gîdilă pe vîrful năsucului. Ada se trezi. Se frecă la ochi, uitîndu-se mirată în jur. Apoi sări din pat şi deschise şifonierul. Luă rochiţa cea roşie şi o examină. Nu, năsturaşul nu era la locul lui. Tot mai lipsea. Oare totul fusese un vis?

Ada deschise larg ferestrele; apoi se apucă să-şi facă singură patul. Şi, jos pe covor, ce credeţi că găsi? Chiar năsturaşul cel sidefat şi probabil, fermecat.

Atunci fetiţa deschise sertarul noptierei. Luă de acolo un ac şi o papiotă de aţă. Se apucă şi cusu nasturele la loc. „Mda, îşi spuse ea. Prea bine cos! Se poate ca totul să fi fost adevărat”. După aceea îşi puse rochiţa. Suci năsturaşul de trei ori spre stînga. Dar nimic. Nu se ridică, nicidecum în zbor!

Atunci Ada observă un bileţel pe masă: „Aseară ai adormit şi nu te-am mai trezit, atunci cînd am venit să-ţi spun că am găsit năsturaşul de la rochiţa roşie. Ţi l-am pus sub pernă, ca să-l cos. A venit şi bunica. Ţi-a făcut plăcintele care-ţi plac ţie.

Te sărută, mama”

„E clar, îşi spuse Ada, muşcînd dintr-o plăcintă. Totul n-a fost decît un vis”. Se duse la calendar şi rupse o foaie. O făcu ghemotoc, dar cînd s-o zvîrle la coşul pentru hîrtii, de sub biroul la care îşi făcea lecţiile, observă ceva ciudat. Desfăcu înapoi ghemotocul, dar de data asta se pomeni ţinînd în mînă

nu o foaie de calendar, ci... prima pagină din compunerea scrisă de bunica ei.

Era corectată cu creion roşu; adică, avea toate rîndurile subliniate. Iar pe margini, erau scrise cuvintele următoare: „Minciuni, lăudă- roşenii!”.

Sus, în colţ se lăfăia o notă, şi o semnătură, cu o mică observaţie: „3 (trei) — Marele Şef al Buzunarelor. Compunerea aceasta nu e scrisă de Ada, ci de altcineva. Şi e plină de minciuni!”

Fetiţa rupse foia în bucăţele; şi zvîrli totul la gunoi. „Care va să zică aşa! îşi spuse ea. Deci... extratereştrii de buzunar există!”

În clipa aceea bunica băgă capul pe uşă. Cînd văzu că Ada s-a trezit, a făcut patul şi s-a şi îmbrăcat, rămase foarte mirată. Dar nepoata sări şi o îmbrăţişă

— Bine ai venit, bunicuţă! Vrei să te ajut la ceva?

— Ce să mă ajuţi? se minună aceasta. Ei, asta-i bună! Bată-te să te bată norocul! Ce-ţi trece prin minte! Uite, eu am venit să-ţi cos nasturele la rochiţă. Mi-a lăsat vorbă maică-ta; cică erai foarte supărată, ieri, că nu te puteai îmbrăca deloc cu rochia cea roşie, fiindcă...

— Lasă, lasă, nu mai trebuie. L-am cusut, singură!

— Ce-ai făcut? se miră bunica. Ei nu, nu se poate! Te ţii de glume!

— Ba deloc! Ştii, bunico, tu, care mi-ai spus atîtea poveşti, poţi oare să şi crezi în ele?

— Dar de ce mă întrebi?

— Fiindcă poate că într-o zi o să îţi spun şi eu o poveste. Cu... extratereştrii de buzunar. Şi deşi n-ai să mă crezi, îţi jur că e o poveste adevărată!

Trei săptămîni mai tîrziu. Ada stătea în banca ei, la şcoală şi se uita spre catedră. Profesorul de literatură strînsese caietele de teme şi le corecta. Aştepta nerăbdătoare să-l vadă ajungînd la caietul ei, cel cu scoarţe verzi, din plastic. Avea mari emoţii! Doar îşi făcuse pentru prima oară, singură compunerea! Faimoasa compunere cu tema: „Cum îmi ajut părinţii în vacanţă”, din pricina căreia avusese atîtea aventuri.

Monica, fetiţa blondă, care cîştigă toate olimpiadele la chimie şi era colega sa, o trase uşurel de mînecă, şi-i şopti la ureche:

— Ada, dragă! Ia te uită şi tu! Caraghiosul ăsta desenat de tine pe bancă, parcă îmi face cu ochiul! Să juri că-i viu, nu alta!

— Sst! răspunse Ada. Nu-i mai spune, te rog, „caraghios”, că se supără! E Mitru-Pupitru, zis şi Scrijelitu. Probabil că aşteaptă să vadă ce notă am să iau la compunere!

Monica îşi privi mirată colega de bancă.

— Glumeaţă maii eşti! şopti ea, dînd din umeri.

Şi se apucă să răsfoiască, plină de curiozitate, manualul nou-nouţ de chimie.

Cuprins

LECTOR: PASSIONARIA STOICESCU-IVANOV
TEHNOREDACTOR: FLORENTINA PREDA
BUN DE TIPAR 8 IANUARIE 1987
APĂRUT 1987, COLI DE TIPAR 7.

TIPARUL EXECUTAT SUB CD. NR. 205
LA ÎNTREPRINDEREA POLIGRAFICA IAŞI
STR. 7 NOIEMBRIE NR. 49

Lei 9,25